

הַזֹּהַר הַקִּדוּשׁ

זֹהַר שֶׁלַח לֶכָּה

The Holy Zohar

Zohar Shelach Lecha

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. (במדבר י"ג) וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה לְאֹמֶר, שְׁלֹחַ כָּף אֲנָשִׁים וַיְתִירוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו'. רַבִּי זוֹזַיָא פְתוּזוּ, (איוב לח) הַמִּימְיָה צוּיַת בְּקָר יַדְעַת הַשְּׁזוּר מִקּוּבוּ. שְׁזוּר כְּתִיב, ה"א אֶתְרוּקָא מִשְׁזוּר. מֵאֵי טַעְמָא. אֲלָא אֹמֶר רַבִּי זוֹזַיָא, בְּשַׁעֲתָא דְנָטִי עֶרְב, וְשִׁבְמִשָּׂא נָטִי לְבוּיַעֲלָ, כְּדִין אֶתְזוּלָשׁ תּוֹקְפִיה, כְּדִין שְׁלָטָא שְׁבִמְאֵלָא, וּבְשִׁתְּכוּז דִּינָא בְּעַלְמָא, וְאַתְפְּשִׁט (לעילא). וְכְדִין בְּעֵי בַר זָשׁ לְצַלְאָה, וּלְכוּנָא רַעוּתָא (ס"א לצלאה דישכח רעותא) קָבִי מֵאַרְיָה.

2. דְּאֹמֶר רַבִּי יִיסָא, כַּד נָטִי שְׁמִשָּׂא, וְאַתְזוּלָשׁ, כְּדִין אֶתְפְּתוּזוּ זוּד פְּתוּזוּ בְּשִׁבְמִשָּׂא, וְאַתְכְּנִישׁ זוּלִיָהּ, וְשְׁמֵאֵלָא שְׁלִיטָא. וַיִּצְזוּק כְּרִי בִירָא תּוּזוּתִיה.

3. כִּינן דְּעָאֵל לִילֵיָא, פְּתָקָא דְקוּטְפָא בְּאַזְזוּמְתִיהּ שְׁכִיזוּ. וְכַמְהָ זוּבִילִין טְרִיקָן (אזדריקו) אֶתְפְּשִׁטוּ בְּעַלְמָא, וְכַלְהוּ שְׁטָאן בְּעֶרְבוּבֵיָא, וְאַזְלִי וּזוּזַיָאן בְּנִפְשֵׁין דְרְשִׁיעֵיָא, (ס"א דבני נשא) וּמוּדְעִין לֹון מְלִין, מְנַהֲזִין כְּדִיבָן, וּמְנַהֲזִין קְשִׁיטָא, וּמֵאֵן דְּאֶשְׁתְּכוּז בִּינִיָהּ, אֶתְיִיָהֵב לֹון רְשׁוֹ לֹון בְּלָא, וְכַלְהוּ בְּנֵי עַלְמָא זִימִין, (ואתכנשו) וְטַעְמִין טַעְמָא דְמוּתָא, וְהָא אֹקִימָנָא.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בֶּן-נוּן, יְהוֹשֻׁעַ.
 And Moses called Hoshea the son of Nun Joshua.
 The parashah tells us the famous story of the twelve spies that Moshe sent to spy on the Promised Land. They were heads of the tribes, not regular people.
 The question that comes to mind is – why send spies to check the land?
 They just got out of the slavery of over 200 years in Egypt, great miracles, receiving the Torah, seeing the presence of G-d on a daily basis with the guiding Cloud during the day and pillar of fire at night. Why go and spy on the land now? Any land to settle down should be good for them.

One of the reasons for that mission was that God and Moses wanted them to make their first free choice to connect to the Holy Land of Israel. Up until now they were taken out of Egypt and followed Moses in the wilderness, without much free choice. Now coming closer to the Land of Milk and Honey, the land where they would spend the rest of their lives, was a different story. God wants to give them a gift, the gift of free choice. God tells Moses (Numbers 13:2) to pick one head of each tribe and send them "שְׁלַח-לְךָ אֲנָשִׁים, וַיְתִירוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן", the word used here is "יתרו", which is the numerical value of 616 = "התורה", The Torah, The land of Israel is the connection to the Torah, Zeir Anpin.

The idea was to let them see the land, connect to its energy, and make a choice to settle in it.

A little lesson for salespeople and parents: if you want to “sell” your stuff or ideas to your customers or children, allow them to choose from your selected choices. Do not say “Take this” or “This is the best for you... Trust me...” it won’t work until they decide by themselves. Ask them questions with obvious answers that will trigger the right thoughts. When they own the decision, the communication channels are open between both sides.

First God asked Moses to pick the heads of the tribes, so there would be strong leadership to represent all the people. They were supposed to come back with a positive experience, leading their people into the land.

Moses gave them hints to what to look for and what to find. When he said “מה הארץ”, he referred to the word “מה” that represents Zeir Anpin. The numerical value of מה is 45 and it is equal to the spelled name of God יהוה-ואו-הא, which represents Zeir Anpin, the Light. The Zohar says that the Torah, the People of Israel and God are one. The leaders needed to connect to the Land and the Light as channeled through the land of Israel.

Moses also told them to check “הִישׁ-בָּה עֵץ אִין” if there was a tree “עץ” or not “אין”. The word tree refers to the Tree of Life.

The leaders of the tribes went to the land for forty days (like the number of days Moses went up to Mount Sinai to connect and bring the Torah). They came back with fruits of the land but also bad news “Yes, it is the land of milk and honey and here is the fruit but, “אפס” (means Zero) the people of the land are giants and...

Like in all good lies they started with some truth, like the snake when he tempted Eve to connect to the Tree of Knowledge, good and bad. She later excused herself saying (Genesis 3:12) “וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה, הִנְחֵשׁ הִשְׁיֵאנִי, וְאָכַל” “The serpent beguiled me, and I did eat.” The word “הִשְׁיֵאנִי” contains the words “הִישׁ” and “אִין”, there is or there isn’t that represents the doubts of the people in the Light.

In (Exodus 17:7) “וְעַל נִסְתָּחֶם אֶת-יְהוָה לֵאמֹר, הִישׁ יְהוָה בְּקִרְבָּנוּ, אִם-אִין” “Because of the striving of the children of Israel, and because they tried YHVH, saying: ‘is YHVH among us, or not?’”

Moses gave the leaders of Israel an opportunity to correct their previous negativity (Exodus 17) and even the ability to correct the disconnection from the Tree of Life that Adam and Eve caused in the first sin and brought mortality to the world.

They needed to find the Tree of Life and connect to it with certainty. Unfortunately, they made a horrible mistake and drew a picture that brought fear and death to the nation. That was the third time they had the opportunity to have the ultimate connection but failed. First were Adam and Eve. Second was the Sin of The Golden Calf before the ultimate connection to the Torah. And now the 10 leaders missed again. We are close to the time of the revelation of Mashiach. We need to build certainty in the Light. We all experience some ‘giants’ obstacles in our lives that take away from our certainty because the soul lives in a material body that always seeks its satisfaction. It’s a time that many good people are being tested for their certainty. These tests are gifts from God to allow us to expand our vessel beyond the desire of the physical body.

Passing all these tests earns us the ticket to the Promised Land, which is the merit to enjoy the ‘Milk and Honey’ of the Final Redemption.

4. תָּא זֹוּי, כִּד אֲתֵעַר רִיזוּ צָפוֹן, כְּדִין אֲתִקְבֵּלָא כְּנִסְתָּ
יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְאֵלָא, וְאֲתִזְבְּרוּ כְּזֹדָא וְשִׁרְיָא בְּדְרוּעָא
בְּאֲתֵרָהָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי לֹא שְׁתַּעֲשֵׂא עִם
4. בָּא וְרָאָה, כְּשִׁמְתַּעוּרְרַת רִיחַ צָפוֹן, אִין
מִתְקַבֵּלָת כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁמְאֵל, (וּמִתְסַבְּרִים כְּאֶחָד) וְשׁוֹרָה בְּזֵרוּעַ

במקומה. והקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים שבגן עדן, ואז כל מי שמתעורר לעסק בתורה באותה שעה משתתף יחד אתה, משום שהיא (יושבת) וכל אוכלוסיה משבחים למלך העליון, וכל אלו שנמצאים (שהשתתפו אתה) בתשבחות התורה, בלם פתובים בבני ההיכל ונקראים בשמותם, ואלה רשומים ביום.

צדיקייא דבגנתא דעדן, וכדין כל מאן דיתער למלעי פאורייתא בהוא שעתא. הא אשתתף בהדה, בגין דהיא (יתבת) וכל אכלוסין דילה, משבוון למלכא עלאה, וכל אינון דאשתכוזו (נ"א דאשתתפו בהדה) פתושבוותא דאורייתא, כלהו פתיבין בבני היכלא, ואקרוין בשמהון, ואלין רשימין ביממא.

5. בא וראה, שם קדוש אחד יש באותיות תקוקות, שהוא שולט מחצות הלילה ואילה, והן אותיות (כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה) ס' של מנצפ"ך כולל אותם. ם פרשוה (ישעיה ט) לם־רבה המשרה. נ' היתה סתומה לזה ולזה, ואז פתרים כלולים הוא ו' (י) של השם הקדוש התקינו, וסתם מבויעה. אחר שילדה, פתוחה היתה בראש אחד של הפתח.

5. תא וזוי שמה וזדא קדישא אית בגלופי אתוון, דהוא שלטא מפלגו ליליא ואילה, ואינון אתוון (כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה) ם דמנצפה פליל לון, אוקמוה, (ישעיה ט) לם־רבה המשרה. נ' הוה אסתים להאי ולהאי, פדין פתרון פלילן הוא ו' (נ"א י) דשמה קדישא אתקין ליה. וסתים מבויעהא. פתר דאלידת, פתיזא הוה בזוד רישא דפתווא.

6. בשחרב בית המקדש נסתמו המבועים מכל הצדדים, (אות זו כוללת אותיות) ונכללו אותיות אחרות, והן שבע. שלש מצד זה, וארבע מצד זה. כל"ך. וסימן – (שיר השירים ד) בלך יפה רעיתי ומים אין בך. ו' זכר ונקבה כלולים באחד, זה כולל שלש מפאן ושלש מפאן, והם שש. ובארנו, בשתי אותיות אלה, ם' ו', נכללו שתיים עשרה אותיות. הסר מהן שתיים, אחת למקום אחד, ואחת למקום אחד.

6. פד אתזוריב בי מקדישא, אסתימו מבויעין מכל סטריין. (ס"א את דאכליל אתוון) ואכליל אתוון אוורין, ואינון שבועה. תלת מהאי סטרא, וארבע מהאי סטרא. כל"ך. וסימן (שיר השירים ד) בלך יפה רעיתי ומים אין בך, ו' דכר ונקבה פליל כוזדא, דא פליל תלת מפאן ותלת מפאן ואינון שית. ואוקימנא באלין תרין אתוון ם' ו' (נ"א ס' ו') אתפכלו (תליסר) תריסר אתוון סליק מעייהו תרי. זוד לאתר זוד, וזוד לאתר זוד. (נ"א לאת חד וחד לאת חד)

When the 10 of the twelve spies came back with the bad news, Caleb, who was one of the 12, tried to silence them and said that it was not true. He suggested entering the Land immediately and possessing it. Unfortunately, people didn't listen to him and Joshua. They went to Moses and complained (Numbers 14:2) "וילנו על-מנשה ועל-". "אָהָרֹן, כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ; וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם כָּל-הָעֵדָה, לֹא-מָתְנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אוּ בַמִּדְבָּר הַזֶּה, לֹא-מָתְנוּ". They used these words twice: "If only we had died" "לֹא-מָתְנוּ". In (Numbers 14:4) "they said one to another: 'Let us choose a leader, and let us return into Egypt'".

That day was the Ninth of Av, which is the most negative day in the history of the nation of Israel. The two Holy Temples were destroyed by foreign powers. The Spanish Inquisition started the program to kill or convert Jews. Hitler revealed his 'Final Solution' to annihilate the Jews on that day. We better not look for more examples of negativity that happened on that day.

Moses and Aaron fell on their faces and Caleb and Joshua tore their clothes. They realized what happened and what was going to happen.

The first sin of the Snake and Eve started with an evil tongue and God never forgave this one. They had to pay one year for every day they were inside Israel. The whole generation had to die in the wilderness before having the second opportunity to come back to the Promised Land. Because they were leaders of the people, the effect of their action was deep and created “בכיה-לדורות” “Depression for generations to come”.

Today we see many leaders that are motivated by their personal agenda. They will use the evil tongue to be elected and lead people to their death with lies; they make wars for no other reason other than satisfying their own agenda. They talk about peace but send soldiers to die for unjustified causes.

The Great Rabbi Ashlag, of blessed memory, “Baal Hasulam” commented on Communism of community and sharing resources, but they would not hold for more than 70 years because they were not connected or involved with the Light in their action.

He passed away before seeing how right and accurate he was. He didn't even need proof. It is a law of nature.

Many leaders believe that their ways are the just ways and if they get more people to support their cause then they can bring the world to new world order. Decades of wars and pointless peace talks brought nothing but more bloodshed and separation. It is true especially in Israel that is the aspect of Keter of the world.

It's true about leaders of nations and true for community leaders, including Kabbalah and other religious organizations. No leader can gather enough people under their flags to create a unified world. The average person is selfish and a slave to their material desires and comfort. It is stupid to think that individuals, flesh and blood leaders can bring the people to the 'Promised Land'.

The only possible way is through spiritual unity when the material domain is not threatened. As organizations grow they create greater friction between the different layers of the organization. Politics and money corrupt them all.

When people understand that only the Creator can balance everything and connect to him through spiritual channels then a positive change can happen. Until then, selfish leaders, stupidity, and chaos reign.

The closest answer to spiritual unity is when we use the Unity Zohar on UnityZohar.com.

7. כל"ך סעפ"ה יאע"וצה, הָכִי אֶתְגְּלִיפוּ אֶתְוֹן, וְרָא
הָאֹתִיּוֹת, וְסוּד זֶה בְּכִי תֵצֵא לְמַלְחָמָה, פְּסוּק
שְׁבָתוּב (דְּבָרִים כב) כִּי יִהְיֶה נְעָרָה בְּתוּלָה.
נְעָר פְּתוּב. אַחַר שֶׁהִסְתַּלַּק הַלְלִילָה וְהַבְּקָר

מאיר, אז ה' עולה ונכללת באור עליון, ואז – ידעתה שחר מקומו, שידע (שודאי) שחר מקומו של ה"א, ונכלל בתוכו.

וצפרא זהיר, כדון ה' סלקא ואתפליכת בזהורא עפלאה. וכדון ידעת השזור מקומו, הידע (דודאי) שזור מקומו דה"א, ואתפליכת בגויה.

8. בא וראה, משה היה השמש, ורצה להכנס לארץ. אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, בשבא אור השמש, נכללת הלבנה בתוכו. בעת שאתה שמש, איך יקומו כאחד שמש ולבנה? הלבנה אינה מאירה אלא בשעה שמתכנסת השמש, אבל בעת אינך יכול. אם תרצה לדעת ממנה, שלח לך אנשים, לעצמה, כדי לדעת.

8. תא זוזי, משה היה שמשא, ובעא לאעלאה לארעא. אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, כד אתי זהורא דשמשא, אתפליכ סיהרא (דף קנ"ז ע"א) בגויה, השתא האנת שמשא, היך יקומון כוזרא שמשא וסיהרא, לא זהיר סיהרא אלא בשעתא דאתפניש שמשא, אבל השתא לית אנת יכול. אי תבעי למנדע מנה שלוח לך אנשים, לגרמה, בגין למנדע.

9. בא וראה, משה, אם תאמר שהוא לא ידע שלא יכנס לארץ בזמן זה – לא כף, אלא ידע, ורצה לדעת ממנה עד שלא יסתלק, ושלח את המרגלים הללו. בין שלא השיבו דבר פראוי, לא שלח פעם אחרת, עד שהקדוש ברוך הוא הראה לו, שכתוב (דברים לב) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ. וכתוב (שם לד) ויראהו ה' את כל הארץ. ולא זה בלבדו, אלא כל אלו שעתידים לעמד בכל דור ודור, כלם הראה למשה. ונתבאר, ופרשה החברים.

9. תא זוזי, משה, אי תימא דהוא לא ידע דלא ייעול לארעא בזמנא דא. לאו הכי, אלא ידע, והיה בעי למנדע מנה, עד לא יסתלק, ושלוח לאלין מאלכלי, בין דלא אתיבו מלה פדקא יאות, לא שלוח זמנא אוזרא, עד דקודשא בריך הוא אוזוי ליה, דכתבי, (דברים לב) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ. וכתבי (דברים לד) ויראהו יי את כל הארץ. ולא דא בלוזודוי, אלא כל אינון דזמינון למיקם בכל דרא ודרא, פלהו אוזוי ליה למשה. ואתמר, ואוקמוה זביריא.

כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה

These names according to the Zohar and the Holy Ari, control the unification of light and vessel.

These names can be used for meditation after midnight to support the flow of light from Chokmah, Binah and Da'at to Zeir Anpin.

The letters form the words כלך יפה connecting to the vessel as it read in the first two words of Song of Songs 4:7

”כלך יפה רעיתי, ומום אין בך”

“You are altogether beautiful, my love; there is no flaw in you.”

The other two words from the special names above are ענו אעצה. Literally means ‘move!, travel!’ and ‘I give advice’. The Zohar refers to the miracle of the splitting of the Red Sea when YHVH gave Moses advice.

Exodus 14:15

”ויאמר יהוה אל-משה, מה-תצעק אלי; דבר אל-בני-ישראל, ויסעו.”

“YHVH said to Moses, “Why do you cry to me? Tell the people of Israel to go forward.”

When judgment is revealed then we need to awaken a movement from inside. When the Israelites moved forward into the sea, they created an opening from the higher levels, a miracle happened and the water split.

The sequences "כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה have the numerical value of 470 include 3 for the number of words. The first letter of each line of the Ana B'Koach, אקובחיש, has the same numerical value and it tells about the power of these words.

After midnight we meditate on these sequences when making a special connection that is called 'Tikkun Chatzot', 'correction of midnight'. It makes a unification of the Light and the vessel when the Light of Chessed begins to appear in the world. The channels of Light to Malchut are open and the flow of Light sustains the Shechina.

The secret revealed here is that when we see judgment in our lives or the environment we live in then we should not wait for miracles to happen. Only by moving forward in the direction of our goals we can have a chance for miracles.

Recommended reading: Psalms 1

10. בִּינּוֹן שֶׁהִתְרַם מִשָּׁה לְשִׁלּוֹת, מִה אָמַר לְהֵם? הַיֵּשׁ בָּה עֵץ. וְכִי מִה הוּא דְקָאֵמַר, וְאִי תִיבֹא דְלֹא יָדַע. (לקמן יימא מלה אבל הכא) אֶלָּא הִכִּי אָמַר מִשָּׁה, אִם יֵשׁ בָּה עֵץ, הָא יִדְעָנָא דְאֵנָּא אֵיעוּל לְתַמְנָן. מֵאִי עֵץ. דָּא אֵיכְלָנָא דְזוּיָי. וְתַמְנָן לֹא הוּא אֶלָּא בְּגֵן עֵדֶן דְאֶרְעָא. אָמַר אִם יֵשׁ בָּה עֵץ דָּא, אֵנָּא אֵיעוּל לְתַמְנָן. וְאִי לֹא, לֹא אֵנָּא יָכִיל לְמֵיעֵל.

10. בִּינּוֹן שֶׁהִתְרַם מִשָּׁה לְשִׁלּוֹת, מִה אָמַר לֹא. הַיֵּשׁ בָּה עֵץ. וְכִי מִה הוּא דְקָאֵמַר, וְאִי תִיבֹא דְלֹא יָדַע. (לקמן יימא מלה אבל הכא) אֶלָּא הִכִּי אָמַר מִשָּׁה, אִם יֵשׁ בָּה עֵץ, הָא יִדְעָנָא דְאֵנָּא אֵיעוּל לְתַמְנָן. מֵאִי עֵץ. דָּא אֵיכְלָנָא דְזוּיָי. וְתַמְנָן לֹא הוּא אֶלָּא בְּגֵן עֵדֶן דְאֶרְעָא. אָמַר אִם יֵשׁ בָּה עֵץ דָּא, אֵנָּא אֵיעוּל לְתַמְנָן. וְאִי לֹא, לֹא אֵנָּא יָכִיל לְמֵיעֵל.

11. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כְּתוּב (במדבר טו) וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקּוֹשֵׁשׁ עֵצִים בַּיּוֹם הַשִּׁבְעִית. אֵיזָה עֵצִים כְּאֵן? וּמִה הוּא זֶה? אֶלָּא זֶה צְלַפְחָד, וְהִיָּה מְדַקְדֵק עַל הָעֵצִים הַלְלוּ אֵיזָה גְדוּל מְהֻאָחַר, וְלֹא חָשַׁשׁ לְכַבּוּד רַבּוֹנּוּ, וְהַחֲלִיף שַׁבֵּת לְשַׁבֵּת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שם כז) כִּי בַחֲטָאוֹ מֵת, בַּחֲטָא ו' מֵת. (וסוד הכל נדאי מְקוֹשֵׁשׁ עֵצִים) בְּגִלּוֹל זֶה הִיָּה דֵינוֹ סְתוּם, וְלֹא הִתְפָּרַשׁ דֵינוֹ כְּדֵינִים אַחֲרֵים, מִשּׁוֹם שְׁדָבֵר זֶה צְרִיךְ בַּחֲשָׁאֵי וְנִסְתָּר וְלֹא גְלוּי, וְעַל זֶה לֹא נֶאֱמַר בְּגִלּוּי, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה כְבוֹד לְכַבּוּדוֹ.

11. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כְּתוּב (במדבר טו) וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקּוֹשֵׁשׁ עֵצִים בַּיּוֹם הַשִּׁבְעִית. מֵאֵן עֵצִים הֵכָא. וּמֵאֵן הוּא דָּא. אֶלָּא דָּא צְלַפְחָד, וְהִיָּה דֵיִיק עַל אֵלִין אֵיכְלִין, הִי מְנַיָּהוּ רַב עַל אַזְרָא, וְלֹא זֹשִׁישׁ לִיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, וְאִזְוֹלְפֵ שַׁבֵּת לְשַׁבֵּת. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (במדבר כז) כִּי בַחֲטָאוֹ מֵת, בַּחֲטָא ו' מֵת. (ורזא דכלא ודאי מְקוֹשֵׁשׁ עֵצִים) בְּגִין כַּךְ, הוּא דֵינִיָּה סְתוּם, וְלֹא אֶתְפָּרַשׁ דֵינִיָּה. כְּדֵינִין אַזְרָאִין. בְּגִין דְמִכְּהָ דָּא בְּעֵי בַחֲשָׁאֵי וְסְתוּם וְלֹא גְלוּיָא. וְעַל דָּא לֹא אֶתְמַר בְּאֶתְגְּלוּיָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲבַד יִקָּר לִיקְרִיָּה.

12. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׂאֵר עֵצִים בְּהַדִּי שַׁבֵּת הוּא מְקוֹשֵׁשׁ, וְקָבִיל עוֹנֵשָׁא לְפּוּם שַׁעֲתָא, וְאֶתְכַפֵּר זוּבִיָּה. וְעַל דָּא אֶתְקַשֵּׁי מִשָּׁה בְּדֵינָא דְבִנְתָא, דְלֹא יָדַע אִי אֶתְכַפֵּר לְמִהוּי לְבִנְתֵיהָ זוּלְקָ וְאִזְוֹסָנָא אִי לָאו. כִּיּוֹן דְרַכֵּר שְׂמִיָּה (דצלפחד) קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכַתִּיב כִּן בְּנוֹת צְלַפְחָד דּוּבְרוּת, אֶתִּידַע דְהָא אֶתְכַפֵּר זוּבִיָּה.

12. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׂאֵר עֵצִים בְּהַדִּי שַׁבֵּת הוּא מְקוֹשֵׁשׁ, וְקָבִיל עוֹנֵשָׁא לְפּוּם שַׁעֲתָא, וְאֶתְכַפֵּר זוּבִיָּה. וְעַל דָּא אֶתְקַשֵּׁי מִשָּׁה בְּדֵינָא דְבִנְתָא, דְלֹא יָדַע אִי אֶתְכַפֵּר לְמִהוּי לְבִנְתֵיהָ זוּלְקָ וְאִזְוֹסָנָא אִי לָאו. כִּיּוֹן דְרַכֵּר שְׂמִיָּה (דצלפחד) קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכַתִּיב כִּן בְּנוֹת צְלַפְחָד דּוּבְרוּת, אֶתִּידַע דְהָא אֶתְכַפֵּר זוּבִיָּה.

Numbers 15:32

“וַיִּמְצְאוּ, אִישׁ מְקַשֵּׁשׁ עֵצִים—בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת”

“they found a man gathering trees on the sabbath day”

As students of the Zohar and Kabbalah, you know that when you come to the word tree in the Bible there is a connection to the Tree of Life. The verse above is from the story about Zelophehad, a man who was found ‘gathering’ trees on the Shabbat day. The trees mentioned here are the Tree of Life and the Tree of Knowledge Good and Bad.

This story comes after the spies came back from touring the Land but without connecting to the Tree that Moses send them to find.

The Zohar explains that Zelophehad was trying to unify Malchut and Zeir Anpin in a way that Malchut would hold the energy of Shabbat at all times. He used the Hebrew letters and connections to the 70 ministers of the world of Malchut to bring the Shabbat to Malchut and make the Tree of Life and the Tree of Knowledge equal. In trying to do so he corrupted the existing unification between Zeir Anpin and Malchut and for that he had to die.

Interesting thing is that Moses didn’t know what to do with him and had to consult with God.

On the surface, it looked like Zelophehad was trying to bring more Light to the world. That is what Moses was not sure about. He saw only the positive side of the action and waited for God’s judgment. The outcome was negative and a correction had to come.

God gave the order to stone the man outside the camp. Stoning is a correction for people that use the letters and sacred texts for wrong reasons or improper use. ‘Stone’ אבן is another word to ‘letter’ because it’s a building block unit. It starts with the first two letters of the Hebrew Alef-Bet.

Many of us try to use ‘names’ and other sacred texts for personal benefits. We need to be very careful about it. I always recommend complete sacred text that is from the Torah or Zohar. This gives us safety and guarantees that we don’t use wrong or harming energy.

Spiritual energy can be positive and can be negative. Always be careful from Evil Eye among other spiritual people. They have bigger vessels and if they channel energy it could be easily harming if it’s not coming from the positive side or pure consciousness.

13. תָּא וְזוּי, ב' אִיכְלִין אֵינֹן, וְזוּר לְעִילָא, וְזוּר לְתַתָּא, בָּדָא וְזִיין, וּבָדָא מוּתָא. מֵאן דְּאִזְזַלְף לִין, גְּרִים לִיה מוּתָא בְּהַאי עֲלָמָא, וְלִית לִיה זְוֹלָקָא בְּהַהוּא עֲלָמָא.
13. בא וְרָאָה, שְׁנֵי עֵצִים הֵם, אֶחָד לְמַעְלָה וְאֶחָד לְמַטָּה, בְּזֶה חַיִּים וּבְזֶה מוֹת. מִי שְׂמַחֲלִיפִם, גּוֹרֵם לוֹ מוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֵין לוֹ

חלק לעולם הבא. ועל זה אמר שלמה, (משלי כה) דבש מצאת אכל דיך וגו'.

ועל דא אמר שלמה, (משלי כה) דבש מצאת אכול דיך וגו'.

14. ארון ותורה באחד עומדים. תורה העקר. הארון הבית. ועל זה ארן חסר בלי וא"ו בכל מקום; ארן הברית, ארן העדת. בכל מקום אהרן זרוע ימין, פרט לאחד, שכתוב (במדבר ג) כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן, נקוד למעלה.

14. ארון ותורה בנוד קיימי. תורה עקרא, ארון ביתא. ועל דא, ארן זוסר בלא וא"ו בכל אתר, ארן הברית, ארן העדות. בכל אתר אהרן דרועא ימינא, בר בנוד, דכתיב (במדבר ג) כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן, נקוד למעלה.

15. אמר רבי יצחק, משה נקט עץ החיים, ולכן רצה לדעת אם היה מצוי בארץ אם לא, ומשום זה אמר ה' ב' עץ אם אין והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ. שהרי עץ החיים נחמד לכל. והם לא הביאו אלא ענבים ורמונים ותאנים, באילן אחר תלויים ואחוזים.

15. אמר רבי יצחק, משה איכנא דזויי נקט, ועל דא בעא למנדע, אי הוה שכיון בארעא, אי לאו, ובגין כך אמר, ה' ב' עץ אם אין והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ. דהא איכנא דזויי אתחומד לכלא. ואינין לא אייתאו אלא ענבים ורמונים ותאנים, באיכנא אזורא תליין ואוזיין.

The Zohar tells us that there are two trees. One above, that is the Tree of Life and the aspect of Zeir Anpin, and one below, that is the Tree of Knowledge and the aspect of Malchut. One is life and the other one is death.

A person who considers that Malchut has a higher value than Zeir Anpin when Malchut is not in unification with Zeir Anpin, brings death onto himself and loses immortality of the world to come.

The lesson of the Zohar is that even if our lives in this world seem very important we should remember that death is in its essence. Everything is temporary and we should always connect to the life force of the Tree of Life that comes through Zeir Anpin.

16. בא וראה, שלח לך אנשים, בשבילך. רבי יהודה פתח, (משלי כה) כצנת שלג ביום קציר ציר נאמן לשלחיו ונפש אדניו ישוב. כצנת שלג ביום קציר, שמנה את הגוף ואת הנפש. ציר נאמן לשלחיו, אלו פלב ופנחס שהיו שליחים נאמנים ליהושע. ונפש אדניו ישוב, שהחזירו שכניה לדור בהם בישראל, ולא הסתלקה מהם.

16. תא זזוי, (במדבר י"ג) שלחו לך אנשים: בגינה. רבי יהודה פתחו, (משלי כה) כצנת שלג ביום קציר ציר נאמן לשלחיו ונפש אדניו ישוב. כצנת שלג ביום קציר, דאהני לגופא ולנפשא. ציר נאמן לשלחיו, אלו פלב ופנחס דהוו שליחוי מיהימני לגבי יהושע. ונפש אדניו ישוב, דאהדרו שכינתא לדמירא בהו בישראל, ולא אסתלקא מנייהו.

17. ואלו ששלח משה גרמו בכיה לדורות אחרונים, וגרמו להסתלק מישראל כמה אלפים ורבבות, וגרמו לסלק שכניה מהארץ מבין ישראל. אותם ששלח יהושע, ונפש אדניו ישוב.

17. ואלין דשדר משה, גרימו בכיה לדורין בתראין, וגרימו לאסתלקא מישראל כמה אלף ורבבין. וגרימו לסלקא שכינתא מארעא מבינייהו דישראל. אינין דשדר יהושע, ונפש אדניו ישוב.

18. רבי חזקיה ורבי ייסא היו הולכים בדרך. אמר רבי ייסא לרבי חזקיה, אני רואה בפניך שבתוכך יש הרהור. אמר לו, חרי ודאי בפסוק

18. רבי חזקיה ורבי ייסא הוו אזלי בארזא, אמר רבי ייסא לרבי חזקיה. זומינא באפך דהרהורא אית בגוור. אמר ליה, הא ודאי האי קרא אסתכלנא ביה,

זה הסתכלתי בו. כִּיּוֹן שְׁאֵמֵר שְׁלֹמָה, (קהלת ג) כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה מקרה אחד להם וגו'. וְשִׁנְיָנוּ, שְׁפָל דְּבַרֵי שְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ כְּלָם נִסְתָּרִים מִדְּרָגוֹת הַחֲכָמָה. אִם כֵּן, בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, שְׁהָרִי נִמְצָא בּוֹ פֶתַח לְאוֹתָם שְׁאֵינָם בְּנֵי הָאֱמוּנָה.

כִּיּוֹן דְּאֵמֵר שְׁלֹמָה, (קהלת ג) כִּי מִקְרָה בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אֶזְרָד לָהֶם וְגו'. וְתִנְיָנוּ, דְּכָל מַלְוֵי דְשְׁלֹמָה מִלְכָּא, כְּלָהוּ סְתִימוּן מִדְּרָגִין דְּיוֹכְמָתָא. אִי הָכִי, הָאִי קָרָא אִית בֵּיה לְאִסְתַּכְלָא, דְּהָא פֶתַח לְאִינוּן דְּלָאוּ בְּנֵי (דף קנ"ז ע"ב) מְהִימוּתָא אֲשֵׁתְכוּז בֵּיה.

Ecclesiastes 1:2

”הַבֵּל הַבָּלִים אָמַר קֹהֶלֶת, הַבֵּל הַבָּלִים הַפֶּל הַבָּלִי”

“Vanity(1) of vanities(2), says the Preacher, vanity(1) of vanities(2)! All is vanity(2).”

A word in plural represents two. In this verse, King Solomon ‘coded’ the seven Sefirot of this world. The word for ‘vanity’ is הַבֵּל and it means ‘vapor’ of the mouth, the seven Sefirot represented by the seven days of creation. God said and it happens.

Ecclesiastes teaches us that everything in this world follows the system of the Sefirot.

Ecclesiastes 3:19

כִּי מִקְרָה בְּנֵי-הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה, וּמִקְרָה אֶסְד לָהֶם—כָּמוֹת זֶה כֵּן מוֹת זֶה, וְרוּחַ אֶסְד לְכָל; וּמוֹתֵר הָאָדָם מִן-”הַבְּהֵמָה אֵין, כִּי הַפֶּל הַבָּלִי”

“For what happens to the children of man and what happens to the beasts is the same; as one dies, so dies the other. They all have the same breath, and man has no advantage over the beasts, for all is vanity.”

The Zohar quotes this verse to teach us that everything in this world is governed by the same system but man has the advantage because his origin is from Chokmah. The word אין is translated as ‘no’ in English but Kabbalah explains that it represents the level of Chokmah.

Job 28:12

”וְהַחֲכָמָה, מֵאֵין תִּמְצָא; וְאִי זֶה, מְקוֹם בִּינָה”

“But where (אין) shall wisdom (Chokmah) be found? And where is the place of understanding (Binah)?”

The only way to go above nature is to connect to the Sefirot of Chokma and Binah, which is available to us through spiritual connection, Zohar and Torah. Everything else we do has an impact and stays only on the lower level.

19. אָמַר לוֹ, וְדָאִי כֵּן זֶה, וַיֵּשׁ בּוֹ לְדַעַת וּלְהִסְתַּכֵּל. בֵּין כֵּן רָאוּ אָדָם שְׁהִיָּה בָּא, וּבְקִשׁ מִהֶם מִים, שְׁהִיָּה צְמָא וְעֵיף מִחֻזֵּק הַשֶּׁמֶשׁ. אָמְרוּ לוֹ, מִי אֲתָה? אָמַר לָהֶם? יְהוּדֵי אֲנִי, וְאֲנִי עֵיף וְצְמָא. אָמְרוּ, עֵסְקֵת בַּתּוֹרָה? אָמְרָלְהֶם, עַד שְׁאֲנִי אֲתַכֶּם בְּדַבְרֵימֶם, אֲעֲלֶה לְהָר הַזֶּה, וְשֵׁם אֶקַּח מִים וְאֲשִׁתֶּה.

19. אָמַר לִיה וְדָאִי הָכִי הוּא, וְאִית בֵּיה לְמַנְדַּע וּלְאִסְתַּכְלָא. אֲדָהִכִּי זָמְנוּ זָרָד בְּרֵשׁ דְּהִהוּ אֲתִי, שְׁאֵל לֹון מִיָּא, דְּהִהוּ עֵזוּי, וְהִהוּ לָאִי בְּתוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא. אָמְרוּ לִיה, מֵאֵן אֲתָה. אָמַר לֹון יוֹדָאִי אֲנָא, וְאֲנָא לָאִי וְעֵזוּיָא. אָמְרוּ לְעִית בְּאוֹרֵיָתָא, אָמַר לֹון, עַד דְּאֲנָא עִמְכוּן בְּמַלְיָן, אֲסַלֵּק לְהָאִי טוֹרָא, וְתַמָּן אֲסַב מִיָּא וְאֲשִׁתִּי.

20. הוֹצִיא רַבִּי יִיסָא כְּלִי אֶחָד מִלֵּא מִים וְנָתַן לוֹ. אַחַר שְׁשִׁתָּה, אָמַר, נִעְלָה אֲתָךְ לְמִים. עָלָה לְהָר, וְנִמְצְאוּ חוּט מִים דְּקִיקָה, וּמִלְאוּ כְּלִי אֶחָד. יָשְׁבוּ. אָמַר לָהֶם אוֹתוֹ הָאָדָם, כַּעַת תִּשְׁאַל, שְׁהָרִי אֲנִי הִשְׁתַּדַּלְתִּי בַתּוֹרָה עַל יְדֵי

20. אֲפִיק רַבִּי יִיסָא זָרָד וְפִירָא מְלִי מִיָּין, וַיִּהַב לִיה. בְּתַר דְּשִׁתָּה, אָמַר נְסַלֵּק עִבְרָא לְמִיָּא. סְלִיקוּ לְטוֹרָא, וְאֲשִׁתְּכוּזוּ זָרָד זוּוּטָא דְּמִיָּא דְּקִיקָה, וּבְמַלְי קִטְפוּרָא זָרָד. יָתְבוּ. אָמַר לֹון הִהוּא בְּרֵשׁ, דְּשִׁתָּא שְׁאִילוֹ, דְּהָא אֲנָא

בני אחר, שאני הכנסתיו לבית רב ובגללו הרוחתי בתורה. אמר רבי חזקיה, אם על ידי בנדך – טוב הוא. אבל הדבר שאנו בו, אני רואה שלמקום אחר רוצה לעלות. אמר אותו האדם, אמר דברך, שלפעמים בתרמיל העני תמצא מרגלית.

אשתדלנא באורייתא, על ידוי דזוד ברי, דאנא עיילית ליה לבי רב, ובגנייה רווונא באורייתא. אמר רבי חזקיה אי על ידא דברך, טוב הוא. אבל מלה דאנן ביה, אנא זמינא דלאתר אזורא בעי לאסתלקא. אמר ההוא בר נשי, אימא מלה, דלומנין באפרקסתא דענייא תשכוז מרגליתא.

Ecclesiastes 3:19

“כי מקרה בני-האדם ומקרה הבהמה, ומקרה אדם להם—כמות זה כן מות זה, ורוח אחד לכל; ומותר “האדם מן-הבהמה אין, כי הפל הקל”

“For what happens to the children of man and what happens to the beasts is the same; as one dies, so dies the other. They all have the same breath, and man has no advantage over the beasts, for all is vanity”

Rabbi Yessa and Rabbi Chizkiya found that this verse may be an obstacle to those who don't have faith. It compares the life and death of man and beast as the same. They explained that the words of King Solomon, who is Qoheleth in Ecclesiastes, wrote his words in code from a higher wisdom.

The Zohar tells a story (started in DZ 1538) about two rabbis finding a simple man on their path. He was tired and thirsty and asked them to wait until he climbs the mountain and gets some water. They gave him water and asked him if he studied the Torah, hoping to share the study with him. He told them that he didn't study Torah but he put his son to study with a Rabbi and because of that, he gained spiritual elevation from the Torah.

Rabbi Chizkiya praised him for gaining Torah light through the efforts of his son and explained that their study needs to be looked at from a higher place. The man asked them to share their questions, telling them that sometimes you can find precious stones in a backpack of a poor person.

This story is coded but the main lesson is that a man has a built-in channel to Chokmah and can connect and gain higher spiritual levels with some efforts. As a father who puts his son to study Torah and becomes a channel to the light his son reveals through his study.

This lesson continues the study from the previous DZ. We gain great and precious light when we support those who revealed the light. Find great channels of light and support them so you may fill your backpack with precious stones.

For those who are not so spiritual yet, the backpack is the aspect of the individual vessel and the precious stones are gifts from the Light that can manifest to what we need the most in order to help with our Tikkun process.

21. אמר לו פסוק זה שאמר שלמה. סח לו. אמר לו, וכי (כמו) במה אתם נפרדים משאר בני אדם שלא יודעים? אמרו לו, ובמה? אמר להם, על זה אמר שלמה פסוק זה, ולא אמר זה מעצמו כשאר אותם דברים, אלא חזר על אותם דברים של טפשי העולם שאומרים כך. ומה אומרים? כי מקרה [בני] האדם ומקרה הבהמה וגו'. טפשים שלא יודעים ולא מסתכלים בחכמה, אומרים שהעולם הזה הולך במקרה, והקדוש ברוך הוא לא משגיח עליהם, אלא מקרה [בני] האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד וגו'.

The person with the 'backpack of precious stones' joined the discussion on the verse from Ecclesiastes 3:19 and explains that King Solomon didn't state his personal views but repeated what the foolish people of the world would say.

They say that man and beast are the same in this world because they can't reach the level of wisdom that comes from Chokmah. They live with the thought that everything is random.

Most people believe in God and its supernal governess of this world but at the same time, they don't understand why things happen in their lives. There is a need to connect to the higher spiritual levels to gain a greater understanding of the events in their lives. Without that they see hardships in their lives as something random or that they don't deserve it because they are 'good people'. If they experience a good and comfortable life they think that God gave it to them as a reward for their good actions.

22. וכששלמה הסתכל בטפשים הללו שאומרים את זה, קרא להם בהמה, שהם עושים עצמם בהמה ממש משום שאומרים דברים אלו. ומנין לנו? הפסוק שעליו מוכיח, שבתוב (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי, וחשבתי בזה להסתכל על מה? על דברת בני האדם, על אותו דבר טפשות שהם אומרים לברם האלהים לבדם, ולא יתחברו יחד עם בני אדם אחרים שיש להם אמונה, ולראות שהם בהמה המה להם. ולראות בהם אותם בני אמונה שהם בהמה ממש, ודעתם בבהמה. המה להם – בלבדם, ולא להכניס את בני האמונה בדעת וטפשות זו, ועל כך המה להם, ולא לאחרים. ומה דעתם? כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו'. תפח רוחם של אותן בהמות, אותם טפשים

21. אמר ליה האי קרא דאמר שלמה, סוז ליה. אמר ליה, וכי (נ"א כמה) במה אתון פרישון משאר בני נשא דלא ידעי. אמרו ליה ובמה. אמר לון, על דא אמר שלמה האי קרא, ולא אמר האי מברמיה, כשאר אינון מלין. אלא אהדר אינון מלין דטפשי עלמא דאמרי כה, ומאי אמרי. כי מקרה האדם ומקרה הבהמה וגו', טפשי דלא ידעי ולא מסתכלן בזוכמתא אמרי דהאי עלמא אויל במקרה, וקודשא בריך הוא לא אשיזוז עליהו, אלא מקרה האדם ומקרה הבהמה ומקרה אוןד וגו'.

22. וכד שלמה אסתכל באלין טפשיין דקאמרי דא קרא לון בהמה, דאינון עבדין גרמיהו בהמה ממש, בגין דאמרי מלין אלין. ומנן. קרא דעליה אוכוז, דכתיב, (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי וזשיבנא בהאי לאסתכלא על מה, על דברת בני האדם. על ההוא מלה דטפשותא, דאינון אמרי לברם האלהים בלזודייהו, ולא יתזברון בהדי בני נשא אוזריין דאית לון מהימנותא, ולראות שהם בהמה המה להם. ולראות בהו אינון בני מהימנותא, שהם בהמה ממש, ודעתייהו כבעירא. המה להם בלזודייהו, ולא לאעלאה לבני מהימנותא בדעתא דטפשותא דא, ועל דא המה להם, ולא לאוזריין. ומה דעתא דלהון. כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אוןד לכלם וגו'. תפוח רוזיהון דאינון בעירי. אינון טפשיי.

אינן מווסרי מדינותא. ווי לון ווי לנפשייהו. טב להו או מחסרי אמונה. אוי להם! אוי לנפשו! טוב דלא ייתון לעלמא. להם שלא יבואו לעולם!

The foolish people live with the belief that there is no governess of God and everything is random.

When King Solomon saw them he described those people as beasts.

Ecclesiastes 3:18

“אמרתי אני, בלבי—על-דברת בני האדם, לברם האלהים; ולראות, שהם-בהמה המה להם”

“I said to myself concerning the sons of men, “God has surely tested them in order for them to see that they are but beasts.”

Without faith in God, people are like animals, and can't see the work and hand of God around them.

Our faith is being tested constantly. We are challenged with hardship to a point that is almost unbearable. Those who are weak in their faith drop off the path. Some of them feel the lack of Light and come back. Some just lose it completely, especially if they had a personal agenda, expecting rewards when they first joined the path of spirituality. Many join the spiritual path seeking closeness to God in order to have fulfillment on the physical/material level. They think about money, relationship (soulmate) and physical health before thinking about correcting themselves and purifying their souls with a true study of Zohar and Kabbalah. This is the aspect of beasts who seeks low-level fulfillment.

Some are tested with great wealth and fulfillment in most aspects of their lives. They believe that they created their own wealth or that they are entitled to the family inheritance. When they rely only on their wealth and power in this world they are considered like animals.

23. ומה השיבם שלמה על זה? הפסוק אחריו, ואמר, ומי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. מי יודע באותם טפשים שלא יודעים בכבוד המלך העליון ולא מסתכלים בתורה, רוח בני האדם העלה היא למעלה, למקום עליון, למקום נכבד, למקום קדוש, להיון מאור עליון, מאור המלך הקדוש, להיות צרור בצרור החיים, ונמצא לפני המלך הקדוש עולה תמימה, וזהו העלה היא למעלה.

23. ומה אתיב לון שלמה על דא. קרא אבתריה, ואמר, ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. מי יודע באינן טפשי, דלא ידעי ביקרא דמלכא עלאה, ולא מסתכלי באורייתא, רוח בני האדם העולה, היא למעלה, לאתר עלאה, לאתר יקר, לאתר קדישא, לאתנא מנהירו עלאה, מנהירו דמלכא קדישא, למהוי צורא בצורא דווי, ואשתכוזת קמי מלכא קדישא עולה תמימה ודא הוא העולה היא למעלה.

24. ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, ולא לאותו מקום שהיה כל אדם, שכתוב בו (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם, וכתוב (משלי כ) גר ה' נשמת אדם. איך אומרים אותם טפשים שאינם מבני האמונה, ורוח אחד לכל (קהלת ג)? תפח רוחם עליהם כתוב (תהלים לה) יהיו כמץ לפני רוח ומלאך ה' דוחה. אלה ישארו בגיהנם לאותן דרגות תחתונות, ולא יעלו

24. ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, ולא למהוא אתר דהיה כל בר נש, דכתיב ביה (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם, וכתיב (משלי כ) גר ה' נשמת אדם. היה אמרי אינן טפשי דלאו מבני מדינותא, ורוח אחד לכל, תיפוז רוזניהון, עלייהו כתיב, (תהלים לה) יהיו כמץ לפני רוח ומלאך ה' דוחה. אלין ישתארו בגיהנם, לאינן דרעין תתאין, ולא יסתלקון לדרי דרין. עלייהו כתיב (תהלים

קד) יתמו זוטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי הכלויה. אתו רבי זוקיה ורבי ייסא, ונשקו רישיה, אמרו ומה כל כר הוה עמר ולא ידענא, זכאה האי שעתא דאערענא בר. (דף קנ"ח ע"א)

לדורי דורות. עליהם כתוב (שם קד) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה. באו רבי חזקיה ורבי ייסא ונשקו ראשו. אמרו, ומה כל זה היה אתך ולא ידענו? אשרי השעה הזו שפגשנו אותך.

The person with the ‘backpack of precious stones’ continues the study of the verse raised by Rabbi Yesa. He shares with the two students of Rabbi Shimon his understanding of the words of King Solomon.

He tells them that King Solomon explained the difference between the soul of man and the soul of a beast, quoting Ecclesiastes 3:21

”מי יודע, רוח בני האדם-העלה היא, למעלה; ורוח, הבהמה-הירדת היא, למטה לארץ”

“Who knows that the breath (soul) of man ascends upward and the breath (soul) of the beast descends downward to the earth?”

The foolish people don’t study Torah and are considered as the aspect of ‘beasts’. They don’t know that the soul of a man ascends to a holy place above, where it can be included with those who merit eternal life.

The soul of the beast descends to earth and is not like a man, that was created in the image of God, which is the aspect of the Ten Sefirot.

Genesis 9:6

”כי בצלם אלהים, עשה את-האדם.”

“for in the image of God He made man”

Proverbs 20:27

”נר יהוה, נשמת אדם”

“The spirit of man is the candle of YHVH”

The candle of YHVH is the life force that keeps the soul of a man in his body. Those souls that don’t have the ‘candle’ of YHVH will be pushed away from the Light and fall into hell for countless generations.

25. תו אמר, וכי על דא בלחודוי תנה שלמה, והא באתר אורא אמר כזונא דא, פתוז ואמר, (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי. מאי זה רע. דא הוא מאן דאושיד זרעא בריקנא, וזביל ארוזוי, בגין דהאי לאו מדוריה בקודשא בריך הוא, ולא יהא ליה זולקא בעלמא דאתי. הדא הוא

25. עוד אמר, וכי על זה בלבד תמה שלמה, והרי במקום אחר אמר כמו זה? פתח ואמר, (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי. מהו זה רע? זהו מי ששופך זרע בריקות ומחבל דרכיו, משום שזה אין מדורו בקדוש-ברוך-הוא, ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים

ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרד רע. על זה אמר, זה רע, שלא יהיה לו מדור למעלה. כי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע (משום זה) והוללות בלבכם בחייהם (קהלת ט). שטות תקועה בלבם, והם מחסרי אמונה, ואין להם חלק בקדוש-ברוך-הוא ובאותם בני אמונה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. זהו שכתוב (שם) ואחריו אל המתים.

דכתיב, (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרד רע. על דא אמר, זה רע, דלא יהא ליה מדורא לעילא. כי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע (בגין דא) והוללות בלבכם. בזייהם שטותא תקיע בלבייהו, ואינון מוזוסרי מהימנותא, ולית לון זולקא בקודשא בריה הוא, ובאינון בני מהימנותא, לאו בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (קהלת ט) ואחריו אל המתים.

Ecclesiastes 9:3

זה רע, בכל אשר נעשה תחת השמש-כי-מקרה אחד, לכל; וגם לב בני-האדם מלא-רע והוללות בלבכם, בחייהם, "ואחריו, אל-המתים"

"This is an evil in all that is done under the sun, that there is one fate for all men. Furthermore, the hearts of the sons of men are full of evil and insanity is in their hearts throughout their lives. Afterwards they go to the dead."

We continue with the study of the wisdom of King Solomon. The Zohar explains that the evil done under the sun leads to death.

The sun is the aspect of Zeir Anpin and under the sun is Malchut. Evil in Malchut is the outcome of actions that disconnect us from Zeir Anpin and the Tree of Life. It is also evil when we misuse the Light we receive. This is the aspect of spilling seeds. They come from the Light and if they are not transferred to a proper vessel they are taken by the negative side and that is death.

26. בא וראה, הקדוש ברוך הוא מזהיר לבני העולם ואמר, (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה, (בעולם הזה, ובעולם הבא) והחיים של אותו עולם הם. אותם רשעים מחסרי אמונה מה אומרים? כי מי אשר יבחר וגו'. אף על גב שיבחר אדם בזה העולם (באותו עולם) כמו שאמר - לא כלום הוא, שהרי מסור בדינו, (קהלת שם) אל כל החיים יש בטחון, ומסור הוא בדינו, (שם) כי לכלב חי הוא טוב מן הארץ המת. איך יהיה לנו חיים באותו עולם? ועל כן זה רע ודאי, שלא ידורו במלך העליון ולא יהיה להם בו חלק. ואף על גב שכל הפסוקים הללו תמצא סמיכין לחברים בדברים אחרים, אבל שלמה בא לגלות על אותם רשעים מחסרי אמונה שאין להם חלק בקדוש-ברוך-הוא בעולם הזה ובעולם הבא.

26. תא זוזי, קודשא בריה הוא אזהר לבני עלמא ואמר, (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה, (בהאי עלמא, ובעלמא דאתי) וזיין דיהוא עלמא גינהו. אינון זיביין מוזוסרי מהימנותא מאי קא אמרי. (קהלת ט) כי מי אשר יבחר וגו'. אף על גב דיבחר בר נש ביהאי עלמא (ס"א בההוא עלמא) כמה דאמר, לאו הוא כלום, דיהא מסירא דא בידנא, (קהלת ט) אל כל הזינים יש בטחון, ומסירא דא בידיהו, (קהלת ט) כי לכלב חי הוא טוב מן הארץ המת. הך יהא לן זיין ביהוא עלמא. ועל דא זה רע ודאי, דלא ידורון במלכא עלאה, ולא יהא לון זולקא ביה. ואף על גב דכל הגי קראי תשכחו סמיכין לזברייא במלין אזורנין, אבל ודאי שלמה קא אתא לזלאתא על אינון זיביין מוזוסרי מהימנותא, דלית לון זולקא בקודשא בריה הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

God put in front of us the freedom to choose between heaven and earth, life and death, blessing and curse and suggests to us to choose life because it will give us future life. Deuteronomy 30:19

העדתי בכם היום, את-השמים ואת-הארץ-החיים והמות נתתי לפניך, הברכה והקללה; ובחרת, בחיים-למען “תחיה, אתה וזרעך”

“Today I have given you the choice between life and death, between blessings and curses. Now I call on heaven and earth to witness the choice you make. Oh, that you would choose life, so that you and your descendants might live!”

The Zohar tells us that the warning is directed to all people of the world and not just for the children of Israel. The entire world is governed by the same spiritual rules, especially when it comes to ‘choosing life’.

King Solomon reveals this so we can make wise decisions and be like a man that chooses life and not like a beast that lives and dies in this world.

Ecclesiastes 9:4

”כי-מי אשר יבחר (יחבר), אל כל-החיים יש בטחון: כי-לקלב חי הוא טוב, מן-האריה המת”

“For whoever is joined with all the living, there is hope; surely a live dog is better than a dead lion.”

A dog needs to be obedient to his master and eat whatever is given to him. A lion is considered to be the king of all animals. He is strong and dominates his kingdom and subjects but he is still a beast and his life ends in this world.

If a person humbles himself to a low level but chooses life then he is better than any other person with the security of wealth and physical strength. It is temporary and ends with death in this world.

True life comes from a connection to Zeir Anpin and Binah. With that connection, we earn the ticket to the world to come and have the merit to be resurrected to a state of immortality when the time comes. Focusing on life in the material and temporary world only leads to death in this world, having no future or part in the Final Redemption.

Watch the video for an additional and deeper explanation of this study.

Another video will come soon with deep explanations about the aspect of ‘spilling seeds’.

<https://www.youtube.com/watch?v=vkM6QaKsvbM>

27. אמר ליה, תבעי דנתנובר בהדרך ותויל בהדרך. אמר להו, אי עבידנא הכי, אורייתא יקרי עלי כסיל, ולא עוד אלא דאתוויבנא בנפשאי. אמרו ליה למה. אמר לון דהא שליזא אנא, ושדרו לי בשליזותא, ושלבמה מלכא אמר, (משלי כו) מקצה רגלים זומס שותה שולון דברים ביד כסיל. תא זוזי, מרגלים על דלא אשתכוזו בני מדינותא ושלוזי מדינותא, אתוויבו בנפשיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי. זשק לון, ואזל ליה.

27. אמר לו, התרצה שנתחבר אתך ותלך אתנו? אמר להם, אם אעשה כך, התורה תקרא עלי כסיל! ולא עוד, אלא שאתחייב בנפשי. אמרו לו, למה? אמר להם, שהרי אני שליית, ושלחוני בשליחות, ושלמה המלך אמר, (משלי כו) מקצה רגלים חמס שתה שלח דברים ביד כסיל. בא וראה, המרגלים, על שלא נמצאו בני האמונה ושלוחי אמונה, התחייבו בנפשם בעולם הזה ובעולם הבא. נשקם והלך לו.

28. אזלו רבי זוקיה ורבי ייסא, עד דהוו אזלו פגעו באינון בני זשא. שאילו רבי זוקיה ורבי ייסא עליה, אמרו מה שמייה דההוא בר זשי. אמרו, רבי זוגי הוא, וזברא דבין זובריא הוא, ושדרו ליה זובריא דבבל, למנדע מלין מרבי שמעון בן יוזאי ושאר זובריא. אמר רבי ייסא, ודאי דא הוא רבי זוגי, דכל יומיו לא

28. הלכו רבי תזקיה ורבי ייסא. עד שהיו הולכים פגעו באותם בני אדם. שאלו את רבי תזקיה ורבי ייסא עליו. אמרו, מה שמו של אותו אדם? אמרו, רבי תגי הוא, וחבר בין החברים הוא, ושלחהו החברים מבבל לדעת דברים מרבי שמעון בן יוחאי ושאר החברים. אמר רבי ייסא, ודאי זהו רבי תגי, שכל ימיו

בְּעַא לְאַזְוָאָה גְּרַמְיָה בְּמַה דִּי־דַע, וְעַל דָּא אָמַר לֵן
 דְּהָא בְּרִיָּה זָכָה לִיָּה בְּאוֹרֵי־תָא, בְּגִין דְּאָמַר
 קָרָא, (משלי כו) רְאִיתָ אִישׁ זֹכֵם בְּעֵינָיו תִּקְוָה לְכַסִּיל
 מִפְּנֵוּ. וְדָא שְׁלִיזָא מְהֵימְנָא אִיהוּ, (וזכאה הוא שליחא
 מְהֵימְנָא) וְזָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּשָׂרְר מְלוּי בִּידָא דְּשְׁלִיזָא
 מְהֵימְנָא.

לא רצה להראות עצמו במה שיִדע, ועל זה
 אָמַר לָנוּ שְׁהָרִי בְּנוּ זָכָה לוֹ בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם
 שְׂאָמַר הַפְּסוּקָה, (שם) רְאִיתָ אִישׁ חָכֵם בְּעֵינָיו
 תִּקְוָה לְכַסִּיל מִמֶּנּוּ. וְדָא שְׁלִיחַ נְאֻמָּן
 הוּא, (ואשריו הוא שליח נְאֻמָּן) וְאִשְׁרֵי מִי
 שְׁשַׁלַּח דְּבָרָיו בְּיַדִּי שְׁלִיחַ נְאֻמָּן.

Rabbi Chiszkia and Rabbi Yessa met a person on the road and engaged in a discussion of the Torah. That man was wise and they asked him to join and walk with them. He refused and told them that he may risk his life by joining them because he was sent on a mission to deliver a message.

He quoted King Solomon;

Proverbs 26:6

”מְקַצֵּה רַגְלָיִם, חָמַס שִׁתָּה – שְׁלַח דְּבָרִים בְּיַד-כְּסִיל”

“He cuts off his own feet and drinks violence Who sends a message by the hand of a fool.”

Rabbi Chiszkia and Rabbi Yessa enquired about that person and were told that he was on a mission from Babylonia to learn from Rabbi Shimon. He never wanted to show his knowledge, and because of that, he merited to have a child with a great connection to the Torah.

The Zohar explains that the spies Moses sent to tour the Land risked their lives in this world and the world to come for not having complete faith in their mission.

Lesson:

The spies were heads of tribes, and Moses sent them to find a ‘tree’ in the Land. The roots of the Tree of Life are in the Holy Land, and the spies were on a mission to find and connect to them. They failed and brought death on themselves, and created a longer process for the Israelites to reach the Promised Land.

We are the Israelites on a mission to finish our correction with complete faith in the path of the Torah, and reach the ‘Promised Land’ that is a full connection to the Tree of Life. Unfortunately, there are some distractions on our path, mostly from leaders who suppose to know and lead according to the Torah.

There is a kabbalah student that came out with a statement that Jesus was a kabbalist (Initials JWAK). This is terribly wrong and holds people from following the path of the Torah. The Torah is truth and the roots of the Tree of Life. If it’s not in the Torah it’s not the truth.

If you have faith in the Torah then you must follow it with full heart to have unification with the Tree of Life. If you have faith in Rabbi Shimon and the Zohar as the great source of revealing the secrets and Light of the Torah then stay with the Zohar without incorporating distraction like JWAK. If you believe that God made a

new covenant with Jesus, forgetting to use the Hebrew letters and or erase/cancel the Torah then stay with your faith without distraction.

Other faiths have different spiritual connections and may have merits in the Final Redemption. I won't go into a deep discussion about this issue not to be distracted from my mission.

I would say only that even though Jesus was not supposed to turn his followers into a new religion, God allowed it to become what it is. People needed to keep the faith in one God, until the coming of Mashiach and Final Redemption.

Read Matthew 5:17-20 for a testimony that Jesus never rejected the Torah, and in fact tells his followers that the Torah is truth. Matthew 5:18 “For truly, I say to you, until heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the Law (the Torah) until all is accomplished.”. Christians can keep the moral teaching from the gospel but its time to go back to the roots and follow the Torah.

Now that we are close to this time, many Israelites souls among Christians touched by the Light of the Zohar and are waking up, seeking their roots. Having a thought like JWAK's is the aspect of cutting their feet, as we learn from the Zohar story and the verse above.

Our souls were sent down to this life on a mission to find the Light and study the YHVH name in all of its aspects. This can be done ONLY through following the Torah and the Zohar as the ultimate guide to understanding the Torah.

29. בא וראה, אליעזר עבד אברהם מבני כנען היה, כמו שנאמר (הושע יב) כנען בידו מאוני מרמה. ועל כנען פתוב, (בראשית ט) ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. ומשום שהיה שליח נאמן, מה פתוב בו? (שם כד) בא ברוך ה'. ברוך ה' ממש. ועל זה נכתב כף בתורה, משום שיצא מאותה קללה והתברך. ולא די לו שיצא ממנה, אלא שהתברך בשם הקדוש ברוך הוא. ולמדנו שבא מלאך, והכניס דבר זה בפי לבן.

29. תא וזוי, אליעזר עבד אברהם מבני כנען הוה, כמה דאת אמר, (הושע יב) כנען בידו מאוני מרמה. וכנען כתיב עליה, (בראשית ט) ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. ובגין דהוה שליחא מהימנא, מה כתיב ביה. (בראשית כד) בא ברוך יי. ברוך יי במוש. ועל דא אכתיב הכי באורייתא, בגין דנפק מההיא קללה, ואתברך. ולא די ליה דנפיק מנה, אלא דאתברך בשמיה דקודשא בריך הוא. ואוליפנא דאתא מלאך, ואעיל מלה דא בפומיה דלבן.

30. וישלח אותם משה וגו', כלם אנשים. כלם צדיקים היו וראשי ישראל היו, אבל הם לקחו לעצמם עצה רעה. מדוע נטלו עצה זו? אלא אמרו, אם יבנסו ישראל לארץ – יעבירו אותנו מלהיות ראשים, וימנה משה ראשים אחרים, שהרי אנו זכינו במדבר להיות ראשים, אבל בארץ לא נזכה. ועל שלקחו

30. וישלחו אותם משה וגו', כלם אנשים. כלהו זכאין הוו, ורישי דישראל הוו. אבל אינון דברו לגרמיהו עיטא בישא. אמאי נטלי עיטא דא. אלא אמרו, אי ייעלון ישראל לארעא, נתעבר אנן מלמיהו רישין, ויבני משה רישין אזורנין, דהא אנן זכינן במדברא למיהו רישין, אבל בארעא לא נזכי. ועל דנטלי עיטא

בִּישָׂא לְגַרְמִייהוּ, מִיתוּ אֵינוֹן, וְכָל אֵינוֹן דְּנִטְכָן עֵצָה רְעָה לְעִצְמָם, מִתּוּ הֵם וְכָל אוֹתָם שְׁלָקְחוּ מִכְּלִייהוּ. (דף קנ"ח ע"ב)

Abraham's servant, Eliezer, was from the nation of Canaan, which was cursed and negative.

Genesis 9:25

“וַיֹּאמֶר, אֲרוּר כְּנָעַן: עֶבֶד עֲבָדִים, יִהְיֶה לְאֶחָיו”

“So he said, “Cursed be Canaan; A servant of servants He shall be to his brothers.”

Even though his background was negative, Eliezer was a faithful servant and fulfilled the missions assigned to him by his master, Abraham.

On a mission to find a soulmate for Isaac, he knew that the blessings of Abraham were guiding him. When he saw Rebecca he stated:

Genesis 24:27

“וַיֹּאמֶר, בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדָנִי אֲבָרְהָם, אֲשֶׁר לֹא-עָזַב חֶסֶדּוֹ וְאַמְתּוֹ, מֵעַם אֲדָנִי; אֲנֹכִי, בְּדֶרֶךְ נַחְמִי יְהוָה, בֵּית, אָחִי אֲדָנִי”

For that reason he was by Rebekah's brother, Laban:

Genesis 24:31

“וַיֹּאמֶר, בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה; לָמָּה תַעֲמֹד, בַּחוּץ, וְאֲנֹכִי פְנִיתִי הַבַּיִת, וּמְקוֹם לְגַמְלִים”

“And he said, “Come in, blessed of YHVH! Why do you stand outside since I have prepared the house, and a place for the camels?”

Because he was faithful, Eliezer had the merit to be in the Garden of Eden. The Holy Ari reveals that he was incarnated into Caleb, who was one of the twelve spies that Moses sent to tour the Land. Ten of the spies talked badly of the Land and were punished by death.

Joshuah was blessed by Moses before the journey into the Land.

Caleb went first to Hebron to pray for the support of his masters from a previous life, Abraham, Isaac, and Jacob. He knew that they had the power to bestow blessings on him and keep him safe in the mission of seeking the Light as assigned to him by Moses. Our connection to Tzadikim can help us a lot in these days when there's a lot of darkness in the world. We see the spontaneous eruption of negativity in weak spots of the world. Places with no faith and a great desire for the self are the first places to get hit.

When we faithfully serve YHVH by following the Torah we have the protection and the ability to complete our mission in life.

31. אֱלֹהֵי שְׂמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר שְׁלַח מֹשֶׁה רַבִּי יִצְחָק, מִשֵּׁה אֶסְתֵּכַל וַיִּדְעַ דְּלֹא יִצְלָחוּן בְּאַרְצוֹייהוּ, כְּדִין צָלִי עָלֵיהּ דִּיהוֹשֻׁעַ. כְּדִין כָּלֵב הָיָה בְּדוֹזָקָא, אָמַר, מַה אֶעֱבִיד, הֲאֵי יְהוֹשֻׁעַ אֵיִל בְּסִייעָתָא עֲלָאָה דְּמִשֵּׁה, דְּשִׁדְרָ בֵּיתָא זְהִירוֹ דְּסִיחָרָא, וְהוּא אֲנֵהִיר עָלֵיהּ בְּצִלּוֹתֵיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׂמִשָּׂא. מַה עֶבֶד כָּלֵב. אֲשֶׁתְּמִיט מִנְיֵיהוּ, וְאֵתִי לְגַבִּי קִבְרִיָּא דְּאַבְהָן, וְצָלִי תַמְן צִלּוֹתֵיהּ.

32. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲרוּר אֲזוּרָא זָטִיל, וְעָקִים שְׂבִילֵין, וּמִטָּא עַל קַבְרֵי דְאַבְהָן, וְאֶסְתֵּכַן בְּגַרְמִייהוּ, בְּעִצְמוֹ, שְׁהָרִי כְּתוּב וְשֵׁם אַחִימֵן וְשֵׁם יִשְׁתִּי וְתַלְמִי

דָּהָא כְּתִיב וְשֵׁם אֲזִימֵן שִׁשִּׁי וְתַלְמֵי יְלִידֵי הָעֵנָק. אֲבָל מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּרוּזְזָא, לָא אֶסְתַּכַּל מְדִי. כִּף כְּלָב, בְּגִין דְּהוּהוּ בְּרוּזְזָא, לָא אֶסְתַּכַּל מְדִי, וְאֵתָא לְעֵלְמָה עַל קַבְרֵי אַבְרָהָם, לְאִשְׁתְּוּבָא מְעִיטָא דָּא.

יְלִידֵי הָעֵנָק. אֲבָל מִי שְׁהוּא בְּדוּחַק, לָא מִסְתַּכַּל עַל דְּבָר. כִּף כְּלָב, מְשׁוּם שְׁהִיה בְּדוּחַק, לָא הִסְתַּכַּל עַל דְּבָר, וּבָא לְהַתְפַּלֵּל עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת לְהַנְצִל מֵעֵצָה זוּ.

Numbers 13:22

“וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חֶבְרוֹן, וְשֵׁם אַחִימָן שִׁשִּׁי וְתַלְמֵי, יְלִידֵי הָעֵנָק”

“When they had gone up into the Negev, they came to Hebron where Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were.”

The three were healthy and strong giants and the spies got scared when they saw them. The Zohar reveals that Caleb knew that he must have support to overcome the fear. He took paths that were not for most people just to arrive safely to the cave of the Machpelah in Hebron to pray for the support of the patriarchs.

I heard from Rabbi Nissim Peretz of blessed memory a connection between the Cave of the Machpelah and the YHVH name of Malchut יוֹדֵהוּוֵה. This name is called the ‘double name’ because of the way the YHVH name is spelled. The ' Y is spelled in its only form, which is יוד YVD and הוּוֵה HH VV HH.

The letter ' Y is the root and it holds all the levels. The other three letters are doubled to show the parallel of upper and lower. This name controls Malchut and at the same time provides the parallel connection that makes it easy to use and ascend to the upper levels.

The word ‘parallel’ מקביל has the same root of the word Kabbalah. Kabbalah by itself is “to receive” and by understanding the root we see that Kabbalah is a connection to the upper levels by using the spiritual tools below.

The word Hebron חֶבְרוֹן means connection. Hebron is the place that Abraham chose to establish a connection for his soul and those after him, between the upper and lower levels. The Zohar reveals that the entrance to the Garden of Eden is in the Cave of the Machpelah. (Zohar lech Lecha #95). Caleb was wise to seek the support of the patriarchs in the Cave of the Machpelah in Hebron. It gave him protection from the negative aspects of the Land. In fact, we all seek the support of the patriarchs each time we pray the silent prayers, where we always start with connecting to Abraham, Isaac, and Jacob, and their protection.

33. (במדבר יג) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נֹון יְהוֹשֻׁעַ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וְכִי הוֹשִׁיעַ קָרְאִיהָ קָרָא, וְהָא כְּתִיב (שמות יז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ. (שמות יז) וַיִּזְכֹּר יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון נָעַר. (שם יז) וַיַּחֲלֵשׁ יְהוֹשֻׁעַ. אֲלָא אָמַר לוֹ מֹשֶׁה, יְהִי יוֹשִׁיעַף מִהֶם. יְהִי יוֹשִׁיעַף מִנִּיְהוּ.

34. רַבִּי אַבְאָ אָמַר, כִּינֹן דְּשִׁדְרִיהָ לְמִיעַל לְתַנְוִן, אֲצִטְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים. וּבְמַה. בְּשִׁכְיִנְתָּא. דְּעַד הָהִיא שְׁעֵתָא נָעַר אֶקְרִי, כְּמַה דְּאִקְיִמְנָא. וּבְהָהִיא שְׁעֵתָא קְשִׁיר לִיהָ מֹשֶׁה בְּהָרָה, וְאָף עַל גַּב דְּאִשְׁכּוּזִין יְהוֹשֻׁעַ בְּקַדְמִיתָא, קָרָא קְרִייהָ הָכִי עַל הָהוּא דְּזִמִּין.

34. רַבִּי אַבְאָ אָמַר, כִּינֹן שְׁשַׁלְּחוּ לְהַכְנִס לְשָׁם, הַצִּטְרִף לְהִיּוֹת שְׁלָם, וּבְמַה? בְּשִׁכְיִנְהָ. שְׁעַד אוֹתָהּ שְׁעָה נִקְרָא נָעַר, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ, וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה קְשִׁירוֹ מֹשֶׁה אֵלֶיהָ. וְאָף עַל גַּב שְׁמִצְאָנוּ יְהוֹשֻׁעַ בְּתַחֲלָה, הַפְּסוּק קָרָאוּ כִּף עַל שְׁעֵתִיד לְהַקְרָא כִּף. אָמַר מֹשֶׁה, וְדָאִי זֶה לָא צְרִיף לְהַכְנִס לְשָׁם, אֲלָא בְּשִׁכְיִנְהָ, וְכִף רָאִי.

למקריייה. אמר משה, ודאי לא אצטרף דא למיעל
תמן, אלא בשכינתא, והכי אתווי.

35. היש בה עץ אם אין וגו'. רבי חייא אמר,
וכי לא היה ידע משה דאית בה כמה אילנין משניין
משנים זה מזה? והרי הוא שבח אותה
לישראל כמה פעמים, והוא הסתפק בזה?
והרי הקדוש ברוך הוא אמר למשה בתחלה
שהיא ארץ זבת חלב ודבש. אמר רבי יוסי,
בזה התעוררו החברים, שכתוב (איוב א) איש
היה בארץ עוץ איוב שמו.

35. (במדבר יג) היש בה עץ אם אין וגו', רבי חייא אמר,
וכי לא היה ידע משה דאית בה כמה אילנין משניין
דא מן דא, והא הוא שבוז ליה לישראל בכמה זמנין,
והוא אסתפק בדא. והא קודשא בריך הוא קאמר
ליה למשה בקדמיתא, דהיא ארץ זבת חלב ודבש.
אמר רבי יוסי, הא אתערו זבירייא, דכתיב, (איוב
א) איש היה בארץ עוץ איוב שמו.

Numbers 13:20

ומה הארץ השמנה הוא אם-רזה, היש-בה עץ אם-אין, והתחזקתם, ולקחתם מפרי הארץ; והימים-ימי, “
בכורי ענבים.”

“How is the land, is it fat or lean? Is there a tree in it or not? Draw strength and get
some of the fruit of the land.” Now the time was the time of the first ripe grapes.”

The Zohar says that God already told Moses before that the Land is a land of “milk
and honey” so why does Moses send the people to tour the land?

The secret is that Moses wanted the head of the tribes to make their own connection
with the Tree of Life, draw strength from it and carry with them its strong energy,
represented with the ripe grapes.

The Zohar reveals that the testimony of the leaders of the tribes was influenced by
personal agenda. They assumed that Moses would appoint new leaders when
entering the Land and they didn't want to lose their leadership position.

Moses gave them the opportunity to make a great connection and draw great Light
but they missed it. They didn't look for the Tree to ‘draw strength’ from the Light
of the land as Moses suggested.

Lesson:

The cemeteries are full of dead people who lived chasing honor and material
comfort only. They are dead and if they had a tombstone made of gold, they were
robbed long ago. We came to this world and we are looking for our comfort rather
than what kind of strength we can get from this life to the next. We (our souls) were
sent here to look for the ‘Tree’ and draw strength from it. This strength is carried
with us to the next world and earns us a ticket to the resurrection.

We should look into our lives and consider how many years we have left to live and
how much Light did we earn in-out ‘Light’ account. Today, more than ever we need
to focus on ‘drawing strength’ to our souls rather than looking for temporary
pleasures.

Those who are dedicated to the study of Zohar connect to the Tree that is in the Zohar.

36. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רִמּוֹז לָהֶם רִמּוֹז חֻכְמָה עַל מַה שֶּׁשְּׁאַלּוּ בַּתְּחִלָּה, שְׁבַתוּב (שְׁמוֹת יוֹ) הַיֵּשׁ ה' בְּקַרְבָּנוּ אִם אֵין. אָמַר, שֶׁסְ תִּרְאוּ אִם הִיא רְאוּיָה לָזֶה אוֹ לָזֶה. אָמַר לָהֶם, אִם תִּרְאוּ שְׁפָרֵי הָאָרֶץ בְּשָׂאֵר אַרְצוֹת הָעוֹלָם – יֵשׁ בָּהּ עֵץ הַחַיִּים, וְלֹא מִמָּקוֹם יוֹתֵר עֲלִיּוֹן. וְאִם תִּרְאוּ שְׁפָרֵי הָאָרֶץ יֵתֵר וּמִשְׁנֵה מִכָּל מְקוֹם בְּעוֹלָם, תִּדְעוּ שֶׁהָרִי מֵהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ שׁוֹפֵעַ וְנִמְשָׁךְ אוֹתוֹ שְׁנוּי עֲלִיּוֹן מִכָּל מְקוֹמוֹת הָעוֹלָם. וּבִזְוָה תִּדְעוּ – הַיֵּשׁ בָּהּ עֵץ אִם אֵין, וְזֶה צְרִיכִים אַתֶּם בַּתְּחִלָּה (שְׁבַמְעִיכֶם רְצִיתֶם) לְדַעַת זֶה, שְׁבַתוּב הַיֵּשׁ ה' בְּקַרְבָּנוּ. בְּקַרְבָּנוּ דּוֹקָא, אוֹ אִם אֵין. וְעַל זֶה וְהַתְּחִלְתֶּם וְלִקְחֶתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ, לְדַעַת שְׁנוּי שְׁלוֹ.

36. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רִמּוֹז לָהֶם רִמּוֹז דְּחֻכְמָתָא, עַל מַה דְּשְׁאַלּוּ בְּקַדְמֵיתָא. דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת י"ז) הַיֵּשׁ יי בְּקַרְבָּנוּ אִם אֵין. אָמַר, תִּפְּוֹן, תְּזוּמוּן, אִי הִיא אֲתוּזוּיָא לָהִיא, אוֹ לָהִיא. אָמַר לֵוֹן, אִי תְּזוּמוּן דְּאִיבָא דְּאֲרַעָא כְּשָׂאֵר אַרְעֵי דְּעַלְמָא, יֵשׁ בָּהּ עֵץ אִילָנָא דְּזוּיִי, וְלֹא מִמָּאֲתֵר עַלְמָא יֵתֵר. וְאִי תְּזוּמוּן דְּאִיבָא דְּאֲרַעָא יֵתֵר וּבְשִׁנְיָא מִכָּל אֲתֵר דְּעַלְמָא, תִּנְדְּעוּן, דְּהָא מִעֲתִיקָא קַדִּישָׁא קָא נְגִיד וְאֲתַמְשֵׁךְ הֵהוּא שְׁנוּיָא עַלְמָא, מִכָּל אֲתֵרֵי דְּעַלְמָא. וּבְדָא תִּנְדְּעוּן, הַיֵּשׁ בָּהּ עֵץ, אִם אֵין, וְדָא בְּעִיתוֹן בְּקַדְמֵיתָא (דְּבַמְעִיכוֹן בְּעִיתוֹן) לְמַנְדַּע דָּא, דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת יז) הַיֵּשׁ יי בְּקַרְבָּנוּ. בְּקַרְבָּנוּ דִּיִּיקָא, אוֹ אִם אֵין. וְעַל דָּא וְהַתְּחִלְתֶּם וְלִקְחֶתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ, לְמַנְדַּע שְׁנוּיָא דִּילֵיהּ.

37. וְהַיָּמִים יָמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים. וְהַיָּמִים, מַה בָּא לֹמַר, שְׁהָרִי וְאֵן בְּפוּרֵי עֲנָבִים מִסְּפִיק לֹא אֵלָא וְהַיָּמִים – אוֹתָם הַנּוֹדְעִים, כָּלָם הִיוּ מַחְבְּרִים בְּאוֹתוֹ וְזִמְן בְּאוֹתוֹ עֵץ שְׁחָטָא בּוֹ אָדָם הָרֵאשׁוֹן, כְּמוֹ שֶׁשְּׁנִינוּ עֲנָבִים הִיוּ, וְעַל זֶה וְהַיָּמִים – אוֹתָם הַיְדוּעִים – יָמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים דּוֹקָא.

37. וְהַיָּמִים יָמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים. וְהַיָּמִים, מַאי קָא בּוּיִרִי, דְּהָא וְאֵן בְּפוּרֵי עֲנָבִים סְגִי לֵיהּ. אֵלָא וְהַיָּמִים, אֵינּוֹן דְּאֲשֶׁתְּמוּדְעָן, כְּלָהוּ הִיוּ מִתְּזוּבְרָן בְּהֵהוּא וּבְנָא בְּהֵהוּא אִילָנָא דְּזוּטָא בֵּיהּ אָדָם הָרֵאשׁוֹן. כְּמוֹ דְּתִנְיֵן עֲנָבִים הִיוּ וְעַל דָּא, וְהַיָּמִים: אֵינּוֹן דְּאֲשֶׁתְּמוּדְעָן, יָמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים דִּיִּיקָא.

Rabbi Shimon explains that Moses was giving the leaders of the tribes the opportunity to correct the doubts they expressed after traveling in the desert without water for a few days.

Exodus 17:7

”וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם, מַסָּה וּמְרִיבָה: עַל-רִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל נִסְתָּם אֶת-יְהוָה לֵאמֹר, הַיֵּשׁ יְהוָה בְּקַרְבָּנוּ, אִם-אֵין”
 “He named the place Massah and Meribah because of the quarrel of the sons of Israel, and because they tested the LORD, saying, “Is YHVH among us, or nothing?”
 They had doubts if God existed on all levels when saying “Is YHVH among us, or nothing?”

Now Moses send them to the land to see “Is there a tree in it or nothing?”
 The ‘Tree’ is the Tree of Life with the aspect of Zeir Anpin and the YHVH name. ‘Nothing’ is ‘אין’ (Pronounced ‘Ayin’). It is the aspect of Arich Anpin, which is the head of Keter and it connects everything below to the Endless Light.

Job reveals to us that the Chokmah comes from ‘Ayin’ (Keter).

Job 28:12

”וְהַחֻכְמָה, מֵאֵין תִּמְצָא”
 “And the Chokmah (Wisdom) from nothing (Ayin) be found”

Malchut is also called ‘אני’ “A’ni”, “me/self”, which is the same letters as ‘Ayin’
As we already learnt, the leaders of the Tribes failed the test and lost the opportunity to correct their previous sin.

Lesson:

Ayin and Ani are two opposites. If we control the self and make ‘nothing’ of it then we can correct ourselves. We can do that only if we seek and follow the Light.

To remove the ego, we need to study the Torah and Zohar and find out how small we are and yet important in the big picture and God’s plans for the Final Redemption.

38. (במדבר יג) וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן. וַיָּבֹאוּ צְרִיף לֵיהִי. אָלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּלֵב הוּא דְאֵתָא לְעִלְאָה עַל קַבְרֵי אֲבֹתָא. אָמַר כָּלֵב, יְהוֹשֻׁעַ הָא בְּרַכִּיָּה מִשָּׁה בְּסִיּוּעָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, וַיְכִיל לְאִשְׁתְּוּבָא בְּנִייהוּ, וְאַנָּה מַה אַעֲבִיד. אִימַלְךָ, לְמַבְעֵי בְּעוּתָא עַל קַבְרֵי אֲבֹתָא, בְּגִין דִּישְׁתְּוִיב מַרְזִיחֵן (ס"א מַעֲיטָא בִישָׁא) דִּישָׁאֵר מֵאֲלָלִין.

38. וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן. וַיָּבֹאוּ צְרִיף לֵיהִי. אָלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּלֵב הוּא דְאֵתָא לְעִלְאָה עַל קַבְרֵי אֲבֹתָא. אָמַר כָּלֵב, יְהוֹשֻׁעַ הָא בְּרַכִּיָּה מִשָּׁה בְּסִיּוּעָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, וַיְכִיל לְאִשְׁתְּוּבָא בְּנִייהוּ, וְאַנָּה מַה אַעֲבִיד. אִימַלְךָ, לְמַבְעֵי בְּעוּתָא עַל קַבְרֵי אֲבֹתָא, בְּגִין דִּישְׁתְּוִיב מַרְזִיחֵן (ס"א מַעֲיטָא בִישָׁא) דִּישָׁאֵר מֵאֲלָלִין.

39. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מֵאֵן דְּהוּא רְשִׁים מִכְּלָהוּ דָּא עָאֵל בְּצוּוּיָה דְּבִיָּה תְּלֵיא כְּלָא. וְתָא זְוּזִי, מֵאֵן הוּא מִשָּׁאֵר אֲזוּרֵי דִיכּוּל לְאֵלְאָ תִּמְן, דְּהָא כְּתִיב וְשֵׁם אֲזוּיָמָן יִשְׁעֵי וְתַלְמֵי, וּמִדְּחִילוּ דְּלֵהוֹן מֵאֵן יְכִיל לְאֵלְאָה (דף קנ"ט ע"א) בְּמַעֲרָתָא. אָלֵא שְׂכִינְתָא עָאֵלְתָ תִּמְן בְּכָלֵב, לְבִשְׂרָא לְאֲבֹהֵן, דְּהָא מְטָא וּמְנָא לְאֵלְאָ בְּנִייהוּ לְאֵרְעָא, דְּאוּמֵי לֹון קוּדִישָׁא בְּרִיף הוּא, וְדָא הוּא וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן.

39. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מֵאֵן דְּהוּא רְשִׁים מִכְּלָהוּ דָּא עָאֵל בְּצוּוּיָה דְּבִיָּה תְּלֵיא כְּלָא. וְתָא זְוּזִי, מֵאֵן הוּא מִשָּׁאֵר אֲזוּרֵי דִיכּוּל לְאֵלְאָ תִּמְן, דְּהָא כְּתִיב וְשֵׁם אֲזוּיָמָן יִשְׁעֵי וְתַלְמֵי, וּמִדְּחִילוּ דְּלֵהוֹן מֵאֵן יְכִיל לְאֵלְאָה (דף קנ"ט ע"א) בְּמַעֲרָתָא. אָלֵא שְׂכִינְתָא עָאֵלְתָ תִּמְן בְּכָלֵב, לְבִשְׂרָא לְאֲבֹהֵן, דְּהָא מְטָא וּמְנָא לְאֵלְאָ בְּנִייהוּ לְאֵרְעָא, דְּאוּמֵי לֹון קוּדִישָׁא בְּרִיף הוּא, וְדָא הוּא וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן.

Numbers 13:22

“וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חֶבְרוֹן, וְשֵׁם אַחִימָן שִׁשִׁי וְתַלְמֵי, יְלִידֵי הָעֲנָק;”

“When they had gone up into the Negev, and he came to Hebron, and there Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were”

The verse starts with plural, referring to all of them, then uses the single form to state and he, Caleb, came to Hebron.

When Caleb made his mind to visit the patriarchs in the Cave of the Machpelah, the Shechina came to support him and alerted the patriarchs that their children are coming back to the Land as God promised.

The desire of a person creates a vessel. A holy desire creates a vessel that draws the support of the Shechina.

As individuals, we need to be on a high spiritual level to have the support of the Shechina, and it can be done mostly with the support of Zohar reading and study.

Another way to have the support of the Shechina is to be part of a ‘Minyan’. When 10 men assemble for prayer they are called a ‘Minyan’, that means ‘ a count’. The Minyan represents the 10 Sefirot that creates a complete and holy vessel that draws the Shechina. They can now make prayers that are not limited, like the prayer of a single person.

According to Jewish spiritual laws, we cannot recite Kaddish, Kedusha or Torah reading without a count of 10 men, a Minyan.

Kadish is a special prayer in Aramaic language that is recited to create a spiritual bridge between spiritual worlds when we ascend to receive the Light and when we descend with the Light drawn. After each part, we say Amen as a way of building the bridge.

Kedusha – is recited when we do the repetition of the silent prayer. We recite together three times the word ‘Holy’ plus other special words. It is the highest level of the prayer and we do it while standing. With pure consciousness, like angels in front of God connecting to the three columns of the Tree of Life.

Torah reading – we read from the Torah every 72 hours. We read on Shabbat morning, Shabbat afternoon, Monday and Thursday mornings. Shabbat Morning we read the weekly portion in 7 ‘elevations’ (‘Aliyot’ in Hebrew) from Chessed to Malchut. On Shabbat afternoon, we are on a higher level and we read from the portion of the coming week. We make three Aliyot for Chokmah, Binah and Da’at. On Monday, we read with Aliyot for Chessed, Gevurah, and Tiferet, On Thursday for Netzach, Hod, and Yessod, and on Shabbat, that is the aspect of Malchut, we read the entire Portion with 7 Aliyot.

When the Shechinah is with us we can have higher spiritual elevation and our prayers have a better vessel to be carried up and be heard.

Rabbi Shimon made the Zohar support the Shechina in the generations before the coming of Mashiach.

The Daily Zohar and the Unity Zohar are based on these principals to draw the Shechina into our daily studies. We prepare the Daily Zohar text as an image so thousands around the world see the same exact text, listen to the same Zohar reading, and read the same study.

The Unity Zohar is a system that holds the entire Zohar in digital form and delivers the next page (two paragraphs) of Zohar to each reader so together we read from the same book and each one of the readers has the merit as if he completed the entire Zohar by him/herself.

The connection to the Daily Zohar and Unity Zohar is your daily Minyan and, with the support of the Tzadikim application and connection, your vessel is definitely closer to be a holy one.

May all your good wishes and prayers come true.

40. לְמַדְנוּ, אַחִימָן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי מִמִּי יָצְאוּ?
זָרַע הָיוּ מֵאוֹתָם נְפִילִים שֶׁהִפִּילָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּאֶרֶץ וְהוֹלִידוּ מִבְּנוֹת הָאֶרֶץ, וּמֵהֶם יָצְאוּ
גִבּוֹרֵי עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ו) הִמָּה
הַגִּבְרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם. אֲשֶׁר
מֵעוֹלָם, שְׁמֵשֵׁי (מִשְׁנֵבְרָא) הָעוֹלָם נִמְצְאוּ.
אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, אַחִימָן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי.

41. וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֶשְׁכּוֹל וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה
פָּתַח, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרֵא
הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיחֵם וְגו'. כְּמָה יֵשׁ לָהֶם לִבְנֵי אָדָם
לְהִסְתַּכֵּל בְּעִבּוּרֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כְּמָה יֵשׁ
לָהֶם לְהִסְתַּכֵּל בְּדַבְרֵי תוֹרָה. שֶׁכָּל מִי
שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, כְּאִלּוּ מִקְרִיב כָּל קִרְבָּנוֹת
הָעוֹלָם לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַפֵּר לוֹ עַל כָּל חַטָּאוֹת,
וּמִתְקַנֵּים לוֹ כְּמָה כְּסֹאוֹת לְעוֹלָם הַבָּא.

40. תֵּאֲנָא, אַחִימָן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי, מִמֵּמָן נִפְקוּ. זָרַעָא הוּוּ
מֵאִינֵן נְפִילִין, דְּאֶפִּיל לֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּאֶרְעָא,
וְאוֹלִידוּ מִבְּנוֹת אֶרְעָא, וּמִנֵּיהוּ נִפְקוּ גִיבְרֵי עֲלָמָא, כְּמָה
דְּכָתִיב, (בְּרֵאשִׁית ו) הִמָּה הַגִּבְרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם אֲנָשֵׁי
הַשָּׁם. אֲשֶׁר מֵעוֹלָם, שְׁמֵשֵׁי (נ"א מִדַּתְבְּרִי) עֲלָמָא
מִשְׁתַּכְּזִי. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם אַחִימָן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי.

41. (במדבר יג) וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֶשְׁכּוֹל וְגו', רַבִּי יְהוּדָה
פָּתַח, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֵל יי בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם
וְנוֹטִיחֵם וְגו'. כְּמָה אֵיךְ לָהֶם לִבְנֵי נֶשֶׁא לְאִסְתַּכְּלָא
בְּפִלְסוֹפִיָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, כְּמָה אֵיךְ לָהֶם
לְאִסְתַּכְּלָא בְּמִלֵּי דְּאוֹרִייתָא, דְּכָל מֵאן דְּאִשְׁתַּדֵּל
בְּאוֹרִייתָא, כְּאִלּוּ מִקְרִיב כָּל קוּרְבָּנֵין דְּעֲלָמָא לְקַמֵּי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ. וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ
מְכַפֵּר לֵיהּ עַל כָּל זוּבוּי, וּמִתְקַנֵּין לֵיהּ כְּמָה בּוֹרְסֵין
לְעֲלָמָא דְּאֵתִי, (חסר).

Numbers 13:22,23

“וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חֶבְרוֹן, וְשָׁם אַחִימָן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי, יְלִידֵי הָעֵנָק; וַחֲבֵרוֹן, שִׁבְעַת שָׁנִים נִבְנְתָה, לִפְנֵי, צֵעַן מִצְרַיִם.”
“They went up into the Negeb and came to Hebron. Ahiman, Sheshai, and Talmai, the
descendants of Anak, were there. (Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.)”
“וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֶשְׁכּוֹל, וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד, וַיִּשְׂאֵהוּ בְּמוֹט, בְּשָׁנִים; וּמִן-הַתְּאֵנִים.”
“Then they came to the valley of Eshcol and from there cut down a branch with a single
cluster of grapes; and they carried it on a pole between two men, with some of the
pomegranates and of the figs.”

The Zohar reveals that Ahiman, Sheshai, and Talmai were descendants of the ‘Nefilim’
‘נפילים’. The Nefilim were angels that God cast down to earth when they protested his
plan to create a man (Adam) with the ability to control them.

The Zohar puts the Nefilim at the level of Chokmah of the Klipot. When they fell to the
material world they dressed with a big physical body. They practice witchcraft and all
kind of magic.

Ten of the spies Moses sent to ‘tour’ the Land, feared the local giants and came back
with a message of discouragement. Rashi in his commentary to this verse explains that
to prove their fears from the giants of the land, eight of them carried a huge cluster of
grapes. One of the other two carried a fig and the other one carried a pomegranate.

Following this story, the Zohar changes the subject and tells about the power of
studying the Torah. We learned before that two of the spies didn’t have fears. Caleb
connected to the patriarchs in Hebron and Joshua was blessed with a new name from
Moses.

Lessons:

Before the Israelites came to the Land, it was occupied by seven negative forces of the
Klipot. They had to conquer their fears, put their certainty in God and step into the
Holy and Promised Land.

Until the days of Mashiach, we have to overcome all kinds of obstacles. God shows us the path, gave us the Torah and if we connect to it with certainty, especially with the support of the Tzadikim, we can get safely into the 'Promised Land'.

42. רבי יהודה הוה הולף בדרך יחד עם רבי אבא. שאל אותו, אמר, דבר אחד אני רוצה לשאל; בין שידע הקדוש ברוך הוא שעתיד האדם לחטא לפניו ולגזר עליו מיתה, מדוע בראו? שהרי התורה היתה אלפים שנים עד שלא נברא העולם, וכתוב בה בתורה, (במדבר יט) אדם כי ימות באהל. (שם כז) איש כי ימות. וימת. ויחי פלוני וימת. מה רצה הקדוש ברוך הוא לאדם בעולם הזה, שאפלו אם ישתדל בתורה יומם ולילה ימות, ואם לא ישתדל בתורה ימות, הכל בדרך אחד, פרט לפרישות אותו עולם, כמו שנאמר (קהלת ט) פטוב פחוטא.

42. רבי יהודה הוה אויל בארזא בהדי רבי אבא, שאל ליה, אמר מלה זוד בעינא לשאלא, בין דידע קודשא בריך הוא דומין בר נש למזוטי קמיה, ולמזור עליה מיתה, אמאי ברא ליה. דהא אורייתא הוה תרי אלפין שנין עד לא איברי עלמא. וכתוב בה באורייתא, (במדבר יט) אדם כי ימות באהל. (במדבר כז) איש כי ימות. וימת. ויחי פלוני וימת. מאי קבעי קודשא בריך הוא לבר נש בהאי עלמא, דאפילו אי אשתדל באורייתא ימא וליכיא ימות, ואי לא אשתדל באורייתא ימות, כלא בזוד ארזא, בר פרישותא דההוא עלמא, כמה דאת אמר (קהלת ט) פטוב פחוטא.

43. אמר לו, דרבי רבונך וגירות רבונך מה לך לטרח בהם? מה שיש לך רשות לדעת ולהסתכל – שאל, ומה שאין לך רשות לדעת – כתוב (שם ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך, שדרבי הקדוש ברוך הוא וסתרו גנוזים עליונים, שהוא נסתר וגנוז אין לנו לשאל. אמר לו, אם כך, הרי התורה כלה נסתרת וגנוזה, שהרי היא שם קדוש עליון, ומי שמתעסק בתורה כאלו התעסק בשמו הקדוש, ואם כך אין לנו לשאל ולהסתכל.

43. אמר ליה, אורזוי דמארך, וגזרי דמארך, מה לך למטרוז בהו. מה דאית לך רשו למנדע ולסתכלא שאיל, ודלית לך רשו למנדע, כתיב (קהלת ה) אל תתן את פיך לזוטיא את בשרך, דאורזוי דקודשא בריך הוא וסתרין, גניזין עלאין, דהוא סתים וגניז לית לן לשאלא. אמר ליה, אי הכי, דהא אורייתא כלא סתים וגניז, דהא היא שמא קדישא עלאה הוי, ומאן דמתעסק באורייתא כאלו אתעסק בשביה קדישא, ואי הכי, לית לן לשאלא ולסתכלא.

Ecclesiastes 9:2

הכל כאשר לכל, מקרה אחד לצדיק ולרשע לטוב ולטהור ולטמא, ולזבח, ולאשר איננו זבח: פטוב, פחוטא-הנשבע, "כאשר שבועה ירא"

"The same destiny ultimately awaits everyone, whether righteous or wicked, good or bad, ceremonially clean or unclean, religious or irreligious. Good people receive the same treatment as sinners, and people who make promises to God are treated like people who don't."

This verse simply states the obvious that everyone's destiny is to die. Righteous or wicked, pure or impure, pious or not.

Rabbi Yehuda in the Zohar asks the important question about why the Torah that existed 2000 years before the creation of the world mentions death and how did God knows that man would sin and bring mortality onto himself. And what God wants from a person that even if he is dedicated to the study of Torah days and nights, he dies, and if he does not study Torah, he also dies. Why in this aspect the same for everyone?

Rabbi Aba answered him saying that the ways of our Creator are beyond our understanding. We may ask the questions but we may not get to a point of losing the faith because it will be accounted for us as a sin.

Ecclesiastes 5:5

אל-תתן את-פיה, לחטיא את-בשרך, ואל-תאמר לפני המלאך, כי שגגה היא: למה יקצף האלהים על-קולך, וחבל “את-מעשה ידיך”

“Do not let your speech cause you to sin and do not say in the presence of the angel of God that it was a mistake. Why should God be angry on account of your voice and destroy the work of your hands?”

The entire Torah is the holy name and our study is dealing with that name. We can not grasp what’s before God because we are in the world of ‘measure’. Time, distances, units, etc. we count from 1 and can continue to infinite. Before 1* there’s nothing to count and that is where the beginning and YHVH is. As a unit in this world, we can not go beyond the one and understand the force of before that beginning but we can definitely understand from the point of ‘one’. In the important prayer of Shema Yisrael we say “Hear O Israel, YHVH our God, YHVH is one”

* The idea of ‘one’ came from a lecture I heard from Rabbi Ben Zion Mutzafi, Shlita (Jerusalem, Israel)

44. אמר לו, כל התורה נסתרת וגלויה, ושמו הקדוש נסתר וגלוי, וכתוב (דברים כט) הנסתרת לה' אלהינו והנגלת לנו ולבנינו. הנגלת לנו, שיש לנו רשות לשאל ולענין ולהסתכל בהם ולדעת בהם. אבל הנסתרת לה' אלהינו, שלו הם, ולו נראים, שמי יכול לדעת ולהתדבק בדעתו הנסתרת, וכל שבן לשאל? 44. אמר ליה אורייתא כלא סתים וגלייא, ושמיה קדישא סתים וגלייא, וכתוב (דברים כט) הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו, הנגלות לנו, דאית רשו לשאלא, ולענינא ולאסתכלא בהו ולמנדע בהו. אבל הנסתרות ליי אלהינו, דיליה אינון, וליה אתוויין, דמאן יכיל למנדע ולארתבקה דעתוי סתימא, וכל שפן למשאל.

45. תא וזוי, לית רשו לבני עלמא לבומר מלין סתימין ולפרשא לון, פר בוצינא קדישא רבי שמעון, דהא קודשא בריך הוא אסתפם על ידוי. ובגין דדרא דיליה רשימא הוא לעילא ותתא, ועל דא מלין אתמרו פאתגלייא על ידוי, ולא יהא דרא פדרא דא דאיהו שארי בגויה, עד דייתי מלכא משיחא. 45. בא וראה, אין רשות לבני העולם לומר דברים נסתרים ולפרשם, פרט למנורה הקדושה רבי שמעון, שהרי הקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. ומשום שדורו רשום למעלה ולמטה, ועל זה דברים נאמרים בגלוי על ידו, ולא יהיה דור כדור שהוא שרוי בתוכו, עד שיבא מלך המשיח.

Rabbi Aba and Rabbi Yehuda, continue the previous discussion quoting (Deuteronomy 29:28)

“הנסתרת-ליהוה, אלהינו; והנגלת לנו ולבנינו, עד-עולם-לעשות, את-כל-דברי התורה הזאת.”

“The concealed things belong to YHVH our God, but the things revealed belong to us and to our sons forever, that we may observe all the words of this law.”

He said that the entire Torah has concealed and revealed aspects including the holy name. We can not grasp the knowledge of the concealed and explain it except for Rabbi Shimon because God gave him permission. His generation had merits to see and understand the secrets of the Torah and this knowledge won’t be understood until the time of Mashiach.

The Internet helps in spreading the Zohar all over the world. With every dedicated Zohar student the vessel for the knowledge of the Zohar grows and brings us closer to the revelation of Mashiach.

46. אָבֵל תָּא זֹזִי, כְּתִיב (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵי אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ. (בפֶּל הוא כְּעֵין דְּגִמָּה שְׁלֹמֶעֱלָה. בא רָאָה) סוּד הַדְּבָר – שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת יֵשׁ לְקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא נִסְתָּר בְּתוֹכָם. עוֹלָם רֵאשׁוֹן, אוֹתוֹ עֲלִיּוֹן נִסְתָּר הַכֹּל, שְׁלֹשׁ מִסְתַּכְּל בּוֹ וְלֹא נוֹדָע בּוֹ, פָּרַט לוֹ שֶׁהוּא גִנוּז בְּתוֹכוֹ.

46. אָבֵל תָּא זֹזִי, כְּתִיב (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵי אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ (בכלא הוא כעין דוגמא דעילא תא חזי) רָוָא דְּמִלְהָ, תְּלַת עֲלָמִין אֵית לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִיהוּ גִנְזוּ בְּגוּוּיָהּ. עֲלָמָא קְדָמָא, הֵהוּא עֲלָאָה טְמִירָא דְּכָלָא, דְּלֹא אִסְתַּכְּל בֵּיהּ, וְלֹא אֲתִידַע בֵּיהּ, בַּר אִיהוּ, דְּאִיהוּ גִנְזוּ בְּגוּוּיָהּ.

47. עוֹלָם שְׁנִי, שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּאוֹתוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, וְזָהוּ שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹדָע מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה, זֶה הַשַּׁעַר לָהּ. וְזָהוּ עוֹלָם שְׁנִי.

47. עֲלָמָא תְּנִינָא, דְּאִיהוּ קָשִׁיר בְּהֵהוּא דְּלַעֲיָלָא, וְדָא הוּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּמוּדָע מִנִּיהּ, כְּמוֹהַ דְּכְתִיב (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה, זֶה הַשַּׁעַר לִי. וְדָא הוּא עֲלָמָא תְּנִינָא.

48. עוֹלָם שְׁלִישִׁי, אוֹתוֹ עוֹלָם תַּחְתּוֹן מִהֶם שְׁנַמְצָא בּוֹ פְּרוּד, וְזָהוּ עוֹלָם שְׁמֵלָאכִי עֲלִיּוֹנִים שׁוֹרִים בְּתוֹכוֹ, וְהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בּוֹ וְלֹא נִמְצָא. נִמְצָא בּוֹ כְּעֵת. כְּשֶׁרוֹצִים לְהִסְתַּכְּל וְלִדְעַת אוֹתוֹ, מִסְתַּלַּק מִהֶם, וְלֹא נִרְאָה, עַד שֶׁבָּלֵם שׁוֹאֲלִים אֵיךְ מִקוֹם כְּבוֹדוֹ. (יחזקאל ג) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְזָהוּ עוֹלָם שְׁלֹשׁ נִמְצָא בּוֹ תְּמִיד.

48. עֲלָמָא תְּלִיתָאָה, הֵהוּא עֲלָמָא תַּחְתָּא מִנִּינָהּ, דְּאֲשֶׁתְּכוּז בֵּיהּ פְּרוּדָא, וְדָא הוּא עֲלָמָא, דְּמִכְלָאכִי עֲלָאי שְׁרִיין בְּגוּוּיָהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכוּז בֵּיהּ, וְלֹא אֲשֶׁתְּכוּז. אֲשֶׁתְּכוּז בֵּיהּ הַשְׁתָּא, כֹּד בְּעָאן לְאִסְתַּכְּלָא וְלִמְנַדָע לִיהּ, אִסְתַּלַּק מִנִּינָהּ, וְלֹא אֲתִזְזוּי, עַד דְּכָלְהוּ שׁוֹאֲלֵי אֵיךְ מִקוֹם כְּבוֹדוֹ. (יחזקאל ג) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְהֵאֵי הוּא עֲלָמָא דְּלֹא אֲשֶׁתְּכוּז בֵּיהּ תְּדִירָא.

Genesis 1:27

”וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצַלְמֵי אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ: זָכָר וּנְקֵבָה, בָּרָא אֹתָם”

“So God created man in his own image, in the image of God he created him; male and female he created them.”

The Zohar reveals that God has three worlds that he concealed from us. The first one is Zeir Anpin of Atzilut (World of Emanation). It is the most concealed world and is ‘accessible’ only to those who are in this world.

Psalms 118:19

”פִּתְחוּ-לִי שַׁעֲרֵי-צְדָקָה; אֲבֹא-בָם, אֲזַדָּה יְהוָה”

“Open to me the gates of righteousness; I shall enter through them, I shall give thanks to the YH”

The second world is Malchut of Atzilut that serves as a gate to the first world.

The third world is Briah, Yetzirah, and Asiyah (Creation, Formation, and Action). This world has the aspect of separation in it.

Genesis 2:10

”וַיִּזְרַם מַעְדֵן, לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֵּן; וּמִשָּׁם, יָפְרָד, וְהָיָה, לְאַרְבַּעָה נְהָרוֹת”

“Now a river flowed out of Eden to water the garden; and from there it divided and became four rivers.”

The Holy One Blessed be He comes down to the world of Briah, Yetzirah, and Asiyah when we express the desire to see and connect to him. This expression must be in holiness, Kedusha.

We have a special opportunity to make this higher connection on Shabbats and holidays. After the Torah reading and during the Musaf (Silent prayer, Amida), we recite the Kedusha together with the congregation. At this point in the prayer we are at the high level that allows us to use the words of the angels. We call קדוש קדוש קדוש, “Holy, Holy, Holy” and raise the question “Where is the place of his thrown?”

This question actually reveals the answer with the word ‘איה’, which means ‘where’ but also has the letters of the world of Atzilut.

After that and like the angels we bless the presence of YHVH with “ברוך כבוד-יהוה, ממקומו” “Blessed be the glory of YHVH from His place;”

These words are from Ezekiel 3:12 expressed by the angels.

49. כְּמוֹ זֶה, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. אִזּוּ יֵשׁ לוֹ שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת. עוֹלָם רִאשׁוֹן – הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא עוֹלָם הַפְּרוּד, וְהָאָדָם נִמְצָא בּוֹ וְלֹא נִמְצָא. בְּשָׂרָוּצִים לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, מִסְתַּלַּק מֵהֶם וְלֹא נִרְאָה.

49. כְּמוֹנָא דָא, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. כְּדִין אֵית (דף קנ"ט ע"ב) לִיה תְּלַת עוֹלְמוֹן. עוֹלְמוֹ קְדָמָא: הָאִי עוֹלְמוֹ דְאֶקְרִי עוֹלְמוֹ דְפִירוּדָא, וְבַר נֵשׁ אֲשֶׁתְּכֹחַז בֵּיתָא וְלֹא אֲשֶׁתְּכֹחַז. כִּד בְּעָאן לְאִסְתַּכֵּלָא בֵּיתָא, אִסְתַּלַּק מֵעֵינָיו וְלֹא אֲתוּוּוּ.

50. עוֹלָם שְׁנִי – עוֹלָם שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּאוֹתוֹ עוֹלָם עֲלִיּוֹן, וְזֶהוּ גֹן עֲדוֹן שֶׁבְּאַרְצֵי, שֶׁזֶהוּ קָשׁוּר בְּעוֹלָם עֲלִיּוֹן אַחֵר, וּמִזֶּה נּוֹדַע וּמִתְיַדַע עוֹלָם אַחֵר.

50. עוֹלְמוֹ תְּנִינָא, עוֹלְמוֹ דְאֵיהוּ קָשִׁיר בְּהֵהוּא עוֹלְמוֹ עוֹלְמוֹ, וְדָא הוּא גֵן עֲדוֹן דִּי בְּאַרְעָא, דְדָא הוּא קָשִׁיר בְּעוֹלְמוֹ אַחֲרָא עוֹלְמוֹ, וּמֵהֵאִי אֲתִידַע וְאֲשֶׁתְּמוּדַע עוֹלְמוֹ אַחֲרָא.

51. עוֹלָם שְׁלִישִׁי – עוֹלָם עֲלִיּוֹן טְמִיר, גִּנוּז וְנִסְתָּר, שְׂאִין מִי שִׂידַע אוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׁבִתוּב (ישעיה סד) עֵינַן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְבֵּה לּוֹ. וְהַכֵּל כְּדָגְמָה עֲלִיּוֹנָה, (ראשון שְׂאֲמַרְתִּי וּבְאֲמַת) שְׁבִתוּב (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. (בא ראה, ונדאי)

51. עוֹלְמוֹ תְּלִיתָא, עוֹלְמוֹ עוֹלְמוֹ טְמִירָא, גִּנְזִין וְסִתִּים, דְלִית מֵאֵן דִּידַע לִיה, כְּמֵה דְכְּתִיב, (ישעיה סד) עֵינַן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְבֵּה לּוֹ. וְכֹלָא כְּמוֹנָא עוֹלְמוֹ, (קדמאה דאמינא ובקשוט) דְכְּתִיב, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם.

The man was created in God’s image, meaning with the same spiritual structure so the aspect of the three worlds we studied previously is similar for us.

Rabbi Ashlag explains that the connection to the higher level goes through three ‘worlds’. We better call them spiritual realms, not to confuse with the four worlds.

We are in the first level/realm, which is the world of Asiyah. It is controlled by time, which forces on us a temporary state of existence and a movement in a forward direction of time. From this world, we climb to the world of Formation and then Briah. After we achieve complete connection in the first realm, we can climb to the next realm, which is Malchut of Atzilut and from there we can connect to the third realm that is Zeir Anpin of Atzilut, which is the concealed level. Reaching this level gives us the ability to see and understand the entire Tree of Life from top to bottom.

In the future, the lower levels will go up and we will be able to connect easily to the concealed levels.

Isaiah 64:3

”ומעולם לא-שמעו, לא האזינו; עין לא-ראתה, אלהים זולתך-יעשה, למחפה-לו“

“For from days of old they have not heard or perceived by ear, Nor has the eye seen a God besides You, Who acts in behalf of the one who waits for Him.”

The Zohar quotes this verse and points to the time that is worth waiting for when we see wonders that we weren't able to imagine.

52. על זה כתוב, (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם וגו', כמו שפרשוהו. ואלו הם בעולם אלהים, ואלו יורשים ירשה עליונה כמו שלו. ועל זה מזכירים בתורה (דברים יד) לא תתגדדו ולא תשימו קרחה. שהרי לא נאבד, והרי מצוי בעולמות טובים עליונים ומכבדים, להיות שמחים בשמסתלק (צדיק) מהעולם הזה.

52. (תא חזי ודאי) על דא פתיב, (דברים יד) בנים אתם לני אלהיכם וגו', כמה דאוקמוהו. ואלין אינון בעולם אלהים, ואלין ירתין ירותא עלאה כגוונא דיליה. ועל דא אזכר באורייתא, (דברים יד) לא תתגדדו ולא תשימו קרוזה. דהא לא אתאבד, והא שכיון בעלמין טבין עלאין ויקירין, כהיון זרין כד אסתלק (צדיקא) מהאי עלמא.

53. ובא וראה, אלמלא לא חטא אדם, לא יטעם טעם המות בעולם הזה בזמן שיבנס לעולמות אחרים. אבל משום שחטא, טועם טעם המות עד שלא יבנס לאותם עולמות, ומתפשטת הרוח מגוף זה, ומשאירו בעולם הזה, והרוח מתרחצת בנהר דינור לקבל ענשה. ואחר כך נכנסת לגן עדן שבארץ, ומזדמן לה כלי אור אחר, כפרצוף הגוף של העולם הזה ממש. ומתלבשת ונתקנת בו, ושם הוא מדורה תמיד. ונקשרת בראשי חדשים ושבתות בנשמה, ועולה ומתעטרת למעלה למעלה. זהו שכתוב (ישעיה 60) והיה מדי חדש בחדשו וגו'.

53. ותא זוזי, אלמלי לא זוב אדם, לא יטעם טעמא דמותא בהאי עלמא, בזמנא דעייל לעלמין אזורין. אבל בגין דזוב, טעם טעמא דמותא, עד לא ייעול לאינון עלמין, ואתפשט רוזא מהאי גופא, ואשאר ליה בהאי עלמא, ורוזא אסתוזיא בנהר דינור לקבלא עונשא. ולבתר עיילא לגן עדן דבארעא, ואזדמנא ליה מאנא אזורא דנהורא, כהאי פרעופא דגופא דהאי עלמא ממש. ואתלבש ואתתקן ביה. ותמן הוא מדורא דיליה תדיר. ואתקשר בריש ירוזי ושבתוי בנשמותא. וסליק ואתעטר לעילא לעילא, דהא הוא דכתיב, (ישעיה 60) והיה מדי זודש בוזדשו וגו'.

When a person connects to the three realms that we learned in the previous study, his 'image' צלם is on a higher level and he's considered a righteous, a Tzadik, a son of YHVH. He inherits all his spiritual connections in the supernal worlds.

Deuteronomy 14:1

”בנים אתם, ליהוה אלהיכם: לא תתגדדו, ולא תשימו קרחה בין עיניכם-למת“

“You are the sons of YHVH your God; you shall not cut yourselves nor shave your forehead for the sake of the dead“

The Torah forbids putting any flaw on the body of the dead because the dead and especially a Tzadik preserves his spiritual body in the upper world. He receives a new vessel of light that is similar to his body on earth.

When a soul passes away from the material world to the spiritual, the body is left behind. This is the aspect of death. The soul goes through a cleansing and purification process before it moves to its resting place, awaiting the Resurrection.

Those who earned the merits can ascend higher in the spiritual levels and get closer to those they study from.

The efforts in making correct and pure spiritual connections, help us achieve greater spiritual levels.

If Adam didn't sin, then he wouldn't experience the taste of death in this world when moving up to the upper worlds.

Now because he did sin, the soul must be separated from the body in order to move up. The body stays down in this world and the soul must bath in the river called 'Dinur' to accept punishment and get cleansed. After this cleansing, the soul can progress on the path to the Garden of Eden. When in the spiritual world, a new garment of light is introduced to the soul in the shape of its body in the lower world. The soul dresses in it and it becomes hers. On days of Rosh Chodesh (new moons) and on Shabbat, the soul connects to additional soul levels to allow it to ascend higher.

Isaiah 66:23

”וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹא כָל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי יְהוָה”

“And it shall be from new moon to new moon And from sabbath to sabbath, All mankind will come to bow down before Me,” says YHVH.”

54. לְמָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֻדְשׁוֹ? אֵלֶּא סוּד הַדְּבָר, בְּגִלְגֵּל הַתְּחַדְּשׁוֹת הַלְּבָנָה שְׁמַתְעֵטְרַת (עֵטְרוֹת) לְהַאִיר מִהַשֶּׁמֶשׁ בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְכֵן מִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ. מִדֵּי שַׁבַּת – זֶה הַלְּבָנָה. בְּשַׁבְתּוֹ – זֶה הַשֶּׁמֶשׁ. שְׁהַאִיר בָּא לָהּ מִשָּׁם. וְעַל זֶה הַכֹּל דְּבָר אַחַד. וְזֶה בְּרוּר הַדְּבָר, פָּרַט לְרִשְׁעִים שְׁכָתוּב בָּהֶם מִיתָה לְכָל הָעוֹלָמוֹת, בְּרַת מְכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִשְׁמָדִים מִהַכֹּל בְּשֵׁלֶא נִכְנָסִים בְּתַשׁוּבָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁשָּׂאֵלְתִי וְהִרְחַמְתִּי דְּבָרִים הַלְלוּ וְעַמְדַתִּי עֲלֵיהֶם.

54. מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֻדְשׁוֹ אֲמַאי. אֵלֶּא רְזָא דְּמַלְכָּה, בְּגִין זוּדְתוֹתַי דְּסִיְהֵרָא, דְּאֵתְעֵטְרָא (עֵטְרוֹת) לְאִנְהֵרָא מִן שְׁמֵשׁא בְּהָהוּא זְמַנָּא. וְכֵן מִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ, מִדֵּי שַׁבַּת דָּא סִיְהֵרָא. בְּשַׁבְתּוֹ דָּא שְׁמֵשׁא. דְּנִהֵרָא אֲתֵיָא לָהּ מִן תַּמָּן. וְעַל דָּא כִּלְא זוּד מַלְכָּה. וְדָא הוּא בְּרִירָא דְּמַלְכָּה, בְּר לְזוּיֵיבֵיָא דְּכִתִּיב בְּהוּ מִיתָה לְכָלְהוּ עֲלַמִּין, בְּרַת מַכְלָהוּ עֲלַמִּין. וְאֵשְׁתַּעֲיִין מַכְלָא, כִּד לָא עֵיִילֵי בְּתַשׁוּבָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִיךְ רַזְזֵימְנָא, דְּשֵׂאִילְנָא וְרוּזְזָא מַלְיָן אֵלִין, וְקַאִימְנָא עֲלֵיהוּ.

Why every month? the Zohar asks and answers that the secret is related to the renewal of the moon. The moon receives new light from the sun every month.

‘and from Shabbat to Shabbat’. It is similar to Shabbat as Shabbat is the seventh, Malchut and the aspect of the moon that receives light from the sun. The souls have rest and elevation every Shabbat and Rosh Chodesh except for the wicked that never repented. Their death aspect of their actions spread throughout the upper worlds and block their option to have the process of elevation. These souls stay in a state that is called ‘Kaf Hakela’, which is constant pain and suffering. Their souls are thrown like a stone from one place to another without having rest.

Rabbi Yehuda says, ‘thank God, the merciful, for asking this question and receiving this answer.

55. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִפְּרִשְׁתָּא דָּא אוֹלִיפְנָא רְזָא דְּזוּכְמַתָּא, וְאֵשְׁתַּמְעוּ מִנְהָ רִזִּין עֲלָאִין וְיִקְרִיין. תָּא זְזוּי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁבּוּז בְּאוּרִייתָא, וְאָמַר אֵיִלוּ בְּאוּרוּזִי, אֵשְׁתַּדְלוּ בְּפוֹלְזוּנִי, וְהָא אֲנָא מַעֲיִיל לְכוּן לְעֲלַמִּין טָבִין, לְעֲלַמִּין עֲלָאִין. בְּנֵי נִשְׂא דְּכָא יִדְעִי, לָא מְהִימְנִי, וְכָא מִסְתַּכְלִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, אֵיִלוּ אֵלִילוּ הַהוּא עֲלַמָּא טָבָא, הַהוּא עֲלַמָּא עֲלָהּ

55. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִפְּרִשְׁתָּא דָּא אוֹלִיפְנָא רְזָא דְּזוּכְמַתָּא, וְאֵשְׁתַּמְעוּ מִנְהָ רִזִּין עֲלָאִין וְיִקְרִיין. תָּא זְזוּי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁבּוּז בְּאוּרִייתָא, וְאָמַר אֵיִלוּ בְּאוּרוּזִי, אֵשְׁתַּדְלוּ בְּפוֹלְזוּנִי, וְהָא אֲנָא מַעֲיִיל לְכוּן לְעֲלַמִּין טָבִין, לְעֲלַמִּין עֲלָאִין. בְּנֵי נִשְׂא דְּכָא יִדְעִי, לָא מְהִימְנִי, וְכָא מִסְתַּכְלִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, אֵיִלוּ אֵלִילוּ הַהוּא עֲלַמָּא טָבָא, הַהוּא עֲלַמָּא עֲלָהּ

דְּכִסּוּפָא. אֵינּוֹן אַמְרֵי, אִיךָ זֵיכוּל לְאַלְלָא לִיה, וּלְמַנְדֵּעַ עֲלוּן שֶׁל פְּסוּפִים. הֵם אוֹמְרִים: אִיךָ נֹכַח לְרַגַל אוֹתוֹ וְלִדְעַת כָּל זֶה? כָּל הָאֵי.

The Parasha of Shelach Lecha is about the 12 spies that Moses sent to tour the Land before entering it. Rabbi Shimon says that we learn from these parashah secrets and supernal wisdom. The Holy One Blessed Be He, tells us to follow his ways and do the work so he can bring us to the all-good supernal worlds. To those who don't know, or believe and don't make efforts to look for it, God tells them to spy and tour the supernal world.

56. מֶה כְּתִיב. עָלוּ זֶה בְּנֶגֶב, אֲשֶׁתְּדַלּוּ בְּאוֹרֵייתָא, וְתִזְמוּן דְּהָא הִיא קַיִמָא קַמִּיכוֹ, וּבְמִנְה תִנְדְּעוּן לִיה. (בַּמִּדְבָּר יג) וְרֵאִיתֶם אֶת הָאָרֶץ מֶה הִיא וְגו'. תִּזְמוּן מִנְה הִיא עֲלֵמָא, דְּהָא יְרוּתָא דְּאוּזְסָנָא, דְּאָנָא עֵייל לְכוּ בְּה. וְאֵת הָעַם הַיֹּשֵׁב עִלְיָה, אֵינּוֹן צְדִיקֵי אֵי דְּבִגְנָתָא דְּעָדוֹן, דְּקַיִמּוֹן שׁוּרִין שׁוּרִין בִּיקְרָא עֲלָהָא, בְּרִגְזֵין עֲלָאִין.

56. מה כתוב? עלו זה בנגב. השתדלו בתורה ותראו שהרי היא עומדת לפניכם, וממנה תדעו אותו. וראיתם את הארץ מה היא וגו'. תראו ממנה אותו עולם, שהרי ירשה של חלק שאני מכניסכם בה. ואת העם הישב עליה – אותם צדיקים שבגן עדן, שעומדים שורות שורות בכבוד עליון בדרגות עליונות.

When they ask how can they spy on the upper worlds, God delivers the message through Moses.

Numbers 13:17,18

”וישלח אתם משה לתור את ארץ כנען ויאמר אליהם עלו זה בנגב ועליתם את ההר וראיתם את הארץ מה היא ואת העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם רב”
 “Moses sent them to spy out the land of Canaan, he said to them, “Go up there into the Negev; then go up into the hill country.”
 “See what the land is like and whether the people who live in it are strong or weak, whether they are few or many.”
 ‘Go up there into the Negev’, means to elevate in the study of Torah that will show them the path to the upper worlds.
 ‘See what the land is like’- The Torah can show us the value of our inheritance.
 ‘the people who live in it’ are righteous in the Garden of Eden that reside in the supernal light in great numbers.

57. הַחֲזִק הוּא הַרְפָּה, בְּה תִרְאוּ אִם זָכוּ לְכָל אֲתַקְפוּ עַל יְצַרְיָהוֹן, וְתִבְרוּ לִיה, אִי לָא. אוּ כִּד אֲתַקְפוּ בְּאוֹרֵייתָא, לְמַלְעֵי בְּה יִמְבֹּא וְלִילְיָא. אוּ אִי אֲרָפוּ יְדֵיהוּ מִנְה. וְזָכוּ לְכָל הָאֵי. הַמְעַט הוּא אִם רַב, אִי סִגְיָאִין אֵינּוֹן דְּאֲשֶׁתְּדַלּוּ בְּפּוֹלְזוּנֵי, וְאֲתַקִּיפוּ בְּאוֹרֵייתָא, בְּזִין דְּזָכוּ לְכָל הָאֵי אִי לָא.

57. החזק הוא הרפה. בה תראו אם זכו לכל זה בשהתגברו על יצרם ושברוהו, אם לא. או בשהתחזקו בתורה לעסק בה יומם ולילה. או אם הרפו ידיהם ממנה, וזכו לכל זה. המעט הוא אם רב, אם רבים אלו שהשתדלו בעבודתי והתחזקו בתורה משום שזכו לכל זה, אם לא.

Numbers 13:18

”וראיתם את הארץ מה היא ואת העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם רב”
 “See what the land is like, and whether the people who live in it are strong or weak, whether they are few or many.”

When you tour the Land you can see if those who study the Torah, day and night, overcome their evil inclination and became strong or if they are weak and let go of the Torah.

‘whether they are few or many’ is a suggestion to check if there many people that study the Torah and if they have merits or not.

58. (במדבר י"ג) ומה הארץ השמנה היא אם רזה. מהתורה מראורייתא תנדעון מה הארץ. מה ההוא עלמא אי אסגי טיבו עלאה ליתבהא, או אי אועיר מנה כלום. היש בה עץ אם אין, האית בה אילנא דזיני, לעלם ולעלמי עלמין, או אי צרורא דזיני אשתכוז בנורה, אם לא. (דף ק"ס ע"א)

Numbers 13:20

“ומה הארץ השמנה הוא אם-רזה, היש-בה עץ אם-אין, והתחזקתם, ולקחתם מפרי הארץ; והימים-ימי, בכורי ענבים”

“How is the land, is it fat or lean? Is there a tree in it or not? Make an effort then to get some of the fruit of the land.” Now the time was the time of the first ripe grapes.”

What’s the value of the Land? Is it full of nourishments from the supernal world or not?

‘Is there a tree in it or not?’ refers to the question if the land connected to the Tree of Life with a channel to the Life force from Yessod or not?

59. (במדבר י"ג) ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויעלו בנגב, בני אדם נכנסים לתוכה בנגב, בלב עצל, כמי שמשתדל בחנם, ביבש, שחושב שאין בה שכר. רואה שעשר העולם הזה אבד בגללה, חושב שהוא הכל. בנגב, כמו שנאמר (בראשית ח) חרבו המים, ומתרגמים נגיבו.

Numbers 13:22

“ויעלו בנגב, ויבא עד-חברון, ושם אחימן ששי ותלמי, ילידי הענק; וחברון, שבע שנים נבנתה, לפני צען מצרים”

“When they had gone up into the Negev, and he came to Hebron where Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were. (Now Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.)”

The ‘Negev’ is the desert region in the land of Israel. There are those who follow the Torah without the faith that the Torah is fruitful and rewarding. They think of the Torah is in the aspect of ‘Negev’, meaning dry and without rewards.

60. לבתר ויבא עד חברון, עד דאתי לאתווצרא בה, קארי ושאי בה. (במדבר י"ג) ושם אזוימן עישי ותלמי, תמן זימי פליגן סגיאין, טמא וטהור, אסור ומותר, (נ"א

כשר ופסול) עוֹנְשֵׁין וְאַמְרִין. אֶלֶין אֵינּוֹן אֶרְוִי דְאֹרִייתָא, וְשְׁכָרִים. אֵלֶּה אֹתָם דְרַבֵּי הַתּוֹרָה, דְקָדוּקֵי הַתּוֹרָה. יְלִידֵי הָעֵנְקָה, שְׁנוּלְדוּ מִצַּד הַגְּבוּרָה. דְקָדוּקֵי אֹרִייתָא. יְלִידֵי הָעֵנְקָה, דְאֵתִילִידוּ מִסְטָרָא דְגְבוּרָה.

The word 'Hebron', 'חברון' has the root 'חבר' that means 'connection', 'adding one to another'.

'and he comes to Hebron' is the aspect of those who come to the Torah and connect to it with reading and studying.

'where Ahiman, Sheshai, and Talmai'. The student of Torah finds opposites of pure and impure, permitted and forbidden, rewards and punishment. These are the ways of the Torah to bring us to study and understand the deeper meaning of each precept. 'the descendants of Anak', Is those who were born from the side of Gevurah and study to find the exact meaning of everything and look for evidence to support the ways of the Torah.

'Ahiman', the first three letters, 'אח' from the root 'אח', that means 'to see' and the last two letters, 'מן' means 'counting', 'מנין'. The Torah student looks to find all that is related to his studies.

'Sheshai' has the root of 'שש' which means happiness that is the reward for the study of Torah.

'Talmai', 'תלמי' is from the root 'תלם' that means a 'furrow' in the ground. This name represents those who study the two sides of the Torah, like pure and impure, etc.

61. וְזוֹבְרוֹן שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָהּ, אֶלֶין אֵינּוֹן שְׁבַעִין אֲנָפִין דְאֹרִייתָא, שְׁבַעִין פָּנִים אֵית לָהּ, לְכֹל סְטָרָא עֵשְׂרָה. וְזוֹבְרוֹן, דָּא אֹרִייתָא, מֵאֵן דְאֵשְׁתַּדַּל בְּהָ אַקְרִי זוּבַר. לְפָנֵי צוּעֵן מִצָּרִים, תִּנְיִן אֹרִייתָא אֵית לְקַבֵּל אֹרִייתָא. וְהֵינּוּ תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׁבַעֵל פָּה. וְהֵיא (מַלְכוּת) זוֹבְרוֹן. מִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב נִפְקַת. כְּמוֹ דְאֵת אָמַר (מִשְׁלֵי ז) אָמַר לְזוֹכְמָה אֲזוּזֹתֵי אֶת. וְהֵיא נִבְנְתָהּ שֶׁבַע שָׁנִים, דְבִגִּין כָּךְ אַקְרִי בֵּת שֶׁבַע. לְפָנֵי צוּעֵן מִצָּרִים, כְּמוֹ דְאֵת אָמַר (מַלְכִים א ה) וְתַרְבּ וְזוֹכְמַת שְׁלֹמֹה מִזּוֹכְמַת כָּל בְּנֵי קָדָם וּמִכָּל זוֹכְמַת מִצָּרִים.

61. וְחִבְרוֹן שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָהּ – אֵלֶּה אֹתָם שְׁבַעִים פָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה. שְׁבַעִים פָּנִים יֵשׁ לָהּ, לְכֹל צֵד עֵשְׂרָה. וְחִבְרוֹן, זֶה הַתּוֹרָה, מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בָּהּ נִקְרָא חִבֵּר. לְפָנֵי צוּעֵן מִצָּרִים. שְׁנֵינּוּ, יֵשׁ תּוֹרָה מוֹל תּוֹרָה, וְהֵינּוּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה. וְזֶה (מַלְכוּת) חִבְרוֹן. מִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב יוֹצֵאת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מִשְׁלֵי ז) אָמַר לְחִכְמָה אַחֲתֵי אֶת. וְזֶה נִבְנְתָהּ שֶׁבַע שָׁנִים, שְׁבַגְלֵל זֶה נִקְרָאת בֵּית שֶׁבַע, לְפָנֵי צוּעֵן מִצָּרִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מַלְכִים-א ה) וְתַרְבּ חִכְמַת שְׁלֹמֹה מִחִכְמַת כָּל בְּנֵי קָדָם וּמִכָּל חִכְמַת מִצָּרִים.

Numbers 13:22

”וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חִבְרוֹן, וְשָׁם אַחִימֵן שֹׁשֵׁי וְתַלְמִי, יְלִידֵי הָעֵנְקָה; וְחִבְרוֹן, שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָהּ, לְפָנֵי צוּעֵן מִצָּרִים.”
 “When they had gone up into the Negev, and he came to Hebron where Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were. Now Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.”

'Hebron was built seven years before Zoan in Egypt'. The Torah has 70 'faces', that are 70 levels of studies. The Torah is the aspect of Zeir Anpin with the six sefirot of Chesed to Yessod and Malchut. Each Sefirah has its own 10 Sefirot so the 7 sefirot together have 70 'layers'.

Hebron is the aspect of the Torah that can help us connect to the upper levels as explained previously (#60).

'before Zoan in Egypt' to say that the wisdom of the Torah is above all other wisdoms. 1 Kings 5:10

”ותרב חכמת שלמה מכל חכמת כל בני קדם ומכל חכמת מצרים”

“And Solomon’s wisdom excelled the wisdom of all the children of the east, and all the wisdom of Egypt.”

62. ויבאו עד נחל אשכול – אלה אותם דברי אנדה, דרשה, שתלויים מצד האמונה. ויכרתו משם זמורה וגו', לומדים משם ראשי פרקים, ראשי דברים, אותם שבני האמונה שמחים בדברים, ומתברכים דברים בתוכם, ומסתכלים שרש אחד ועקר אחד, ולא נמצא בהם פירוד. אותם שלא נמצאים בני אמונה ולא לומדים תורה לשמה, שמים את האמונה בפרוד. זהו שכתוב וישארו במוט בשנים, בפרוד. מהו במוט? כמו שנאמר (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך. ומן הרמנים ומן התאנים, הכל שוים לדברים אלה לצד אחר, לצד המינים, לצד הפרוד.

62. (במדבר י"ג) ויבאו עד נחל אשכול, אליו אינו מולי אנדה, דרשה, דתליין מסטרא דמהימנותא. ויכרתו משם זמורה וגו', אולפין מתמן ראשי פרקין, ראשי מלין, אינו דבני מהימנותא, זודאן במלין, ובתברכן מלין בגויהו, ובסתכלן שרשא זוד ועקרא זוד, ולא אשתכחו בהו פרודא. אינו דלא משתכחו בני מהימנותא, ולא אולפי אורייתא לשמה, שוין ליה למהימנותא בפרודא, הדא הוא דכתיב וישארו במוט בשנים, בפרודא. מהו במוט. כמה דאת אמר (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך. ומן הרמנים ומן התאנים, כלא שוין להני מילי לסטרא אזורא, לסטרא דמינאי, לסטרא דפרודא.

Numbers 13:23

”ויבאו עד-נחל אשכול, ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד, וישארו במוט, בשנים; ומן-הרמנים, ומן-התאנים”

“Then they came to the valley of Eshcol and from there cut down a branch with a single cluster of grapes; and they carried it on a pole between two men, with some of the pomegranates and the figs.”

'Eshcol', means 'cluster' and it refers to the stories and discussions that come from and stem from the Torah. They surround it like grapes in a cluster.

They 'cut down a branch' means that they look into the roots to study different subjects and find the unison aspects in the Torah. Those who don't study with pure consciousness create separation between Malchut and Zeir Anpin. The Zohar explains (#69) that the two spies that cut the branch didn't have the consciousness and couldn't lift it. Caleb and Joshua came and easily lift it up. They could do so because they were blessed, protected and with the right consciousness. Moses changed Joshua's name and blessed him. Caleb visited the patriarchs in Hebron when he entered the Land to get their blessings and protection.

63. זהו שכתוב וישבו מתור הארץ. וישבו, שבים לצד הרע ושבים מדרך האמת. אומרים, מה אכפת לנו? עד היום לא ראינו טוב לעולם. עמלנו בה, הפית ריק, ישבנו בקלון בעם, ולאותו עולם מי יזכה ומי יבגס לתוכו? טוב לנו שלא טרחנו כל זה. ויספרו לו ויאמרו וגו', הרי עמלנו ועיפנו בשביל לדעת חלק אותו עולם. וגם זבת חלב ודבש היא, טוב הוא אותו עולם עליון, כמו שידענו בתורה, אבל מי יכול לזכות בו?

63. הדא הוא דכתיב וישבו מתור הארץ. וישבו, תייבין לסטרא בישא, ותייבין מארוזא דקשוט. אמרי, מאי אכפת לן. עד יומא לא זומינא טב לעלמא, אעמלנא בה, ביתא ריקם. יתיבנא בהקנא דעמא, וכההוא עלמא מאן יזכי ומאן ייעול לגויה, טב לן דלא אטרוזנא כולי האי. (במדבר י"ג) ויספרו לו ויאמרו וגו', דא אעמלנא וכלאינא, בגין לבנדע זולקא דההוא עלמא. וגם זבת חלב ודבש היא, טב הוא ההוא

עֲלָמָא עֲלָאָה, כְּמָה דִּידְעָנָא בְּאוֹרֵייתָא, אֲבָל מֵאֵן
יְכִיל לְמוֹכֵי בֵּיהּ.

Numbers 13:25

“וַיָּשׁבוּ, מִתּוֹר הָאָרֶץ, מִקֶּץ, אַרְבָּעִים יוֹם.”

“And they returned from spying out the land at the end of forty days.”

They returned from spying the land, meaning that they left the path of truth. The spies came back with doubts about the future rewards that come from the efforts of following the Torah.

Numbers 13:27

“וַיֹּסְפֹרוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, בְּאֵנִי, אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ; וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ, הֲוֵא-וְזָה-פְרִיָהּ.”

“And they told him, and said: ‘We came unto the land that you sent us, and surely it flows with milk and honey; and this is the fruit of it.’”

The Zohar reveals that the spies did see the value of the ‘Land’ when they said ‘surely it flows with milk and honey’ but their consciousness was limited, thinking that they can’t reach that level.

64. אָפֶס כִּי עַז הָעָם, תִּקְיָף הוּא, שְׁלֵא יִחְשִׁיב
כָּל הָעוֹלָם כָּלָל, מִשּׁוּם שִׂיחָהּ לֹו עֶשֶׂר רַב
לְהַשְׁתַּדֵּל בּוֹ, מִי הוּא שְׂיֻכָּה בָּהּ? וְדָאִי אָפֶס
כִּי עַז הָעָם הֵיִשֵׁב בְּאָרֶץ. מִי שְׂרוּצָה לְזֻכּוֹת בָּהּ,
צְרִיךְ לְהִיּוֹת חֲזָק בְּעֶשֶׂר, כְּמוֹ שְׁנֶאָמַר (מִשְׁלִי
יח) וְעֲשִׂיר יַעֲנֶה עֲזוֹת. וְהָעָרִים גְּדֹלֹת בְּצֻרוֹת,
בְּתִים מְלֵאִים כָּל טוֹב שְׁלֵא יִחְסְרוּ מִהֶבֶל. וְעַם
כָּל זֶה, וְגַם יְלָדֵי הָעֵנֶק רְאִינוּ שָׁם, צְרִיךְ גּוֹף
חֲזָק, גְּבוּר כְּאֵרִי. (שְׂמִימָצָא שָׁם תְּמִיד) מִשּׁוּם
שֶׁהִיא מִתְשֵׁת כַּחוֹ שֶׁל אָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹתוֹ
אֲסוּר וְהַתֵּר, טָמֵא וְטָהוֹר, כְּשֶׁר וּפְסוּל. מִי יְכוּל
לְזֻכּוֹת בָּהּ?

64. (במדבר י"ג) אָפֶס כִּי עַז הָעָם, תִּקְיָף הוּא, דְּלֵא
יִזְוֵיִב כָּל עֲלָמָא כָּלָל, בְּגִין דִּיהֵא לִיה עוֹתֵרָא סְגִיא
לְאִשְׁתַּדֵּלָא בֵּיהּ, מֵאֵן הוּא דִּיזְכִּי בָּהּ. וְדָאִי אָפֶס כִּי עַז
הָעָם הֵיִשֵׁב בְּאָרֶץ, מֵאֵן דְּבַעֵי לְמוֹכֵי בָּהּ, בְּעֵי לְמוֹהוּ
תִּקְיָף בְּעוֹתֵרָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (מִשְׁלִי יח) וְעֲשִׂיר יַעֲנֶה
עֲזוֹת. וְהָעָרִים גְּדֹלֹת בְּצֻרוֹת. בְּתִין מְלִיִן כָּל טוֹבָא,
דְּלֵא יִזְוֵיִרֹן מִכְּלָא. וְעַם כָּל דָּא וְגַם יְלָדֵי הָעֵנֶק רְאִינוּ
שָׁם, בְּעֵי גּוֹפָא תִּקְיָף, גְּיִבֵר כְּאֵרִי. (דֵּאשְׁתַּכַּח תַּמָּן
תְּדִירָא) בְּגִין דִּיהֵא מִתְשֵׁת וְזִיכְלִיה דְּבֵר זֶשׁ לְאִשְׁתַּדֵּלָא
בְּהֵאֵוּא אִיסוּר וְהַתֵּר, טָמֵא וְטָהוֹר, כְּשֶׁר וּפְסוּל. מֵאֵן
יְיִכוּל לְזֻכְאָה בָּהּ.

Numbers 13:28

“אָפֶס כִּי-עַז הָעָם, הֵיִשֵׁב בְּאָרֶץ; וְהָעָרִים, בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד, וְגַם-יְלָדֵי הָעֵנֶק, רְאִינוּ שָׁם.”

“However the people that dwell in the land are fierce, and the cities are fortified, and very great; and moreover we saw the children of Anak there.”

The people on the Land were strong and fierce. The spies assumed that dwelling in the Land, which is the reward of the Torah, is not for everyone. The people that can achieve it should be rich and with special strengths like the current dwellers of the Land they just saw.

‘and the cities are fortified, and very great’, and ‘the children of Anak there’, The words they used to describe what they saw, revealed their fears and weaknesses. The children of Anak were giants and the spies saw themselves in comparison with Anak as ‘grasshoppers’ (verse 13:33). The Torah requires physical strength in order to follow the restrictions of the precepts and the spies didn’t think that ‘small’ as they were, they wouldn’t be able to follow it.

65. וְעוֹד, עֲמֻלְק יוֹשֵׁב בְּאָרֶץ הַנִּגְב. אִם יֹאמַר
אָדָם שְׂאִפְלוֹ שְׂיֻכָּה לְכָל זֶה, עֲמֻלְק יוֹשֵׁב

65. וְעוֹד, (במדבר י"ג) עֲמֻלְק יוֹשֵׁב בְּאָרֶץ הַנִּגְב. אִם
יִמָּא בֵּר זֶשׁ, דְּאִפְלוֹ בְּכָל דָּא יְזְכִּי. עֲמֻלְק יוֹשֵׁב

בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב, הָא יֵצֵר הָרַע, הַקְטָגוֹר, מְקַטְרָג
 עַל הָאָדָם, שְׁנַמְצָא תְּמִיד בְּגוֹף. וְהַחֲתִי
 וְהָאֱמֹרִי וְגו', כַּמָּה מְקַטְרָגִים נִמְצְאִים
 שָׁם, (כְּדִי) שְׁלֵא יָכוֹל הָאָדָם לְהִכָּנֵס לְאוֹתוֹ
 עוֹלָם כָּלֵל, מִי יִזְכֶּה בּוֹ וּמִי יִכָּנֵס לְתוֹכוֹ?
 בְּדַבְרִים הַלְלוּ (בַּמַּדְבָּר לֵב) וַיָּנִיאוּ אֶת לֵב בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל, מִשׁוּם שֶׁהוֹצִיאוּ שָׁם רַע עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר וַיִּצְיָאוּ דַבַּת הָאָרֶץ.

בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב, הָא יֵצֵר בִּישָׂא, קְטִיגוֹרָא, מְקַטְרָגָא
 דְּבַר זֵשׁ, דִּישְׁתַּכּוּז תְּדִיר בְּגוֹפָא. וְהוֹזִתִי וְהָאֱמֹרִי וְגו',
 כַּמָּה מְקַטְרָגִי מִשְׁתַּכּוּזִי תַמְנָן. דְּלֵא יָכִיל בַּר זֵשׁ לְמִיַּעַל
 בְּהֵוֹא עֲלֵמָא כָּלֵל, מֵאֵן יִזְכִּי לִיה. וּמֵאֵן יִיעוּל בְּזוּיָה,
 בְּמִלְיָן אֲלִין, (בַּמַּדְבָּר לֵב) וַיִּנְיָאוּ אֶת לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
 בְּזִין דְּאִפִּיקוּ עִיבּוּם בִּישׁ עֲלֵהֶם, כַּמָּה דְּאֵת אֲמֹר וַיִּצְיָאוּ
 אֶת דַּבַּת הָאָרֶץ.

Numbers 13:29

”עַמְלֵק יוֹשֵׁב, בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב; וְהַחֲתִי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי, יוֹשֵׁב בְּהָר, וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל-הַיַּם, וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן”
 “Amalek dwelled in the land of the South; and the Hittite, and the Jebusite, and the Amorite, dwell in the mountains; and the Canaanite dwelled by the sea, and along by the side of the Jordan.”

Amalek represents the other-side that push people toward evil-doing. There are other nations representing different aspects of negativity that can bring more difficulties to those who come into the Land, the righteous path. These adversaries have a purpose to disconnect us from the ‘Land’. From the story of the spies, we see how they discouraged the people from entering the land. The spies end up talking negatively about the ‘Land’ that God brought us to.

13:32 “And they spread an evil report”

66. אוֹתָם בְּנֵי הָאֱמוּנָה מֵה אֹמְרִים? אִם חָפֵץ
 בָּנוּ ה' [וגו'] וַנִּתְּנָה לָנוּ. כִּיִּן שִׁישְׁתַּדֵּל אָדָם
 בְּרִצּוֹן הַלֵּב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא צָרִיךְ
 מִמֶּנּוּ אֱלֵא הַלֵּב, וַיִּשְׁמְרוּ אוֹתוֹ רְשׁוּם קְדוֹשׁ,
 שְׁכָתוּב (ישעיה ס) וְעַמְדָּ בְלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם
 יִירְשׁוּ אֶרֶץ.

66. אִינּוֹן בְּנֵי מְהִיבְנוּתָא מֵאִי קָא אֲמֹרִי, אִם זֹפִץ בָּנוּ יי
 וַנִּתְּנָה לָנוּ. כִּיִּן דִּישְׁתַּדֵּל בַּר זֵשׁ בְּרַעוּתָא דְּלֵבָא לְזַבִּי
 קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא בְּעֵי מִנָּן אֲלֵא לֵבָא, וַיִּסְתַּמְרוּן
 הֵהוּא רְשִׁימָא קְדִישָׁא, דְּכַתִּיב, (ישעיה ס) וְעַמְדָּ בְלָם
 צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ.

Caleb and Joshua kept faith. They saw the same things that the others did but they expressed trust in YHVH.

Numbers 14:8

”אִם-חָפֵץ בָּנוּ, יְהוָה-וְהִבִּיא אֶתֵּנוּ אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת, וַנִּתְּנָה לָנוּ: אֶרֶץ, אֲשֶׁר-הוּא זָבַת חֵלֶב וְדָבָשׁ”
 “If YHVH delight in us, then He will bring us into this land, and give it unto us—a land which flows with milk and honey.”

Joshua and Caleb looked for the positive and saw a land of milk and honey.
 ‘If YHVH delight in us’, they knew that fulfilling the promise of inheriting the land depends on them. If they accept the Torah, God will find delight in them, which means that God finds a pure vessel to fulfill. The people need to build a vessel with a channel to Yessod. That’s the desire for the ‘milk and honey’ and God will give them the land for inheritance.

Lesson:

The lessons from the last studies of Shelach Lecha are to teach us that we need to approach the studies with strong determination and have the final destination as a goal. Those who look for the easy path and immediate fulfillment, can’t have the strength to endure the path to the ‘Promised Land’. Those who fear the obstacles in life have a weakness that deters them from the path.

Those who program their ‘GPS’ for the final destination, will get there even if they miss some turns along the path. Having a bucket list to fulfill before dying is for weak people

with no faith. Our goal should be set for the Final Redemption and the Resurrection. We earn merits for it by following the Torah studies that require inner strength and certainty. Without it, the vessel and its 'GPS' would break easily.

We can arrive at the 'Promised Land' only through the Torah that is the aspect of the operating system of the GPS. As we dedicate more time to study, we can go through greater distances on the way to the ultimate fulfillment, in this life or the next.

The GPS is in our souls and even if our vessel is terminated in this world, the GPS will continue leading us in the afterlife and in the next reincarnation. The joy of certainty is above all feelings. One can feel the closeness to God and his protection. Sometimes the road is difficult and sometimes it's smooth and with certainty we know we can bypass all obstacles.

Study daily even for a few minutes to keep your GPS active and 'online'. There are many teachers on the Internet and you must choose your teachers carefully. After all, you are the driver and you don't want to connect to teachers that may corrupt the directions of your GPS.

Joshua got the blessings from Moses and Caleb from the Tzadikim, the patriarchs in Hebron.

We should follow their ways and connect to pure and humble Torah and Zohar teachers. Their purity can touch and help us. With connecting to Tzadikim we have support for our meditations and prayers to YHVH.

67. אָבֶל, (דף ק"ס ע"ב) (במדבר י"ד) אַךְ בִּי אֵל תְּמַרְדּוּ. צְרִיף שְׁלֵא תְּמַרְדּוּ, בְּעֵי דְלָא יִמְרְדוּן בְּאֹרֵייתָא, דְּאֹרֵייתָא לָא בְּעֵי עֹתֵרָא, וְלֹא מֵאֲנִי דְכִסְפָּא וְדִהֲבָא. וְאַתֶּם אֵל תִּירְאוּ אֶת עֵם הָאָרֶץ, דְּהָא גֹפָא תְּבִירָא, אִי יִשְׁתַּדְּל בְּאֹרֵייתָא, יִשְׁכּוּ אֲסוּתָא בְּכָלָא. הֲדָא הוּא דְכֵתִיב, (משלי ג) רַפְאוּת תְּהִי לְשַׁרְף וְשִׁקּוּי לְעִצְמוֹתֶיךָ. וְכֵתִיב (משלי ד) וְלִכְל בְּשֵׁרוֹ מִרְפָּא. וְכָל אוֹתֶם מְקַטְרְגִים מְכַרְיִים וְאוֹמְרִים: פְּנֵי מְקוֹם לְפָלוּגֵי עֲבַד הַמֶּלֶךְ!

Numbers 14:9

”אך ביהוה אל תמרדו ואתם אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה איתנו אל תיראם”

“Only do not rebel against YHVH; and do not fear the people of the land, for they will be like bread for us. Their protection has been removed from them, and YHVH is with us; do not fear them.”

Joshua and Caleb tried to calm the people saying that even if they are afraid, they shouldn't go against the words of God. The words of God are the Torah that protects us without the need for physical force. It has the energy to strengthen and heal everyone.

Proverbs 3:8

”רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיך”

“It will be healing to your body And refreshment to your bones.”

Even the adversaries that a person has would turn to be his helpers when he connects to the Torah. They also clear a path for him to come to the King.

68. בגלל זה אל תיראו, כי לחמנו הם. הם בעצמם מזמנים מזונות בכל יום לכל אותם שמשתדלים בתורה, כמו שנאמר (מלכים-א יז) ואת הערבים צייתי לכלכלך, וכתוב (שם) והעורבים מביאים לו לחם ובשר. סר צלם מעליהם. מהו צלם? זה תקף הדין הקשה. מה הטעם סר? משום שה' אתנו אל תיראם. הכל זו בגלל התורה. אשרי חלק אותם שמשתדלים בתורה לשמה, שהרי מתקשרים בקדוש-ברוך-הוא ממש, ונקראים אחים ורעים. זהו שכתוב (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.

68. בגין כף אל תיראו, כי לחמנו הם, אינן בגרמייהו מזמנן מזוני בכל יומא לאינן דמשתדלי באורייתא. כמה דאת אמר (מלכים א יז) ואת העורבים צייתי לכלכלך. וכתוב (מלכים א יז) והעורבים מביאים לו לחם ובשר. סר צלם מעליהם. מאן צלם. דא תוקפא דדינא קשיא. מאי טעמא אעדי. משום דיי אתנו אל תיראום. כלא אעדיאו בגין אורייתא. ופאה זולקיהון דאינן דמשתדלי באורייתא לשמה. דהא מתקשרי בקודשא בריך הוא ממש. ואקרון אחים ורעים. דהא הוא דכתוב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.

‘do not fear the people of the land, for they will be like bread for us’. The verse above reveals that there is no reason to fear the adversaries when we have the Torah with us because they can provide sustenance for us.

1 Kings 17:4

“והיה, מהנחל תשתה; ואת-הערבים צייתי, לכלכלך שם”

“It shall be that you will drink of the brook, and I have commanded the ravens to provide for you there.”

God sends Elijah the prophet to a place and tells him not to worry about his well-being because he already commanded the crows to sustain him.

Crows are impure birds from the other-side and represent judgments. God removes the negative aspect of the other-side and makes them submit to us.

Joshua and Caleb tell the people not to fear the giants of the Land saying; ‘Their protection has been removed from them’. The Israelites came with the Light of God, and it automatically removes the negative aspect from the inhabitants of the Land, and they cannot harm the Israelites.

The Zohar praises those who connect and study the Torah, which is our Zohar studies because it connects us firmly to the Light of the Holy One Bless be He. With that connection, we become brothers and friends with him, and he bestows peace in our lives.

Psalms 122:8

“למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך”

“For the sake of my brothers and my friends, I will now say, “May peace be within you.”

Lesson;

A little light pushes away a lot of darkness.

69. ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, כרתו והוא אשכול, אתו לסלקא ליה לא יכילו. אתו לנטלא ליה, לא יכילו. אתו כלב ויהושע, נטלו ליה, וסליקו ליה, ואודקף על ידיהו. דהא הוא דכתוב וישאוהו במוט בשנים. בשנים באינן שנים וזידן. ומורה מאי קא בעאן. אלא אשכול הוה תלמיא

69. (במדבר י"ג) ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, כרתו והוא אשכול, אתו לסלקא ליה לא יכילו. אתו לנטלא ליה, לא יכילו. אתו כלב ויהושע, נטלו ליה, וסליקו ליה, ואודקף על ידיהו. דהא הוא דכתוב וישאוהו במוט בשנים. בשנים באינן שנים וזידן. ומורה מאי קא בעאן. אלא אשכול הוה תלמיא

בֵּיתָהּ, וּבְעוֹד דְּהָיָה מִתְנוֹזֵפֶר בְּאַתְרֶיהָ, אֶקְרִי זְמוּרָהּ. זְמוּרָהּ. אַחַר כֵּךְ קָרָאוּ מוֹט, שְׂכָתוֹב וַיִּשְׁאַהוּ לְבִתֵּר קָרִייה מוֹט, דְּכָתִיב וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט. הַהוּא דְּאַשְׁתַּמוּדָע. הַהוּא דְּכָרְתוּ.

Numbers 13:23

”וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֶשְׁכּוֹל וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים וּמֵן הַרְמָנִים וּמֵן הַתְּאֲנִים”
 “Then they came to the valley of Eshcol and from there cut down a branch with a single cluster of grapes; and they carried it on a pole between two men, with some of the pomegranates and figs.”

Rabbi Aba reveals that ‘carried it on a pole between two men’ is refer to Joshua and Caleb. When the others tried to lift up the grape cluster, they couldn’t move it because it was heavy. Only when Joshua and Caleb came to the grape cluster ‘cooperated’ with them by standing up and let them carry it. The two had pure consciousness, not like the other ten that sin with an evil speech about the land.

70. מִכָּאן יָדְעוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב, דְּאֵינוֹן אֶתְנוּזֵיין לְמִיעַל לְאַרְעָא, וְלִמְהוּי לֹון בְּה זֹלְקָ וְאַזְזִסְנָא. עַד דְּהָווּ אֶתְיִין אִמְלָכוּ עֲלֵיהוּ כְּלָהוּ, קָאִים כָּלֵב בְּאִיבָא, אָמַר אִיבָא אִיבָא, אִי בְּגִינָה אֵינֵן מִתְקַטְלִין, מַה אֵינֵן בְּזוּלְקָהּ. מִיַּד קָלִיל זְרַמִּיָּהּ. וַיְהִיבוּ לֹון.

70. מִכָּאן יָדְעוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב שֶׁהֵם רְאוּם לְהַכְנִס לְאַרְץ וְלִהְיוֹת לָהֶם בְּה חֵלֶק וּנְחִלָּה. עַד שֶׁבָּאוּ, נִמְלְכוּ עֲלֵיהֶם בְּלִם. עַמַּד כָּלֵב בְּפָרִי, אָמַר: פְּרִי פְרִי, אִם בְּגִלְלָף אָנוּ נִהְרָגִים, מַה אָנוּ בְּחִלְקָךְ? מִיַּד עֲשֵׂה עֲצֻמוֹ קַל וְנִתֵּן לָהֶם.

Joshua and Caleb understood that having the ability to carry from the fruits of the Land, means that they have merits to enter the Promised Land. The other spies were jealous of the two and planned to kill them. Caleb talks to the grapes and ask it; what’s the purpose if we die because of you? Immediately, the cluster made itself light, and they let the others carry it.

71. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא יְהִיבוּ לְאַזְזִרִי, דְּהָא כְּתִיב וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט, וְכָתִיב בְּשָׁנִים, וּבְכָלֵהוּ לֹא הוּוּ שְׁנִים כְּוֹתֵייהוּ. וּמִכָּאן אוֹלִיף יְהוֹשֻׁעַ לְבִתֵּר, דְּכָתִיב, (יְהוֹשֻׁעַ ב) וַיִּשְׁלַח וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִן הַשְּׂטִיִּים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מִרְגְּלִים. וְהֵנִי שְׁנַיִם הָא אוֹקְמוּהָ קַדְמָאִי. וְכַד מָטוּ לְגַבְיֵיהוּ דְּיִשְׂרָאֵל, יְהִיבוּ לֹון, וַאֲיִנוֹן אֶשְׁתְּאַרוּ, וְעַבְדוּ זְרַמִּיָּהוּ שִׁירִים.

71. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא נִתְנוּ לְאַחֲרִים, שְׁחָרִי כְּתוּב וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט, וְכָתוּב בְּשָׁנִים, וּבְכָלֵם לֹא הִיוּ שְׁנַיִם בְּמוֹתָם. וּמִכָּאן לְמַד יְהוֹשֻׁעַ אַחַר כֵּךְ, שְׂכָתוֹב (יְהוֹשֻׁעַ ב) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִן הַשְּׂטִיִּים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מִרְגְּלִים. וְשְׁנַיִם אֵלֶּה הָרִי פְרִשׁוּהָ הַקְּדָמוֹנִים. וְכִשְׁהִגִּיעוּ אֶל יִשְׂרָאֵל, נִתְנוּ לָהֶם, וְהֵם נִשְׁאַרוּ וְעָשׂוּ עֲצָמָם בְּשִׁירִים.

Rabbi Elazar said that because the verse says ‘two men carried it’, it means that only Joshua and Caleb had the individual merits to carry it. Only when they came back to the camps of the Israelites, they gave the fruit to the others. It is found in the following verse when the spies say; ‘and this is its fruit’.

Numbers 13:27

”וַיֹּסְפֹרוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, בָּאנוּ, אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ; וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבַשׁ, הוּא-וְזֶה-פְרִיָּהּ”
 “Thus they told him, and said, “We went into the land where you sent us, and it certainly does flow with milk and honey, and this is its fruit.”

From this situation, Joshua learned that for a successful mission, he needs to send only two spies to the city of Jericho.

Joshua 2:1

”וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון מִן-הַשְּׂטִיִּים שְׁנַיִם-אֲנָשִׁים מִרְגְּלִים, חָרַשׁ לְאֹמֶר, לְכוּ רְאוּ אֶת-הָאָרֶץ, וְאֶת-יְרִיחוֹ”

“Then Joshua the son of Nun sent two men as spies secretly from Shittim, saying, “Go, view the land, especially Jericho.””

Lesson;

The Holy Land is the aspect of the Light of the Torah. Everyone wants to benefit from it but forget that there are some requirements to be able to ‘carry its fruits’.

We need to ‘tour’ the land that is the aspect of learning it and find the good in everything we see in the Torah. Even if sometimes it’s difficult to understand and follow the laws of the Torah, we should keep moving forward with faith and certainty that the connection to the Torah is the connection to our ‘Promised Land’ and it will take us there. Sooner or later, it will lead us to the great Light.

Some people wish to connect to the study of Torah and Zohar for the ‘benefits’, considering it as a tool for selfish desires like the ten spies wanted to carry the fruit but couldn’t. It was heavy for them because they were connected to the ‘material’ aspect of their lives. Desires for the self alone and lack of certainty is heavy. Only when we connect purely to the study of Torah, everything in life is ‘Lighter,’ and we can carry everything with ease.

People ask me for what Zohar read to ‘remedy’ a specific issue in their lives. Even though the Zohar reveals light for all aspects of our lives, we can not use it as a prescription drug.

Joshua and Caleb were ready before coming to pick the fruit of the Land. They didn’t need a specific tool to carry the heavy load. It was automatic. The ‘fruit’(Light) by itself saw that they have the merits/Light in them and stood up for them to carry it.

For those who wish to have a ‘Light’ life, I suggest continuous studies of Torah and Zohar to have the ‘shoulders’ to carry anything that comes on your path.

Another important lesson is to know that the day that the ten spies gave the evil speech on the Holy Land was the ninth of Av. They created such negativity that broke the connection of the Israelites to the ‘Holy’ of the Land. For that reason, the negative even created a cosmic ‘hole’ that attracts negativity every year on the ninth of Av.

The two holy temples were destroyed by two different evil forces on the same day hundreds of years apart. It’s statistically impossible to have the same adverse event on the same day of the year. The negative opening we create would come back to us because it becomes part of our lives. Do good and avoid bad so every day would be positive and ‘fruitful’.

A picture shared with us by a longtime Daily Zohar student and friend.

72. רבי יצחק אמר, בְּשֶׁהָיוּ מְגִיעִים לְאוֹתָם עֲנָקִים, הָיוּ שָׁמַיִם אוֹתוֹ מְטָה שֶׁל מִשָּׁה לְפָנֵיהֶם, וְנִצְלוּ. וּמִנֵּי לָנוּ שְׂאוֹתוֹ מְטָה נִתֵּן לָהֶם? זֶהוּ שִׁפְתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עָלוּ זֶה בְּנִגְב. כְּתוּב כָּאֵן עָלוּ זֶה, וְכְתוּב שָׁם (שְׁמוֹת ד) וְאֵת הַמְּטָה הַזֶּה וְגו', וּבְגִלְלוּ נִצְלוּ. שָׂאֵם תֹּאמֶר שֶׁהָעֲנָקִים הִלְלוּ עֲזָבוּ אוֹתָם? אֵלֶּא בָּאוּ לְקַחְתָּם, וְהָיוּ שָׁמַיִם מוֹלֵם אוֹתוֹ מְטָה, וְנִצְלוּ (וּבִוּרְחָיִם) מִלְּפָנֵיהֶם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מְסֻרֵת שָׁם הִקְדוּשׁ מְסֻרֵת לָהֶם מְטָה, וּבְגִלְלוּ נִצְלוּ מֵהֶם.

72. רבי יצחק אמר, כִּד הָיוּ מְטָאֵן לְנִצְבֵייהוּ דְאִינֹון עֲנָקִים, הָיוּ שְׁוִוִין הַהוּא זְוֹטְרָא דְבִמְשָׁה קְבִימִייהוּ, וְאִשְׁתֵּיבּוּ. וּמִנֵּי דְהַהוּא זְוֹטְרָא יְהִיב לֹון. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עָלוּ זֶה בְּנִגְב. כְּתִיב הָכָא עָלוּ זֶה, וְכְתִיב הָתָם (שְׁמוֹת ד) וְאֵת הַמְּטָה הַזֶּה וְגו', וּבְגִינִייה אִשְׁתֵּיבּוּ. דְאִי תִיבֵא הִנֵּי עֲנָקִיִּיא שְׂבָקִי לֹון. אֵלֶּא אֵתוּ לְנִסְבָּא לֹון, וְהָיוּ שְׁוִוִין לְקְבִימִייהוּ הַהוּא זְוֹטְרָא, וּבִמְשָׁתִּיבִי (ס"א וּמְשַׁתְּמִי) מִקְבִּימִייהוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מְסֻרֵת שְׂבִימָא קְדִישָׁא מְסֻרֵת לֹון מְשָׁה, וּבְגִינִייה אִשְׁתֵּיבּוּ מִנֵּייהוּ.

73. רבי חייא אומר, שלשה שמות נקראו: נפילים, ענקים, רפאים. וכלם האריכו ימים. נפילים נקראו בתחלה. אחר כך בשתחברו בבנות בני האדם והולידו מהם, נקראו ענקים. אחר כך שהיו הולכים ומשוטטים בעולם הזה ומתרפים מאותו שלמעלה, נקראו רפאים.

74. אומר רבי יהודה, והרי פתוב (איוב כו) הרפאים יחוללו, (דברים ב) רפאים יחשבו אף הם בענקים. אומר לו, כך הוא, משום שענקים באו מצד זה ומצד זה והתחזקו יותר בארץ. כמו זה רפאים, ומהם יצאו, והיו מאריכים ימים. וכשנחלשים, נחלש חצי גוף, וחצי עומד. פיון שחצי הגוף היה מת, היו לוקחים עשב מעשבי השדה וזרקים לפיהם ומתים. ומשום שהם רצו להרג עצמם, נקראו רפאים. אומר רבי יצחק, זורקים עצמם לים הגדול, וטובעים ומתים. זהו שפתוב הרפאים יחוללו מתחת מים ושכניהם.

73. רבי חייא אומר, תלת שמיהן אקרין, נפילים. ענקים. רפאים. וכלהו אורכי יומי. נפילין אקרין בקדמיתה, לבתר כד אתזברון בבנת בני נשא, ואולידו מנזיהו, אקרין ענקים. לבתר דהוו אזלי ושטאן בהאי עלמא, ובתרפיין מההוא דלעילא, אקרין רפאים.

74. אומר רבי יהודה, והא פתיב (איוב כו) הרפאים יחוללו, (דברים ב) רפאים יחשבו אף הם בענקים. אומר ליה, הכי הוא, בגין דענקים אתו מהאי סטרא ומהאי סטרא, ואתיאשו יתיר בארעא. פנונא דא רפאים, ומנזיהו נפקי, והוו אורכי יומי. וכד מתזלקשי אתזלקש פלגות גופא, ופלגות קאים. פיון דפלגות גופא הוה מית, הוו נספי עשבא מעשבי פרא ושדיין לפומייהו, ומיתו. ובגין דאינון בעאן לקטלא גרמייהו, אקרין רפאים. אומר רבי יצחק, שדיין גרמייהו בימא רבא, וטבען ומיתין. הדא הוא דכתיב, (איוב כו) הרפאים יחוללו מתחת מים ושכניהם.

Rabbi Yehuda quotes these verses and asks Rabbi Chiya to explain his previous words that the Rephaim were weak.

Job 26:5

“הרפאים יחוללו מתחת מים ושכניהם.”

“The Rephaim tremble Under the waters and their inhabitants.”

Deuteronomy 2:11

“רפאים יחשבו אף הם כענקים והמאבים יקראו להם אמים.”

“Like the Anakim, they are also regarded as Rephaim, but the Moabites call them Emim.”

Rabbi Chiya explains that the Anakim were born to a mix of Angels and human women. The Rephaim were born to the Anakim. They lived a long life but since they were a half-angel and half-human, the human part became weak and died. They couldn't leave the world and their spirit stayed in this world. When they gave up on life, they took special herbs that cause them to die. The name Rephaim was given to them because they had a weak desire to live after their body died. Some of them drown themselves in the ocean as implied in Job 26:5 above. The word 'יחוללו' came from 'חול', which means 'unholy'. They removed the holy aspect of the angel part in them and then they could die.

75. רבי שמעון אומר, אלמלא היו נכנסים ישראל לארץ בסימן (באמנות) לשון הרע, לא היה העולם עומד אפלו רגע אחד. מי אמן של לשון הרע הנחש. וסוד הדבר – משבא הנחש על חיה הטיל בה זמה. אומר רבי שמעון, ועל הכל מוחל הקדוש ברוך הוא,

75. רבי שמעון אומר, אלמלא הוו עיילין ישראל לארעא, בסימנא (נ"א באומנא) (דף קס"א ע"א) דלישנא בישא, לא הוה קאים עלמא רגעא זוד. מאן אומנא דלישנא בישא, נזיש. ורוא דמלה, מדאתא נזיש על זודה אטיל בה זומא. אומר רבי שמעון, ועל כלא

מִזֹּל קֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בַּר מִן לִישָׁנָא בִישָׁא. בְּגִין פֶּרַט לְלִשׁוֹן הָרַע, מִשׁוּם שְׁכָתוּב (תהלים דְּכַתִּיב, (תהלים יב) אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשׁוֹנָם וְנִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֲתָנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ. מִי אֲדוֹן לָנוּ.

Rabbi Shimon says that if the Israelites were to enter the Holy Land right after the evil speech spoken by the ten spies, the world would have collapsed immediately. The master of Evil Speech is the Snake. Because he put impurity into Eve and cause death to the world, God doesn't forgive evil speech. In the case of the spies, God decreed death on the entire generation, age 20 years and older.

Psalms 12:5 "אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשׁוֹנָם וְנִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֲתָנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ" "Who has said, "With our tongue, we will prevail; Our lips are our own; who is lord over us?"

The other-side is far from God and those who connect to it think that they can control the world with their lies.

Lesson;

The word Rephaim in Hebrew רפאים also means 'Ghosts'. The name was 'borrowed' from the state of the first Rephaim after their body died. They were locked in this world until they chose to kill themselves in the ocean or using special herbs with the energy of death. The Rephaim stayed in this world with high spiritual density. They could be seen by people with spiritual sensitivity.

The presence of ghosts can be known when we see objects move without 'human' control. Some people, mostly women during their monthly cycle, may feel these kinds of ghosts touching them during sleep. When the soul that is Light, leaves the body the ghost has easier access to touch the body and 'suck' some energy. For that reason, it is important that before going to sleep to read the bedtime Shema prayers or at least Ana B'Choach and Shema Israel (minimum first paragraph). If one feels disturbed at night, they should get clean physically and spiritually before going to sleep. Zohar reading/scanning adds additional protection.

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2018/12/Bedtime-Shema-prayer-v2.pdf>

Rabbi Shimon teaches us that God doesn't forgive evil speech. Our mouth has a connection to life and death. The world was created and given life by the word of God. The Snake corrupted the force of Life and brought mortality to the world. That was against God and the purpose of creation.

The Land of Israel is the middle point of Creation and represents the truth of God as it's the connection to the center column of the Tree of Life. Bringing in the aspect of death created by the evil speech of the spies would have conflict the root of Creation and cause it to collapse.

When a person speaks lies, he connects himself to the aspect of death. The Israelites were at the borders of the Promised Land and because the ten spies follow the ways of the Snake, they caused death to the entire generation of the Israelites that left Egypt. We must tell the truth to have a strong connection to the Tree of Life. We may hide the truth when it could hurt others, or when we don't have certainty with the facts, but we never lie because it causes us to fall down and experience death aspects in our lives, sooner or later.

It's our responsibility to follow leaders that speak the truth. If they lie, we abandon them because their lie would lead us away from the Tree of Life to the Tree of death.

Correcting evil speech is difficult and the first step is to commit to avoiding it. Use your words to build others and good causes to repair and bring greater 'Life' into your soul.

76. בא וראה כמה עשה אותנו לשון הרע; גזר על אבותינו שלא יבנסו לארץ, ומתו אלה שאמרו, ונגזרה בכיה לדורי דורות. (כל שפן כאן שהוציא לשון הרע על הכל) כביכול בין שהוציאו על הארץ הקדושה, כאלו הוציאו עליו. בגלל זה קנא הקדוש ברוך הוא על זה, (כלומר קנא לשמו) ועמדו ישראל כלם להשמד מהעולם אלמלא תפלת משה.

76. תא וזוי, כמה עבד ההוא לישנא בישא, גזר על אבהתנא דלא ייעול לארעא ומיתו אינון דאמרו. ואתגזר בכיה לדרי דרין. (כל שכן הכא דאפיקו לישנא בישא על כלא) כביכול בין דאפיקו על ארעא קדישא, כאילו אפיקו עליה. בגין כך קני קודשא בריך הוא על דא, (כלומר קני לשמיה) וקאימו ישראל כלהו לאשתתא מיעלמא, אלמלא בעותיה דבישה.

Because of the evil speech that the spies spoke about the Holy Land, God blocked their entrance to the Land of Milk and Honey. They caused a negative cosmic event that repeats itself every year. Because they went against God's promise of the Holy Land, it was considered as going against God. God was angry and if it wasn't for Moses pleading for the people God would've terminated them. They were saved but the effect of their negativity remained.

77. ויספרו לו ויאמרו וגו'. אמר רבי חייא, מה שונה כאן ויספרו, ולא כתוב ויגידו או ויאמרו? אלא כל אחד מלמד דבר לבדו. ויגידו – בכל מקום רמז הוא רומז בחכמה, והרי נתבאר. ויאמר – אמירה בעלמא. ויאמרו – הרהור הלב. ויאמרו – פקדה. והרי בארנו בכמה מקומות. ויספרו – פרוש הדבר בכל מקום.

77. (במדבר י"ג) ויספרו לו ויאמרו וגו'. אמר רבי זוייא, מאי שינא הכא ויספרו, ולא כתיב ויגידו, או ויאמרו. אלא כל זוד אוליו מלה בלזודיו. ויגידו, בכל אתר רמז קא רמז בזכותא, והא אתמר. ויאמר, אמירה בעלמא. ויאמרו, הרהורא דלבא. ויאמרו, תפקידתא. והא אוקימנא בכמה אתר. ויספרו, פרישותא דמלה בכל אתר.

Numbers 13:27

”ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה.”

“Thus they told him, and said, “We came into the land where you sent us, and it certainly does flow with milk and honey, and this is its fruit.”

Rabbi Chiya explains that the word used here for ‘telling’ is ‘ויאמרו’. It is the aspect of saying from the heart as it is shown in Esther 6:6 “And Haman said to himself”. It tells us that each one of the spies told his own version of the events.

78. באנו אל הארץ. הלכנו היה צריך לו להיות! אלא באנו, נכנסנו לשם לאותה ארץ שהיית משבחה בכל יום והיית אומר שאין פמותה, וגם זבת חלב ודבש היא. רבי יצחק אמר, מי שרוצה לומר כזב, אומר דבר אמת בהתחלה, כדי שיאמינו לו בזכיו.

78. באנו אל הארץ, הלכנו מבעי ליה. אלא באנו, עאלנא לתמן לההיא ארעא דהיית משבחו בכל יומא, והיית אמרת דלית דכותה. וגם זבת חלב ודבש היא. רבי יצחק אמר, מאן דבעי למימר כדיבא, אמר מלה דקשוט בקדמיתא, בגין דיהמנו ליה כדבוי.

Instead of ‘We came into the land’ it should’ve said ‘We went to the land’. They used ‘came into’ as a form of connection to the land that was described as a land of Milk and Honey. Rabbi Yitzchak said that they started their stories with words of truth, so the people would believe their fears as truth.

Lesson;

The Snake seduced Eve by starting with words of truth, quoting God in a corrupted way. It created the base of the lie that brought death to the world. Detecting lies is critical to our connection to life.

We are in a well-connected world. We are units ‘plugged’ into a network that connects the entire world. An event in one part of the world could be known to people on the other side of the globe within seconds. Social networks and TV channels feeding us a lot of information and we have the tendency to accept them as truth because we were trained since a young age to accept what we read and watch as ‘official’ truth.

The world is going through a war between good and evil. It is a fight over our minds on a consciousness level. The leaders of the evil side push their agendas to break the bond between people, so they can have stronger control over them. They create separations by pushing different ideas, so people take sides. Conservative, Liberal, Progressive, men woman, sex, genders, education, etc.

If we pay attention, we could see the evil sophistication of how they drive us against each other. They may claim unity, which is positive, but the actual force drives separations. The evil pushes images and ideas through movies, songs, news, public events, ‘experts’ on TV, social media filtering and censoring, all in the name of doing good and morality but the underline agenda is evil and seek the destruction of the fabric of society. They go against religions and adherence to the moral code of the Torah and the Ten Commandments.

We should open our eyes and ears and avoid following leaders that lie, no matter their political affiliation. If they are NOT believers in God and the Bible, then they should be avoided and ignored. Without God and faith, there’s only death.

It doesn’t matter if you live in the US, Israel, Brazil, France, UK, Germany or any country in the world, the devil tries to get into the highest levels and corrupt them. Avoid political arguments. If you have a right to vote in your country, then find the truth as much as you can and vote for that person.

Corruption and evil are everywhere, and the only truth and ‘refuge’ is in the study of Torah and Zohar because it is the only light source in the world and our connection to Life.

79. רבי חייא אמר, (אלא) בך אמרו: נכנסנו לאותה ארץ שהיית משבחה כל יום ואמרת שאין כמוה, (וגם זבת חלב ודבש היא), והרמת שבחה על הכל – ולא בך, שהרי זה פריה, אשכול אחד מאותם קטנים קטפו. אמרו: אם לזה הוריש הקדוש ברוך הוא את ישראל וסבלו כל אותן צרות ועיפות, הרי בארץ מצרים יש אשכולות ופרות הארץ יותר, על אחד שנים.

79. רבי חייא אמר, (אלא) הכי אמרו, עאלנא לההיא ארעא דהוית משבוח לה כל יומא ואמרת דלית דכוותה, (וגם זבת חלב ודבש היא), וארימת שבוחא על כלא. ולא הכי, דהא זה פריה, אתכלא זוד מאינון זעירין קטפוי. אמרו, אי לךא אנוסין קודשא בריך הוא לישראל, וסבלו כל אינון עקתינ וליאותינ, הא בארעא דמצרים אית אתכלין ואיבין דארעא יתיר, על זוד תרין.

Rabbi Chiya describes the corrupted testimony of the spies about the Land. The spies took a small grape cluster from the bunch and said that they were promised Land of Milk and Honey and this is its fruit. If the measure of what they receive is related to the suffering they went through, then Egypt would give them much better fruits.

80. אפס פי עז העם, דרד העולם שאותם גבורים עורכי הקרב יושבים בחוץ לשמר הדרכים, וכאן אפלו אותם בני העיר תקיפים גבורים. והערים בצרות, שאפלו כל מלכי העולם יתכנסו עליהם, לא יעשו בהם פגם.

80. (במדבר י"ג) אפס פי עז העם, אורוניה דעלמא דאינון גברין מנינוי קרבא יתבין לבר, לאסתמרא ארוזין. והכא אפילו אינון בני מתא, תקיפון גבורין. והערים בצרות, דאפילו כל מלכין דעלמא יתכנסו

עֲלִייהוּ. לֹא יַעֲבֹדוּן בְּהוּ פְּגִימוֹתָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל מַה שְּׁאָמְרוּ, בְּלִשׁוֹן הָרַע אָמְרוּ, וְהַקְּשָׁה מִהַכֵּל – שִׁבְתוּב עַמְלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב. לִבְנֵי אָדָם שֶׁנִּשְׁכְּחוּ נַחֲשׁ, כְּשֶׁרוֹצִים לְהַפְחִיד אוֹתוֹ, אוֹמְרִים: הֲנִה נַחֲשׁ בָּאֵן. וְזוּיָא, כִּד בְּעָאֵן לְאַנְוָמָא לִיהַ, אִמְרֵי הָא זְוּיָא הַכָּא.

Numbers 13:28

”אָפֶס כִּי-עַז הָעָם, הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ; וְהָעָרִים, בְּצִרּוֹת גְּדֹלֶת מְאֹד, וְגַם-יְלָדֵי הָעֵנֶק, רְאִינוּ שָׁם”

“However, the people that dwell in the land are fierce, and the cities are fortified and very great; and moreover, we saw the children of Anak there.”

Normally the people outside the cities were warriors and strong. They protect the roads and the cities but here the spies describe the natives including those inside the cities as people with great strength, living inside fortified cities that no army can penetrate them. They also mentioned “עַמְלֵק יוֹשֵׁב, בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב” “Amalek dwells in the land of the South” to scare the people because Amalek hurt them once before. They use that in the way you scare a person that was bitten by a snake, “look, here is a snake”. That person would get scared because he had a bad experience with snakes.

Immediately after they heard the stories, the nation fell into fear and cried to Moses

Numbers 14:1

”וַתִּשָּׂא, כָּל-הָעֵדָה, וַיִּתְּנוּ, אֶת-קוֹלָם; וַיִּבְכוּ הָעָם, בַּלַּיְלָה הַהוּא”

“Then all the congregation lifted up their voices and cried, and the people wept that night.”

Lesson;

When a person starts with a lie he continues to build on it, adding more lies to sound believable. It’s hard for a liar to turn back on his lies once he is connected to the inflated lies. The ego of that person won’t let him go back.

Some pathological liars believe in their own lies and can’t distinguish the truth from false. They sound like telling the truth because they believe in them. These people have a strong aspect of death and we should avoid them like a plague.

Because the presence of the Snake is strong in the world, lies are everywhere. We hear fake news, ‘doctored’ images and movies, politicians, misleading TV commercials and advertisements.

The Zohar calls this world ‘עֲלֵמָא דְשִׁקְרָא’, ‘the world of lies’ because everything is depending on the senses that could mislead us easily. It’s very difficult for most people to detect lies but when we connect and study Torah and Zohar we elevate ourselves to the Tree of Life and can see the truth.

81. רַבִּי אַבְאָא אָמַר, וַדַּאי דָּא קְשִׁיָּא מִכָּל מַה דְּאִמְרֵי, וַדַּאי דָּא קְשִׁיָּא מִכָּל מַה דְּאִמְרֵי, כְּלוּמַר, הַהוּא דְּאִנְוּוּ קְרַבָּא בְּכֹלָא, הָא הַכָּא זְמִינָן. וּבָאֵן אֶתֶר. בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב, דְּהָא הוּא אֶתֶר לְאַעֲלָאָה בֵּיהַ. מִיַּד וַתִּשָּׂא כָּל הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת קוֹלָם. קְבִיעוּ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת, בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת, לְעוֹלָמִים, בְּאוֹתוֹ לַיְלָה.

82. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֵצָה לְקַחוּ עַל הַכֵּל לְהוֹצִיא שָׁם רַע. מַה זֶה עַל הַכֵּל? עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עַל הָאֶרֶץ בְּסִדְרָה, עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִנִּינָן? אָמַר לוֹ, מִמִּשְׁמַע שִׁבְתוּב אָפֶס כִּי עַז הָעָם. מִי

יכול להם? כי עז העם דוקא. וכתוב עמלק יושב בארץ הנגב, ואז גרמו כל זה, כמו שנתבאר. ורצה הקדוש ברוך הוא להשמידם מהעולם. זהו שכתוב (תהלים קו) ויאמר להשמידם לגלי משה בחירו עמד בפרץ לפניו וגו'.

העם. מאן יכול בהו. כי עז העם דייקא. וכתוב עמלק יושב בארץ הנגב, כדון גרמו כל האי, כמה דאתמר. ובעא קודשא בריך הוא לשיטתא לון מן עלמא, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בזוירו עמד בפרץ לפניו וגו'.

83. ועתה יגדל נא בנח ה'. רבי אחא ורבי יוסי אמרו, אשריהם ישראל מעמים עובדי כוכבים ומזלות של העולם, שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם והתבנה בהם והתפאר בהם, שהרי העולם לא נברא אלא בשביל ישראל שישתדלו בתורה, משום שאחד באחד התקשרו, וישראל למטה בעולם הזה הם קיומו, וקיום של כל שאר העמים. אימת? בזמן שעושים רצון רבונם.

83. (במדבר יד) ועתה יגדל נא כוז יי. רבי אחא ורבי יוסי אמרו, זכאי אינון ישראל מעמין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא. דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ואתפני בהו, ואתפאר בהו, דהא עלמא לא אברי אלא בגנייהון דישראל, דישתדלון באורייתא, בגין דזוד בזוד אתקשרון. וישראל לתתא בהאי עלמא, אינון קיומא דיליה, וקיומא דכל שאר עמין, אימתי בזמן דעבדי רעותא דמאריהון.

84. בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא אדם בעולם, התקינו כדגמה עליונה (מכבדת), ונתן לו כחו ותקפו באמצע הגוף, ששם שורה הלב, שהוא חזק (ומזון) כל הגוף ומשם נזון כל הגוף. (וכל אותם איברים שבגוף משם נזונו) והרי הלב אחוז ומתחזק במקום עליון שלמעלה (ואחוז בו), שהוא מח הראש ששורה למעלה, וזה נקשר בזה.

84. תא זוזי, כד ברא קודשא בריך הוא בר זשי בעלמא, אתקין ליה כגוונא עלאה (יקרא), ויהב ליה זיליה ותוקפיה באמצעיתא דגופא, דתמן שריא לבא. דהוא (מזונא) תוקפא דכל גופא, ומתמן אתון כל גופא. (וכל אינון שייפי דגופא מתמן אתונו) והא לבא אזויד (דף קס"א ע"ב) ואתקף באתר עלאה דלעילא. דאיהו מוונא דרישא, דשארי לעילא (ואחיד ביה), ודיא אתקשר בדיא.

When the Holy One Blessed be He Created man in the world, he formed him in the share of the upper world. He gave him a strong force in the middle of his body, at the place of the heart that gives strength and nourishment to the entire body. The heart is connected and connect to the upper levels through the brain.

85. ובצורה זו התקין הקדוש ברוך הוא העולם ועשה אותו גוף אחד, והתקין איברי הגוף סביב הלב, והלב שורה באמצע כל הגוף. וכל אותם איברים נזונים מאותו לב, שהוא חזק הבל, והכל בו תלויים. ואותו לב נקשר ונאחז במח העליון ששורה למעלה.

85. ובגוונא דדיא, אתקין קודשא בריך הוא עלמא. ועבד (ליה) זוד גופא, ואתקין שייפי דגופא סורגיה דלבא, ולבא שארי באמצעיתא דכל גופא. וכל אינון שייפין אתונו מההוא לבא, דהוא תוקפא דכלא, וככלא ביה תליון. וההוא לבא, אתקשר ואתאזוד במוונא עלאה דשריא לעילא.

The world was created in a similar way as one whole around a center that is the Holy Land of Israel and the aspect of the heart that provides strength and nourishment for the entire world.

Lesson;
When God said (Genesis 1:26) "And God said: 'Let us make man in our image'" it didn't mean that God's image is similar to humans. The Meaning is that man was created in

the same spiritual form/image as God. The 'image' is the Tree of Life and the center/heart is the center column, Zeir Anpin that provides for all of us in Malchut the strength and nourishment we need.

86. תָּא זֹוּי, כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא, אֲשֶׁרָא (ס"א אסדר) לִימָא דְאֻקְיָנוּס דְאֶסְזוֹר כָּל יְשׁוּבָא דְעֲלָמָא. וְיְשׁוּבָא דְכָל שְׁבָעִין אוּמִין כָּלָא אֶסְזוֹר לִירוּשָׁלַם. וְירוּשָׁלַם בְּאֻמְצָעֵיתָא דְכָל יְשׁוּבָא שְׂרָיָא. וְהִיא אֶסְזוֹרָא לְהַר הַבַּיִת. וְהַר הַבַּיִת אֶסְזוֹר לְעִירוֹת דְיִשְׂרָאֵל. וְאֵינֹן עִירוֹת סְזוֹרָן לְלִשְׁכַת הַגְּזִיט, דְתַמָּן סְנֵהֲדְרֵי גְדוּלָה יִתְבִּין. וְתַנְיָנָן, לִית יְשִׁיבָה בְּעִירָה, אֶלָּא לְמַלְכֵי בֵית דָּוִד בְּלִזְזוּדֵיהוּ.

86. בא וראה, כִּשְׁבָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם, הַשְּׂרָה (סדר) אֵת יָם הָאוּקְיָנוּס סְבִיב יְשׁוּבָא כָּל הָעוֹלָם, וְיְשׁוּבָא כָּל שְׁבָעִים הָאֻמּוֹת בְּלָם סְבִיב לִירוּשָׁלַם, וְירוּשָׁלַם שׁוֹרָה בְּאֻמְצָע כָּל הַיְשׁוּבָא, וְהִיא מְסוּבֶבֶת לְהַר הַבַּיִת, וְהַר הַבַּיִת סְבִיב עִירוֹת יִשְׂרָאֵל וְאוֹתָן עִירוֹת סוֹבְבוֹת לְלִשְׁכַת הַגְּזִיט, שְׁשָׁם יוֹשְׁבֵי סְנֵהֲדְרֵי גְדוּלָה. וְשָׁנִינוּ שְׂאִין יְשִׁיבָה בְּעִירָה, אֶלָּא לְמַלְכֵי בֵית דָּוִד לְבָדָם.

When the Holy One Blessed be He created the world, he made the ocean surrounding the land and the nations of the world. The seventy nations surround Jerusalem which is in the middle of the Holy Land and the middle of the world. Jerusalem surrounds the Temple Mount that surrounds the Holy Temple and its official chambers and courts that are positioned according to their importance. They surround the Hall of Hewn Stones, called 'Lishkat HaGazit'. It was the hall of the Sanhedrin (72 rabbis that acted as a supreme court). There was also a special balcony for the kings from the Line of King David.

87. וְלִשְׁכַת הַגְּזִיט אֶסְזוֹר לְמַזְבֵּיחַ. וְהַמְזַבֵּיחַ אֶסְזוֹר לְבֵית הָאוֹלָם. וְהָאוֹלָם לְהִיכָל. וְהִיכָל לְבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְתַמָּן שְׂכִינָה שְׂרָיָא, וְכַפֶּרֶת וְכְרוּבִים וְאֲרוֹן. וְהָכָא הוּא לְבָא, דְכָל אֶרְעָא וְעֲלָמָא. וּמִהָכָא אֲתַנְּוּ כָּל אֵינֹן אֲתַרֵּי דְיְשׁוּבָא, דְאֵינֹן שְׂיִיפֵי דְגּוֹפָא. וְלְבָא דָּא אֲתַנְּוּ בְּמוֹזָא דְרִישָׁא, וְאֲתַאזְוִיד דָּא בְּדָא, הַדָּא הוּא דְכֶתִיב (שמות טו) מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלְתִּי יי. כְּגִוּוֹנָא דָּא לְעִיכָא לְעִיכָא, וְאִיהוּ בְּרָזָא דְמַלְכָּא עֲלָאָה, בְּרָזָא יְקִירָא סְתִימָאָה.

87. וְלִשְׁכַת הַגְּזִיט אֶסְזוֹר לְמַזְבֵּיחַ. וְהַמְזַבֵּיחַ אֶסְזוֹר לְבֵית הָאוֹלָם, וְהָאוֹלָם לְהִיכָל, וְהִיכָל לְבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְהָכָא הוּא לְבָא, דְכָל אֶרְעָא וְעֲלָמָא. וּמִהָכָא אֲתַנְּוּ כָּל אֵינֹן אֲתַרֵּי דְיְשׁוּבָא, דְאֵינֹן שְׂיִיפֵי דְגּוֹפָא. וְלְבָא דָּא אֲתַנְּוּ בְּמוֹזָא דְרִישָׁא, וְאֲתַאזְוִיד דָּא בְּדָא, הַדָּא הוּא דְכֶתִיב (שמות טו) מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלְתִּי יי. כְּגִוּוֹנָא דָּא לְעִיכָא לְעִיכָא, וְאִיהוּ בְּרָזָא דְמַלְכָּא עֲלָאָה, בְּרָזָא יְקִירָא סְתִימָאָה.

Exodus 15:17

”תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלְתִּי יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדִנִּי כּוֹנֵן יְדִיךָ”

“You will bring them and plant them in the mountain of Your inheritance, The place, O LORD, which You have made for Your dwelling, The sanctuary, O YHVH, which Your hands have established.”

Lishkat HaGazit surrounds the Altar, the Altar surrounds the main hall of the Temple and that hall surrounds the Holy of Holies where the Ark, the Cherubim and the Shechinah are present.

The Holy of Holies is the heart of the entire world. All places and people are like body parts that receive nourishment from the source, Malchut of Atzilut, which is the head and the center of this world.

Lesson;

The Zohar uses the word ‘surrounds’ to describe the levels of energy, Sefirot, that reach the top/center. It is considered the heart because it’s the source of nutrition for the whole world.

2 Chronicles 6:34

“כִּי יֵצֵא עַמְךָ לְמִלְחָמָה עַל אוֹיְבָיו בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר תִּשְׁלַחם וְהִתְפַּלְלוּ אֵלַיךְ דֶּרֶךְ הַעִיר הַזֹּאת אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּהּ וְהִבִּיתִי אֲשֶׁר בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ.”

“When Your people go out to battle against their enemies, by whatever way You shall send them, and they pray to You toward this city which You have chosen and the house which I have built for Your name,”

King Solomon said these words in the presence of the nation after he completed the building of the Holy Temple. I (suggest reading the entire chapter, 2 Chronicles 6 <https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt25b06.htm>)

When we go out to war against our enemies, which are the forces of the negative side, judgments, we connect to the heart that is in the city, which is Jerusalem and the Holy Temple.

The verse above was a connection to get support at times of ‘war’ and when we lose a ‘battle’ and make sins, we connect to the ‘heart’ for cleansing.

2 Chronicles 6:26

“בְּהֶעָצֵר הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר כִּי יִחְטְאוּ לָךְ וְהִתְפַּלְלוּ אֶל הַמְּקוֹם הַזֶּה וְהוֹדוּ אֶת שִׁמְךָ מִחֲטָאתָם יְשׁוּבוּן כִּי תַעֲנֵנִם.”

“When the heavens are shut up and there is no rain because they have sinned against You, and they pray toward this place and confess Your name, and turn from their sin when You afflict them;”

Our prayers designed in a way that ‘climb’ from the lower/outer level to the higher level, silent prayer in standing, Amida that is at the level of Atzilut. While during the climb we can face any direction, when arriving at Atzilut, we stand and face the east, the direction of Jerusalem. We pray in silence and let our hearts make the connection through the words of the prayer without sound.

Even when we are not using the prayer book and wish to ‘talk’ heart to heart to God, we meditate to be in Jerusalem at the Holy Temple in Jerusalem as the verse says ‘they pray toward this place and confess Your name (YHVH).

88. יָמָא עֲלָאָה לְקַבֵּיל דָּא. דָּאִית יָמָא לְעִילָא מִן יָמָא, הָיִם, וְיָם מִן יָם. בַּא וְרָאָה, נְהַר דִּינִיור סוֹבֵב לְכַמָּה מְרַבְּבוֹת. כְּנַגְדוֹ שְׁבַעִים צְדָדִים חֲקוּקִים מִשְׁבַּע דְּלָקוֹת, וְהֵם סוֹבְבִים לְאוֹתָם שְׁמָשִׁים שְׁלֹתוֹכָם. וְאֵלֶּה סוֹבְבִים לְאַרְבַּע מְרַבְּבוֹת, וְאֵלֹו סוֹבְבִים לְאוֹתָהּ עִיר קְדוּשָׁה שְׂרׁוּבָצַת עֲלֵיהֶם.

88. יָמָא עֲלָאָה לְקַבֵּיל דָּא. דָּאִית יָמָא לְעִילָא מִן יָמָא, וְיָמָא מִן יָמָא. תָּא וְזוּי, נְהַר דִּינִיור אֶסְזֹר לְכַמָּה מִשְׁרִיין. מִקְבָּלִיה שְׁבַעִין סְטָרִין, גְּלִיפִין מִשְׁבַּעַה דְּלִיקִין, וְאִינֹון סְזֹרִין, לְאִינֹון שְׁמִישֵׁי דְלָגוֹ מַנְיִיהוּ. וְאִינֹון סְזֹרִין לְאַרְבַּע רְהִיכִין. וְאִינֹון סְזֹרִין לְהֵיא קְרִתָּא דְקַדִּישָׁא דְרַבִּיעָא עֲלֵיהוּ.

Against the sea in this world, that is Malchut, there’s a supernal sea above that is the supreme Malchut. Binah is also called ‘sea’. Malchut and Binah are parallel to each other and share the same letter Hh of the YHVH name, one above and one below.

On the upper level of Malchut, there are three aspects. There’s the river Dinur that surrounds camps of angels. Opposite it from the left come out seventy forces with aspects of angels. Their source is the seven fire beacons that are the seven sefirot of the fire of Gevurah. Each one of them has ten sefirot. They protect the Shechina and surround the four chariots that are the secret of the angels Michael, Gabriel, Uriel, and Raphael.

The four angels surround and carry the holy city that is Malchut of Atzilut and the secret of the Heart that is in the middle of them.

89. וְתִאֲנָא, תַּמְנֵן עֲזָרוֹת לְגוֹ מַעְזָרוֹת. וְכֵלִית יְשִׁיבָה בְּעֲזָרָה דְּתַמְנֵן, אֶלְיָא לְמַלְכֵיהוֹן דְּבֵית דְּדוּד בְּלוֹוֹדֵיהוֹ, וְתַמְנֵן מִשְׁתַּכּוּזֵי וַיְתַבֵּי. וְסִהְגָרֵי גְדוּלָה, מִשְׁתַּכּוּזֵי תַּמְנֵן בְּלִשְׁבַת הַגְּזִית. וְהָהוּא בִּי דִינָא עֲלֵייהוּ, דְּמִשְׁמֵשׁ לְאַתֵּר דְּמִשְׁמֵשׁ. וְדִינָא אֶתְיָהִיב מִתַּמְנֵן, לְקַדְיֵשׁוֹן עֲלִיוֹנֵין, עַד דְּמִטָּא לְאַתֵּר דְּאַקְרֵי קַדְשֵׁי הַקְּדָשִׁים, דְּבֵיהַ כְּלָא, וְתַמְנֵן הוּא לְבָא שְׂרִיָא, וְדָא אֶתְנֵן בּוֹן מוֹזָא דְּלַעֲיִלָא, וְאֶתְאֲזִיד דָּא בְּדָא.

89. וְלַמְדָּנוּ, שָׁם עֲזָרוֹת לַפְּנִים מַעְזָרוֹת. וְאִין יְשִׁיבָה בְּעֲזָרָה שֶׁל שָׁם, אֶלְיָא לְמַלְכֵי בֵּית דְּדוּד לְבָדָם, וְשָׁם נִמְצְאִים וַיּוֹשְׁבִים. וְסִנְהֶדְרִין גְּדוּלָה נִמְצְאִים שָׁם בְּלִשְׁבַת הַגְּזִית, וְאוֹתוֹ בֵּית דִּין עֲלֵיהֶם, שְׁמִשְׁמֵשׁ לְמָקוֹם שְׁמִשְׁמֵשׁ. וְהַדִּין נִתֵּן מִשָּׁם לְקַדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים, עַד שְׁמַגִּיעַ לְמָקוֹם שְׁנִקְרָא קַדְשׁ הַקְּדָשִׁים שְׁבוּ הַבַּל, וְשָׁם הַלֵּב שׁוֹרֵה, וְזֶה נֹזֵן מִמֶּנּוּ הַעֲלִיּוֹן, וְנֶאֱחָז זֶה בְּזֶה.

By itself, Malchut has several aspects and the inner of it is the heart that receives from the brain that is Zeir Anpin. The courts within courts in Malchut are the secret of the lower seven sefirot of Malchut. The kings from the line of David has the sole permission to be there because they had the ‘crown’ of Malchut (David). The greater assembly of the Sanhedrin was in the Lishkat HaGazit that is the secret of Zeir Anpin of the upper three sefirot of Malchut. The courthouse was above Malchut and it is the secret of the upper three sefirot that serve the holy side of Malchut, not the lower aspects of the other-side.

The Sanhedrin (supreme court) decisions release judgments/decrees on the wicked people. The power of the Sanhedrin comes from the ‘heart’, which is the Holy of Holies. It has the aspect of Yessod of Malchut that receives its light from Zeir Anpin.

90. כְּגוֹזָא דָּא לְעֵילָא לְעֵילָא, וְאִיהוּ בְּרָזָא דְּמַלְכָא עֲלָאָה, בְּרָזָא יְקִירָא סְתִיבְמָאָה. עַד דְּאַשְׁתַּכּוּז, דְּכְלָא אֶתְנֵן בּוֹמוֹזָא עֲלָאָה, סְתִיבְמָאָה דְּכְלָא. וְכַד יִסְתַּכְּלוֹן מַלְכֵי, כְּלָא אֶתְקַשֵּׁר דָּא בְּדָא וְדָא בְּדָא.

90. כְּמוֹ זֶה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהוּא בְּסוּד מְלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, בְּסוּד נִכְבֵּד סְתוּם, עַד שְׁנִמְצְאָה, שֶׁהַבַּל נֹזֵן מִמֶּנּוּ עֲלִיּוֹן סְתוּם שֶׁל הַבַּל. וְכַשִּׁיִּסְתַּכְּלוּ עַל הַדְּבָרִים, הַבַּל נִקְשֵׁר זֶה בְּזֶה וְזֶה בְּזֶה.

Everything is connected to each other and to the heart that is inner, higher and the source of light, where nourishment comes to the world. The heart is the ‘King’, Zeir Anpin. The ‘Brain’ is the essence of Light that Zeir Anpin receives from Arich Anpin through Father and Mother that is Chokmah and Binah.

The Holy of Holies in the Holy Temple is the Heart of this world and it receives from Malchut of Atzilut that receives from the concealed brain that is the inner aspect of Keter.

Lesson;

The three major control centers in our body are the brain, heart, and liver. The liver has the soul level of Nefesh and controls the purity of the blood. Its functions depend on the heart that controls the flow of blood. The heart is the aspect of the soul level of Ruach that depends on the Brain. The brain is the main control of the body and has the aspect of the soul level of Neshama.

Using the analogy of the Zohar, the liver, Nefesh, surrounds the body, the heart, Ruach, surrounds the liver and the brain, Neshama, surrounds the heart. The brain connects to Keter which surrounds everything. It receives Light from Keter based on the levels of Nefesh, Ruach, and Neshama.

The Hebrew initials for Brain מוח, Heart לב, and Liver כבד, is מלך that means 'King'. The soul is the 'king' over our domain, body, Malchut. The king of kings is Keter that is outside our body. Keter כתר means 'crown'.

91. תָּא זֹוּי, כִּד אֲנֵהִיר עֵתִיקָא סְתִיבָא בְּמוּזָא, וּמוּזָא אֲנֵהִיר לְלָבָא, בְּדֶרֶךְ נְעָם יי. וְהָא אוֹקִיבָנָא, וְדָא הוּא כּוּז יי. הֵהוּא זֵוִילָא דְאֵתִי בְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא. סְתִיבָא דְכָל סְתִיבִין. יִגְדַּל נָא, דִּיתְרַבִּי וְיִסְגִּי לְעִילָא לְעִילָא. וְיִתְנַגִּיד וְיִתְמַשֵּׁךְ לְתַתָּא. כַּאֲשֶׁר דְּבִרְתָּהּ, כְּבֹהֵ דְאוֹקִיבֹוּתָהּ. לְאֹמֵר, לְבִיכְף בְּהֶכָא כָּל דְרִין בְּתַרְאִין, לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלְמִין. לְאֹמֵר, לְבִיבֵר לְדָא בְּשֵׁעֲתָא דְעֵקְתָּא. לְבִיבֵר דָּא, בְּשֵׁעֲתָא דְרוּזָא. וּבִמֵּי הוּא. יי אַרְךְ אֲפִים וְגו', וְהָא אוֹקִיבָנָא מְלִי.

91. בא וראה, כְּשִׁמְאִיר הֶעֱתִיק הַסְּתוּם בְּמַח, וְהַמַּח מֵאִיר לְלֵב, בְּדֶרֶךְ נְעָם ה'. וְהָרִי בְּאַרְנו, וְזָהוּ בַח ה'. אוֹתוֹ בַח שְׂבָא מִהֶעֱתִיק הַקְּדוּשׁ, סְתוּם כָּל הַסְּתוּמִים, יִגְדַּל נָא, שִׁיתְרַבֵּה וְיִגְדַּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה וְיִשְׁפַע וְיִמְשֵׁךְ לְמַטָּה. כַּאֲשֶׁר דְּבִרְתָּהּ, כְּמוֹ שִׁפְרָשׁוּךְ. לְאֹמֵר, לְלַמֵּד מִכָּאן לְכָל הַדּוֹרוֹת הַאֲחֵרוֹנִים לְעוֹלָם וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים. לְאֹמֵר, לְוֹמֵר לְזֶה בְּשֵׁעֲתָא צְרָה, לְוֹמֵר זֶה בְּשֵׁעֲתָא רְחוּה. וּמַה הוּא? ה' אַרְךְ אֲפִים וְגו', וְהָרִי בְּאַרְנו הַדְּבָרִים.

Numbers 14:17

”ועתה יגדל נא נח אדני כאשר דברת לאמר”

”But now, I pray, let the power of the Lord be great, just as You have declared,”

The Light of the concealed Chokmah from Arich Anpin (Keter) comes to the brain that is Chokmah, Father. The brain continues the Light to the Heart through Binah, Mother. This is the ‘the power of the Lord’ that Moses ask for when he pleaded to God for the Israelites that followed the evil speech of the ten spies. Moses asked for this Light to ‘be great’ so it will flow from the upper levels of Keter, Arich. The word ‘Arich’ for Arich Anpin means ‘long face’ because it relates to the complete height of Keter. The name also means ‘mercy’ and ‘healing’. Moses asked for this Light to be revealed to avoid the harsh judgment that caused by the spies. He also mentions the thirteen attributes of God that come from the Concealed Chokmah of Keter. Moses continues with ‘just as You have declared’, and bring the thirteen attributes of God (Numbers 14:18).

”יהוה, ארך אפים ורב חסד, נשא עון, ופשע; ונקמה, לא ינקמה—פקד עון אבות על-בנים, על-שלישים ועל-רבעים”

”YHVH is slow to anger and abundant in lovingkindness, forgiving iniquity and transgression; but He will by no means clear the guilty, visiting the iniquity of the fathers on the children to the third and the fourth generations.”

92. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת לְמָה עוֹלָה מִכָּאן? אָמַר רַבִּי חֵיִיא, הֵם גְּרַמּוּ שְׁעָלָה מִכָּאן, שְׁהָרִי בְּשִׁקְר דְּבָרוּ עֲצָמָם. בְּאוֹתָהּ מִדָּה שְׂאֵדָם מוֹדֵד, בָּהּ מוֹדְדִים לוֹ. וְכֵן שְׂאֵר הַאֲחֵרִים הַסְּתִלְקוּ, שְׁלֵא יְכַל מִשָּׁה לְאִמְרָם, מִשּׁוּם שְׁהֵם גְּרַמּוּ. סְלַחְתִּי כְּדִבְרֶךְ, כְּדִבְרֶךְ מִמֶּשׁ, וְהָרִי הַתְּעוֹרְרוּ הַחֲבֵרִים, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

92. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת אֲבֵי סְלִיק מִכָּאן. אָמַר רַבִּי זֵוּיָא, אֵינּוֹן גְּרַמּוּ לִיה דְּאִסְתְּלִיק מִכָּאן, דְּהָא בְּשִׁקְרוּ דְּבָרוּ גְּרַמְיָהוּ בְּהֵהוּא מִדָּה דְּבֵר גֵּשׁ מוֹדֵד בָּהּ, מוֹדְדִין לִיה. וְכֵן שְׂאֵר אֲזוּרֵי אִסְתְּלְקוּ, דְּלֵא יְכִיל מִשָּׁה לְבִימְרִינְהוּ, בְּגִין דְּאֵינּוֹן גְּרַמּוּ. סְלַחְתִּי כְּדִבְרֶיךָ, כְּדִבְרֶיךָ בְּמִשָּׁה, וְהָא אֲתַעְרוּ זֹבְרֵיִיא, וְהָא אֲתַמֵּר. (אמר המגיה כך מצאתי בהעתקות אשר לפני ומתוך הלשון נראה שחסר התחלת המאמר וגם במקומות אחרים ממנו חסר ועם כל זה לא רציתי להשמיטו מן הספר להגדיל תורה ולהאדיר)

Rabbi Yitzchak says that the word 'Truth' is one of the thirteen attributes that revealed in the portion of Ki Tisa is missing in the portion of Shelach Lecha.

Exodus 34:6,7 (Ki Tisa)

”וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל-פְּנֵי, וַיִּקְרָא, יְהוָה יְהוָה, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן-אֶרְךָ אַפַּיִם, וְרַב-חֶסֶד וְאֱמֶת.”

”נָצַר חֶסֶד לְאֲלֹפִים, נָשָׂא עוֹן וּפְשַׁע וְחַטָּאָה; וְנִקְהָ, לֹא יִנְקָה-פֶּקֶד עוֹן אֲבוֹת עַל-בְּנִים וְעַל-בְּנֵי בָנִים, עַל-שְׁלִשִׁים וְעַל-רִבְעִים”

“Then YHVH passed by in front of him and proclaimed, “YHVH, YHVH God, compassionate and gracious, slow to anger, and abounding in lovingkindness and truth;”

“who keeps loving kindness for thousands, who forgives iniquity, transgression, and sin; yet He will by no means leaves the guilty unpunished, visiting the iniquity of the fathers on the children and on the grandchildren to the third and fourth generations.””

Rabbi Chiya explains that the spies caused the word 'Truth' to be missing with other related attributes that Moses couldn't say here because of their lies.

God replied to Moses;

Numbers 14:20

”וַיֹּאמֶר יְהוָה, סָלַחְתִּי כְדִבְרְךָ”

“So YHVH said, “I have pardoned them according to your word;”

The sages of the Talmud teach us that a person is 'measured' in the same 'measure' he uses. This spiritual law was implemented here when the forgiveness from God was strict 'according to your (Moses's) word'.

Lesson;

Personal prayers are not part of the regular prayers but the sages allow us to inject in few places a personal wish and or during special holidays personal wish.

Our prayers include many praises to God and a description of his action and power over this world. The reason is simple and we learn it from this Zohar study. When Moses describes the attributes of God, saying “YHVH is slow to anger and abundant in lovingkindness, forgiving iniquity and transgression” he actually makes a connection to these levels and draws that light of forgiveness to this world. That is why God replied immediately. “I have pardoned them according to your word;”.

Our prayers always include some aspects of the thirteen attributes, the 22 Hebrew letters in the correct sequence, praises to God (Chapters from Psalms) and the silent prayer when we 'bless' God for his different powers that sustain this world. See the link below to the English translation of this prayer on the Chabad.org website.

Before we ask God to support our needs, we should connect to the sources of Light that can bring the proper light and fulfill our needs. Reading Psalms and studying Zohar is a fast way to connect higher as well as giving Tzedakah.

93. זֶה עִם זֶה, מֵה שְׁלֵא יִכְלוּ לְדַבֵּר מִקִּדְּמָה זֶה. יֵצְאוּ מֵאוֹתוֹ פֶּתַח, וַיֵּשְׁבוּ בְּגִנֵּה תַחַת אֵילָנוֹת. אָמְרוּ זֶה לְזֶה, בֵּין שְׁאֵנוּ כְּאֵן וְרֵאֵנוּ כֵּל זֶה, אִם נָמוֹת כְּאֵן, וְדֵאֵי נִכְנָס לְעוֹלָם הַבָּא. יֵשְׁבוּ. שְׁנֵה נִפְלָה עֲלֵיהֶם וְנִרְדְּמוּ. בֵּין כֶּף בָּא אוֹתוֹ מִמֶּנָּה וְהֵעִידָם. אָמַר לָהֶם, קוּמוּ צֵאוּ לְתוֹךְ פְּרִדָּס שְׁבַחוּיָן. יֵצְאוּ. רֵאוּ אוֹתָם בְּעֲלֵי מִקְרָא שְׁהִיוּ אוֹמְרִים בְּאוֹתוֹ פְּסוּק, בְּמִדְּבַר הַזֶּה יִתְמוּ - הֲרֵי בְּמִקּוֹם אַחֵר לֹא. וְשֵׁם יִמְתּוּ - הֲרֵי

93. דָּא עִם דָּא, מֵה דְלָא הָווּ יִכְלִין לְמַלְכָּא מִקִּדְּמַת דְנָא. נִפְקִי מֵהֵיא פִתְוּא, וַיֵּתְבוּ בְּגִנֵּתָא תְּוֹזוֹת אֵילָנִין. אָמְרוּ דָּא לְדָא, כֵּין דְאֵין הַכָּא, וְזוּמֵינָן כֵּל דָּא, אֵי גִמוֹת הַכָּא, וְדֵאֵי נִיעוּל לְעֵלְמָא דְאֵתֵי. יֵתְבוּ. שְׁיִנְתָּא נִפְלַת עֲלֵיהֶוּ. וְנִדְּמוּ. הָא אֲדֵהֲכִי, הָא הֵהוּא בְּמִנְאָ אֲתָא, (דָּף קס"ב ע"א) וְאֲתַעַר לֵוָן, אָמַר לֵוָן, קוּמוּ פּוֹקֵוּ לֵוָן פְּרִדָּס דְאֲבָרָא. נִפְקֵוּ, זוּמוּ לְאֵלִין מְאֵרֵי מִקְרָא, דְהֵווּ אֲמֵרֵי בְּהֵהוּא קָרָא, (בְּמִדְּבַר י"ד) בְּמִדְּבַר הַזֶּה

יתמו, הא פאתר אזורא לא. ושם ימותו, הא פאתר
 במקום אחר לא. וזה בגופים, אבל בנשמות
 לא כמו בני הגן. אזורא לא, ודא בגופין, אבל בנשמתין לא, כגוונא
 דבני גנתא.

The editors of the Zohar states here that there's a missing text at the beginning of the paragraph. From the text that follows I gather that two or more of the Zohar rabbis made a spiritual elevation. They connected to a great light where that was so high that they couldn't communicate with each other. They came out of that level and say to each other; 'Since we saw great visions and we are still here then even if we die now, we will certainly merit the world to come'.

They sat down and fell asleep. Then an 'appointed' one came to wake them up, telling them to go outside into the field, which is a lower level. They went out and saw the words of the Torah.

Numbers 14:35

”אני יהוה דברתי אם לא זאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימתו.”

“I, YHVH, have spoken, surely this I will do to all this evil congregation who are gathered together against Me. In this wilderness, they shall be destroyed, and there they will die.”

They understood that when the verse says that the spies and the nation would die in the wilderness, it's related only to the death of their bodies and their souls would be able to reach the Garden of Eden.

94. אמר לון ההוא מננא, פוקו. נפקו בהדיה, אמר
 לון, שמעתון מדי לגו ההוא דרגא. אמרו, שמענא
 דהא ווד קלא הוה אמר, מאן דפסק, יתפסק. מאן
 דקצר, יתקצר. מאן דקצר, יתארך. אמר לון, ידעתון
 מאי האי. אמרו, לא. אמר לון, וזמיתון ההוא גשרא
 רברבא, וההוא ינוקא דקא מלקט עשבין, רבי אילאי
 דנעבין הוה. הוא ובריה, ומטא הקא, וזמא הוא
 וינוקא בריה מערתא דא, כיון דעאלו לגו זושור, לא
 כילו למסבל, ומיתו.

94. אמר להם אותו ממנה, צאו. יצאו עמו.
 אמר להם, שמעתם דבר לתוך אותה דרגה?
 אמרו, שמענו, שהרי קול אחד היה אומר: מי
 שפסק – יפסק, ומי שקצר – יתקצר. מי
 שקצר – יתארך. אמר להם, ידעתם מה זה?
 אמרו, לא. אמר להם, ראיתם אותו נשך גדול
 ואותו תינוק שמלקט עשבים? זה היה רבי
 אילאי מנעבין, הוא ובנו, והגיע לכאן, וראה
 הוא ובנו התינוק מערה זו. כיון שנכנסו לתוך
 החשך, לא יכלו לסבל, ומתו.

The 'appointed' one told them to go out with him. He asked them about what they heard in the higher levels. They answered him that they heard a voice saying; "He who interrupts would be interrupted. He who makes it short would be shortened. He who makes it short would have it longer." He asked them if they understood it and they answered; no. He told them about the great eagle that they saw and the child that picks up herbs. The 'Eagle' was Rabbi Ilai that came with his son to this place. They saw a cave and went into it and because they couldn't take on the darkness, they died.

Lesson;

The second paragraph would be explained in the next Zohar study of Shelach Lecha. The Rabbis of the Zohar had pure souls and on a high spiritual level. They could elevate themselves through the spiritual levels and see beyond the corporeal world. They had the support of the 'appointed', which is a spiritual entity 'appointed' for their protection and escort them in their spiritual travels.

On higher levels, they couldn't communicate with each other because it was a very pure and fine level. When they, meaning their soul, moved down levels they could

communicate but had to fall asleep so the ‘appointed’ one would properly guide them down. In our daily prayers, we use the Kaddish as a ‘bridge’ that allows us to move from one spiritual world to the other. It is used on the way up to Atzilut and on the way back down to the world of Asiah, Malchut.

After the Rabbis came down into their bodies they realized that the ‘punishment’ decreed on the spies and the Israelites was related only to their bodies. The evil speech of the spies and the cry of the nation corrupted their ‘vessel’ and it had to be broken and removed from this world before going into the Land of Israel.

Their souls cannot die and go through a correction path that would allow them to enter the Garden of Eden.

We may not be able to ascend high as the rabbis of the Zohar but we can combine Zohar study with a simple meditation that would elevate the soul to the higher level (according to the person’s purity). The focus is on the ‘nothing’, meaning pushing away ‘interruptions’ until one feels a disconnection from the body and ‘float’ in an empty space. In that space come thoughts and messages from the Light.

B”H in the new website that we are working hard to finish, I will add a special section for special meditations.

95. וְהוּא יְנֻקָּא בְּרִיה, קַיִמָּא בְּכָל יוֹמָא קַמֵּיה דְּבַצְלָאֵל, בְּשַׁעְתָּא דְּנֻזִית מִמִּתִּיבְתָּא עֲלָאָה, וְאָמַר קַמֵּיה תְּלַת מַלְיָן, עַד לֹא יִפְתּוּ בַצְלָאֵל בְּרוּזִין סְתִימִין דְּזֻכְמִתָּא, דְּכָל מַלְוֵי רוּזִין סְתִימִין אֵינּוּן, (ישעיה 70) דְּעֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים וּזְלַתָּה. הָאִי דְּאָמַר, מֵאֵן דְּפַסְקָא יִתְפַּסְקָא. מֵאֵן דְּפַסְקָא מַלְיָן דְּאוּרִייתָא, עַל מַלְיָן בְּטַלְיָן, יִתְפַּסְקוּן זִיוֵיהִי מִהָאִי עֲלָמָא, וְדִינֵיהִי קַיִמָּא בְּהֵהוּא עֲלָמָא. מֵאֵן דְּקַצֵּר יִתְקַצֵּר, מֵאֵן דְּקַצֵּר אֲמִין, וְלֹא מֵאֲרִיף בֵּיהִי גֹּ נִיזְוּא, יִתְקַצֵּר בּוּזִיין דְּהָאִי עֲלָמָא. מֵאֵן דְּקַצֵּר יִתְאַרְף, מֵאֵן דְּאָמַר אֲזוּד, אֲצַטְרִיף לְזוּטְפָּא אֲכָף, וְלִקְצֵרָא קַרִיָּאָה דִּילָהּ, וְלֹא יַעֲכַב בְּהָאִי אֵת כְּלָל. וּמֵאֵן דְּעֵבִיד דָּא, יִתְאַרְכוּן זִיוֵיהִי.

95. וְאוֹתוֹ תִּינוּק בְּנוֹ עוֹמֵד כָּל יוֹם לִפְנֵי בַצְלָאֵל בְּשַׁעָה שְׁיֹרֵד מִהִישִׁיבָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְאָמַר לִפְנֵי שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, עַד שֶׁלֹּא יִפְתַּח בַצְלָאֵל בְּסוּדוֹת סְתוּמִים שֶׁל הַחֲכָמָה, שֶׁכָּל דְּבָרָיו סוּדוֹת סְתוּמִים הֵם, (ישעיה 70) שֶׁעֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלַתָּה. (מי) זֶה שֶׁאָמַר מִי שֶׁפָּסַק יִפְסַק. מִי שֶׁפָּסַק דְּבָרֵי תוֹרָה עַל דְּבָרִים בְּטָלִים, יִפְסְקוּ חַיָּו מִהָעוֹלָם הַזֶּה, וְדִינוֹ עוֹמֵד בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. מִי שֶׁקַּצֵּר יִתְקַצֵּר – מִי שֶׁקַּצֵּר אֲמִין וְלֹא מֵאֲרִיף בּוֹ תוֹף מְנוּחָה, יִתְקַצֵּר מִחַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה. מִי שֶׁקַּצֵּר יִתְאַרְף – מִי שֶׁאָמַר אֲזוּד, צַרִיף לַחֲטוֹף אֱלִיף וְלִקְצֵר קַרִיָּאָתָהּ, וְלֹא יַעֲכַב בְּאוֹת הַזֹּאת כְּלָל. מִי שֶׁעָשָׂה כֵּן, יִתְאַרְכוּ חַיָּו.

The child stands every day in front of Bezalel as he comes down from the supernal Yeshiva and before he starts with concealed secrets, the child tells him three things; ‘Whoever stops, shall be stopped’ – whoever stops the study of Torah for useless things, is judged to have his life stopped in this world.

‘Whoever shortens, shall be shortened’ – whoever shortens the saying of ‘Amen’, his life is shortened in this world.

‘Whoever shortens, shall be prolonged’ – Whoever shortens the saying of Alef of the word ‘Echad’ of the Shema Israel, prolongs his life.

96. אָמַרְוּ לֵיהּ, תְּנוּ אָמַר, תְּרִין אֵינּוּן, וּוּזְדָא אֲשַׁתְתַּף בְּהוּ, וְאֵינּוּן תְּלַתָּא. וְכֹד הוּוּ תְּלַתָּא, אֵינּוּן זוּד. אָמַר לוֹן, אֲלִין תְּרִין שְׁמֵהֶן דְּשִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן יי יי. אֱלֹהֵינוּ אֲשַׁתְתַּף בְּהוּ, וְאֵיהוּ זוּתְמָא דְּגוֹשְׁפִּנְקָא, אָמַת. וְכֹד מִתְזוּבְרִין כּוּזְדָא אֵינּוּן זוּד בִּיזוּזְדָא זוּדָא.

96. אָמַרְוּ לוֹ, עוֹד אָמַר, שְׁנַיִם הֵם, וְאֶחָד הַשְּׁתַּתְּף בָּהֶם, וְהֵם שְׁלֹשָׁה. וּבְשִׁהִיו שְׁלֹשָׁה, הֵם אֶחָד. אָמַר לָהֶם, אֱלֹהֵי שְׁנַיִ שְׁמוֹת שֶׁל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם ה' ה'. אֱלֹהֵינוּ הַשְּׁתַּתְּף בְּהוּ, וְאֵיהוּ זוּתְמָא דְּגוֹשְׁפִּנְקָא, אָמַת. וְכֹד מִתְזוּבְרִין כּוּזְדָא אֵינּוּן זוּד בִּיזוּזְדָא זוּדָא.

בָּהֶם, וְהוּא חוֹתֵם הַטְּבַעַת, אָמֵת.
 וּבְשִׁמְתַחֲבָרִים בְּאֶחָד, הֵם אֶחָד בְּיַחְוֵד אֶחָד.

He further said: 'They are two and one joins them'. The three are one. The two names YHVH, YHVH and "אלהינו" "Our Elohim" that joins them make the seal of 'אמת', 'Truth'. The unification is expressed in the word 'אחד' 'Echad'.

Lesson;

The study of Torah is a connection to the Tree of Life and interrupting it for useless things, cuts the flow of life, and that energy is 'wasted'. If for some unexpected reason, one needs to redirect his attention to something important then he better complete the section of his study and have the consciousness that he is coming back to the study soon or the next time he scheduled time for study. It's better to ignore useless issues until after the study. It's better to ignore phone calls until after the study.

When we answer 'Amen' to a blessing, we should say it properly not short like 'Ame-' or '-men'. Amen represents the unification of Zeir Anpin and Malchut. The numerical value of the word 'Amen' and the two names 'א-ה-ו-ה' is 91, same as the word 'מלאך', 'Angel'. If we shorten the word, we lose the connection to the 'Angel' that connects the light of the blessing or Kadish to us.

The sixth word of the Shema is 'אחד'. It means 'One', pronounced 'Echad'. The 'א', Alef represents the upper level, Keter and the 'ד' Dalet, the lower, Malchut. The 'ח' in the middle represents the unification. The Alef should be 'shortened' to initiate the connection to the upper level and say the Dalet longer to bond the Light to Malchut.

97. תנו אומר, תרין אינן וזוד אתהדר. כד שלטי. טאס
 על גרפי רוזא, ושאת במאתן אלה, ואתטבמר. אמר
 לון, אפלין תרין פרוכים, דהנה רכיב בהו קודשא בריה
 הוא. ובן יומא דאגניו יוסף במאזוי, אגניו איהו (ס"א חד),
 ואשתאר זוד לזבי בגימין, הדרא הוא דכתיב, (תהלים
 יח) וירכב על פרוכ ויעף וידא על פנפי רוזא. ואגניו
 במאתן אלה עלמין ואתטבמר, ההוא דרכיב עליה,
 דאינן במאתן אלה גניון, אינן דיליה, בריה הוא.

97. עוד אומר, שנים הם, ואחד תזר.
 בששולט, טס על פנפי הרוח ושט במאתים
 אלה, ונסתר. אמר להם, אלו שני פרוכים
 שהיה רוכב בהם הקדוש ברוך הוא. ומיום
 שנגנו יוסף מאחיו, נגנו הוא (אחד), ונשאר
 אחד אצל בגימין. זהו שכתוב (תהלים
 יח) וירכב על פרוכ ויעף וידא על פנפי רוח.
 ונגנו במאתים אלה עולמות, ונסתר אותו
 שרכב עליו, שהם מאתים אלה גנינים, הם
 שלו ברוך הוא.

The Zohar explains another aspect of two + one. Metat- and Sandal- are two angels of the highest levels. We are not allowed to pronounce their name, only in a short form. They are chariots for the unification of Zeir Anpin and Malchut of the world of Atzilut. This unification is expressed in the Holy Ark that is in the Holy Temple. Above the Ark were two cherubs representing the two angels and the unification in the world of Atzilut. For that reason, the Holy One Blessed be He is also called 'the Cherubs rider'. When there is no unification, the Holy One Blessed be He 'rides' only on one angel.

Psalms 18:11

”וירכב על פרוכ ויעף וידא על פנפי רוח”

“And He rode upon a cherub, and flew; He flew upon the wings of the wind.”

When Joseph who was the chariot for the Sefira of Yessod 'disappeared' from his father, the angel Metat- got disconnected from Malchut and Sandal- was left to connect to Benjamin, Joseph's brother. Joseph was the male aspect of Yessod and Benjamin was the female aspect of Yessod.

98. צאו מִכָּאן, אֲשֶׁרִיכֶם. יֵצְאוּ. נָתַן לָהֶם אוֹתוֹ מִמֶּנֶה שׁוֹשְׁנָה (אַחֲרַת) אַחַת וַיֵּצְאוּ. בְּשֵׁי־צֵאוֹ, נִסְתַּם פִּי הַמְּעָרָה וְלֹא נִרְאָה כָּלֵל. רָאוּ אוֹתוֹ נֶשֶׁר שֶׁהָיָה יוֹרֵד מֵאוֹתוֹ עֵץ וְנִכְנַס לַמְּעָרָה אַחֲרָתָּה. הִרְיָחוּ הֵם בְּאוֹתָהּ שׁוֹשְׁנָה וְנִכְנְסוּ לָשֵׁם, מִצֵּאוֹ אוֹתוֹ נֶשֶׁר עַל פִּי הַמְּעָרָה. אָמַר לָהֶם, הִכְנִסוּ צִדִּיקֵי אֲמַת חֲבָרִים, שֶׁהָיָה לֹא רָאִיתִי שְׂמֵחַת הַחֲבָרוֹתָא מִיּוֹם שֶׁאֲנִי בָּאֵן, אֲלֵא בְכֶם.

98. פִּיקוּ מִהֶכָּא, זְכַאֲיִן אֲתוּן, נִפְקוּ, יְהִיב לֶחֶן הַהוּא מִבְּמִנְא וּוְרָדָא (אֲחֵרָא) זְוֹדָא וְנִפְקוּ. כִּד נִפְקוּ אֲסֵתִים פּוּם מְעָרְתָא, וְלֹא אֲתוּזוּי כָּלֵל. זְוִמוּ הַהוּא נֶשֶׁרָא, דְּהָוָה גְּזוּיָת מִהֵהוּא אִילָנָא, וְעָאֵל גֵּו מְעָרְתָא אֲזוּרָא. אֲרוּזוּ אִינוּן בְּהֵהוּא וּוְרָדָא, וְעָאֵלוּ תַמְן, אֲשֶׁכּוּזוּ הַהוּא נֶשֶׁרָא אֲפּוּם מְעָרְתָא, אָמַר לֶחֶן עוּלוּ זְכַאֲי קְשׁוּטָא זְוִבְרִין, דְּהָא לֹא זְוִמִּינָא זְוִדוּתָא דְּזוּבְרוֹתָא, מִן יוּמָא דְּאֲנָא הֶכָּא, אֲלֵא בְּכוּ.

The ‘appointed’ one gave them a rose that is the secret of Malchut in the aspect of the Lower Chokmah. He told them to move out of the cave because they deserve a greater spiritual elevation. They got out and couldn’t see the cave’s entrance again. Then they saw the Eagle come down from a tree and enter a different cave. They smell the rose to connect to Chokmah and enter the same place. The eagle welcomed them with happiness and told them that since he first came to this place, he didn’t see the joy of true righteous people in their studies like they have.

Lesson;

The ‘appointed one’ is a spiritual entity that came to support Rabbi Yitzchak and Rabbi Chiya in the spiritual ‘trip’.

The ‘Eagle’ as explained in #94 above is Rabbi Iali.

==--

Jacob, who is the Center Column, Tiferet, couldn’t see his son Joseph and the flow of Light on the Center Column was suspended. The angel Metat- is on the gate of Yessod and had to go up to Chokmah until the connection to Yessod is fully restored. Jacob couldn’t connect and reveal Light in Malchut because he didn’t have Joseph/Yessod to continue Light from the upper levels to Malchut.

The Cherub Rider is YHVH that connects to the Holy Ark in the Holy Temple He can’t connect properly if the path from Binah and Zeir Anpin to Malchut is not complete.

99. נִכְנְסוּ. הִגִּיעוּ לַפְּרָדֵס אַחַר, וְאוֹתוֹ נֶשֶׁר עֲמָהֶם. בְּשֶׁהִגִּיעוּ לְאוֹתָם בְּעֵלֵי מִשְׁנָה, חִזַּר אוֹתוֹ נֶשֶׁר בְּדַמּוֹת אָדָם בְּלְבוּשׁ נִכְבָּד מְאִיר כְּמוֹתָם, וַיֵּשֶׁב אֲתָם כְּאַחַד. אָמַר לְאוֹתָם שְׁיֹשְׁבִים, תֵּנוּ כְבוֹד לְבַעֲלֵי הַמִּשְׁנָה שֶׁבָּאוּ לְכַאֵן, שֶׁהָיָה רְבוּנָם הִרְאָה לָהֶם נִפְלְאוֹת

99. עָאֵלוּ מֵאֲטוּ לַפְּרָדֵס אֲזוּרָא, וְהַהוּא נֶשֶׁרָא בְּהַדְיָיָהוּ, כִּד מֵטוּ לְגַבֵּי אִינוּן מֵאֲרִיָּהוּן דְּמִשְׁנָה, אֲתַתְּהֵדֵר הַהוּא נֶשֶׁרָא בְּדִיּוּקָנָא דְּאָדָם, בְּלְבוּשׁ יָקָר, מִנְהֵרָא כְּוֹתִיָּהוּ, וַיִּתִּיב עַמְהוּן כְּוֹדָא, אָמַר לְאִינוּן דִּיִּתְבִּי, הָבוּ יָקָר לְמֵאֲרִי בַתְּנִיתָא דְּאֲתוּ הֶכָּא, דְּהָא

גדולות כָּאן. אָמַר אַחַד מֵהֶם, יֵשׁ בְּכֶם סִימָן? אָמְרוּ, הֵן. הוֹצִיאוּ שְׁנֵי שׁוֹשְׁנִים וְהִרְיָחוּ בָהֶם. אָמְרוּ, שָׁבוּ בְעֲלֵי הַיְשִׁיבָה, שָׁבוּ צְדִיקֵי אֲמַת. אָחֳזוּ בָהֶם וְיִשְׁבוּ. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה לָּמְדוּ שֵׁם שְׁלֹשִׁים הִלְכוֹת שֶׁלֹּא יָדְעוּ מִקִּדְּשׁ, וְסוּדוֹת תּוֹרָה אֲחֵרִים.

מֵאֲרִיהוֹן אֲזוּמֵי לוֹן פְּלִיאָן רַבְרָבָן הֶכָּא. אָמַר זוּד מִנְיָהוּ, אֵיית בְּכוּ סִימָנָא. אָמְרוּ הֵין. אֶפִּיקוּ תְרִין וְרִדִין, וְאָרְזוּ בָהוּ. אָמְרוּ, תִּיבוּ מֵאֲרֵי מִתִּיבָתָא, תִּיבוּ וְכָאֵי קִשׁוּט, אָזוּיְדוּ בָהוּ, וְיִתְבוּ. בְּהֵיא שְׁעָתָא, אוּלְפוּ תַמָּן תְּלַתִין הִלְכוֹת, דְּלָא הָווּ יָדְעֵי מִקִּדְּמַת דְּנָא, וְרוּין אֲזוּרִין דְּאוּרִינָא.

They continued with the ‘Eagle’ to another ‘Orchard’, which is a different spiritual level. When they arrived at the place where Torah scholars were studying, the ‘Eagle’ took back the shape of humans like them with precious and glowing garments.

They sat together and the ‘Eagle’ asked the scholars of that place to honor the two rabbis that just came because their ‘Master’ opened their wisdom to reveal great wonders. They agreed and one of the scholars asked the two to show that they are worthy of that level of study. To prove that they are worthy, they took out two roses and smelled them.

The scholars in that Yeshiva realized that they are truly righteous and they sat together to study 30 Torah laws and other secrets that they never knew.

100. תָּזְרוּ לִפְנֵי אוֹתָם בְּעֲלֵי מִקְרָא, וּמִצְאוּ שְׁהִיוּ אוֹמְרִים, (שם פב) אָנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן בְּלִבְכֶם. אָנִי אֲמַרְתִּי, בְּשָׁעָה שֶׁהִקְדַּמְתֶּם עֲשִׂיהַ לְשִׁמְיעָה, שְׁהִיוּ אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'. בֵּינָן שְׁנַמְשַׁכְתֶּם אַחַר יֵצֵר הָרַע – אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְגו'. מַה מִּיתַתוּ שֶׁל אָדָם מוֹרִידָתוֹ לְעַפְרָא כְּדֵי שְׁיִמְחָה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע שְׁבַתוֹכוֹ, וְאוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע הוּא שְׁמַת וְנִתְעַבַּל בְּתוֹכוֹ.

100. אֲהֲדָרוּ לְנֹפֵי אֵינוֹן מֵאֲרֵי מִקְרָא, אֲשֶׁכּוּזוּ דְהָווּ אֲמְרֵי, (תהלים פב) אָנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן כְּלִבְכֶם. אָנִי אֲמַרְתִּי, בְּשְׁעָתָא דְאֶקְדִּימוֹתוֹן עֲשִׂיהַ לְשִׁמְיעָה. דְּהָא אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'. בֵּינָן דְּאֲמִישְׁכְּתוֹן בְּתַר יֵצֵר הָרַע, אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְגו'. מַה מִּיתַתוּ שֶׁל אָדָם אֲזוּיַת לִיהַ לְעַפְרָא, בְּגִין דִּיתְמוּזֵי הַהוּא יֵצֵר הָרַע דֵּי בְּזוּיָהּ, וְהַהוּא יֵצֵר הָרַע אִיהוּ דְּבִימִית, וְאֲתַעְבַּל בְּזוּיָהּ. (דף קס"ב ע"ב)

Psalms 82:6,7

”אָנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן כְּלִבְכֶם.” “אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְכֹאחַד הַשָּׂרִים תִּפְלוּ”

“I said, “You are gods, And all of you are children of the Highest.” “But you shall die like men, And fall like one of the princes.””

They studied that the words “I said, ‘You are gods’” were said by God when they accepted the Torah on Mount Sinai before hearing the commands.

“you shall die like men” is when the people follow the evil inclination. Death brings the person to the ground where the evil inclination is wiped as the body is decayed and breaks down to nothing.

Lesson;

The ‘Orchard’ in Hebrew is ‘פרדס’, a word that represents the four levels of Torah study, from the literal to the secrets behind words and letters of the Torah. Rabbi Chiya and Rabbi Yitzchak took a spiritual trip and ascended high where they can join high souls with deeper studies. They proved themselves by ‘smelling’ the roses that represent Malchut and Binah, which is the ‘bridge’ they created to elevate their souls higher.

The tzadikim of old times lived in a world with fewer temptations when compared to what we are exposed to in this lifetime. They could achieve purity and ability to elevate their souls to higher levels with great awareness and interactions in the higher levels.

Nowadays the ‘gravity’ of the negative side is so strong that only a few righteous people can reach a high spiritual level. They disconnect themselves from this world and dwell only in the Torah studies and are able to ascend with awareness.

When we study Zohar with focus, we can elevate our souls a few levels higher but without awareness. Some may feel sensations of out of body experience, sleepiness, and or teary eyes.

Even if we fall asleep while studying we draw great benefits because when the soul goes higher it achieves cleansing and greater purity.

101. אָמַר אוֹתוֹ זְקוֹן שְׁעֲלִיָּהֶם, גַּם כִּן כְּתוּב, וּפְגָרֵיכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה. מֵה זֶה פְּגָרֵיכֶם? זֶה יֵצֵר הָרַע, כּוֹלָל זָכַר וְנִקְבָּה. חֲסוֹנוֹת שְׁיֵשׁ בָּכֶם, שְׁיֵצֵר הָרַע יוֹרֵד תְּמִיד לְחֲסוֹן, וְלֹא עוֹלָה. בְּקִדְשׁ מַעֲלִים וְלֹא מוֹרִידִים. בְּשִׂמְאָה מוֹרִידִים תְּמִיד וְלֹא מַעֲלִים. וְעַל זֶה נִקְרְאוּ פְּגָרֵיכֶם, חֲסוֹנוֹתֵיכֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוּאֵל א ל) אֲשֶׁר פָּגְרוּ מֵעֵבֶר אֶת [ה] נַחַל יְגוֹי. סוֹף הַפְּסוּק מוֹכִיחַ, שְׁכַתוּב יִפְּלוּ, וְלֹא תִפְּלוּ. וְעַל כֵּן, בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתְּמוּ אוֹתָם פְּגָרִים וְשֵׁם יְמוֹתוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁרְצוֹן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַשְׁמִיד אוֹתָם פְּגָרִים מִהָעוֹלָם לְעוֹלָם.

101. אָמַר הֵהוּא סִבָּא דְעֲלִיָּהוּ, אוֹף הֵכָא כְּתִיב, וּפְגָרֵיכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה. מֵאֵי פְּגָרֵיכֶם. דָּא יֵצֵר הָרַע, כְּלִיל דְכֹר וְנִקְבָּא. זְוִסְרוֹנִין דְאִית בְּכוּ, דְיֵצֵר הָרַע זְוִיט תְּדִיר לְזְוִסְרוֹנָא, וְלֹא סְלִיק. בְּקִדְשׁ מַעֲלִין וְלֹא מוֹרִידִין, בְּמִסְאָבוּ מוֹרִידִין תְּדִיר, וְלֹא מַעֲלִין. וְעַל דָּא אֶקְרוּן פְּגָרֵיכֶם, זְוִסְרוֹנִין דְלְכוּן. כְּמַה דְאִתְּ אָמַר (שְׁמוּאֵל א ל) אֲשֶׁר פָּגְרוּ מֵעֵבֶר אֶת הַנַּחַל יְגוֹי, סוֹפָא דְקָרָא אוֹכוּז, דְכְּתִיב יִפְּלוּ, וְלֹא תִפְּלוּ. וְעַל דָּא, בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתְּמוּ אֵינוֹן פְּגָרִים וְשֵׁם יְמוֹתוֹ, בְּגִין דְרַעוּתָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְשִׁינְאָה לְהַיְי פְּגָרִים מֵעֲלָמָא, לְעָלָם.

Numbers 14:32

”וּפְגָרֵיכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה.”

“But as for you, your carcasses shall fall in this wilderness.”

Ten of the twelve spies that Moses sent into the Holy Land spoke negatively about it when they came back. It was a sin that demonstrated their lack of faith and selfishness. They thought that when they get into the land, the nation will be in unity and they will lose their status as leaders of tribes.

The carcasses is the aspect of the evil inclination. The word ‘carcasses’ is in plural form because it has male and female aspects.

“Your carcasses shall fall” tells that the evil inclination and all negative and impurities have aspects of going down while the Holy is in the up direction. ‘Shall fall’ is in future tense to tell us that destroying the evil by the Holy One Blessed be He is a continuous process.

102. אָמַר לָהֶם רַבִּי אֵילָאִי, צְדִיקֵי אֲמַת, הַכְּנָסוּ וְרֵאוּ, שְׁהָרִי רִשׁוֹת נְמִסְרָה לְכֶם לְהַכְּנִס עַד אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁפָרְכַת פְּרוּסָה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם. קָמוּ וְנִכְנְסוּ לַתּוֹף מְקוֹם אֶחָד, וְהִיוּ שָׁם בְּעֲלֵי אֲגָדָה, וּפְנִיָּהֶם מֵאִירִים בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ. אָמְרוּ, מִי אֱלֹהִים? אָמַר לָהֶם, אֱלֹהִים בְּעֲלֵי אֲגָדָה, וְרוּאִים בְּכָל יוֹם אוֹר הַתּוֹרָה כְּרֵאוּ. עֲמְדוּ וְשִׁמְעוּ כְּמַה דְּבָרִים חֲדָשִׁים בַּתּוֹרָה, וְלֹא נִתְּנָה לָהֶם רִשׁוֹת לְהַכְּנִס לְתוֹכָם.

102. אָמַר לָהֶם רַבִּי אֵילָאִי, זְכָאִי קְשׁוּטָא, עוֹלוּ וְתַזְוּבוּ, דְהָא רִשׁוֹ אֶתְמַסֵּר לְכוּ, לְמִיעֵל עַד הֵהוּא אֶתֶר דְּפְרוּכְתָא פְּרִיסָא. זְכָאָה זְוִלְקָכוֹן. קָמוּ וְעֲאֲלוּ גּוֹ דְּוִכְתָּא זְוִדָּא, וְהִיוּ תַמְן מְאָרִיהוֹן דְּאֲגָדָה, וְאֲנִפִּיהוֹן בְּנִתְרָן כְּנִתְרֵירוּ דְשִׁמְשָׁא. אָמְרוּ מֵאֵן אֲלִין. אָמַר לָהֶוּן, אֲלִין מְאָרִיהוֹן דְּאֲגָדָה. וְזַמְאֵן בְּכָל יוֹמָא נִתְהִירוּ דְאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יֵאוּת. קְיָמוּ, וְשִׁמְעוּ כְּמַה מְלִין

זוֹרְתֵינִי בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא אֶתִּיהִיב לֹון רְשֵׁי לְמִיעֵל
לְזוּיָהּוּ.

Rabbi Ilai told the truly righteous rabbis that they were given permission to enter a special place. They got into a place where there were scholars of great knowledge, and their faces were bright like the sunlight. They asked Rabbi Ilai who they were and he answered that they are scholars that see the pure light of Torah every day. They were not allowed to join these scholars but stood near to hear new revelations of Torah secrets.

Lesson;

Righteousness and holiness is a spiritual state and that is why it has the aspect of 'Up'. Evil, sins, and impurities relate to the desires of the self alone in this world and they have the aspects of 'Down'. The impurities 'circulate' in our blood and drive us to continue doing more negative actions.

To cleanse ourselves from sins and or impurities we push away our selfish desires with repentance and personal commitments to do good and avoid the bad. One of the effective ways is to fast. During fasting we distance ourselves from food that has the natural aspect of desire for the self. Fasting 'breaks' the desire of the body for itself and the soul can have better control and spiritual connections. The Holy Ari would prescribe different number of fasting days to cleanse different sins.

We can have better health in body and soul if we fast frequently, even if we disease to make fasting between meals, skip certain meals and morning to night.

103. אָמַר לָהֶם רַבִּי אֵילָאִי, הִכְנָסוּ לְמָקוֹם
אַחַר וְתִרְאוּ. נִכְנָסוּ לְתוֹךְ גְּנֵה אַחֲרֵת, וְרָאוּ גַם
כֶּךָ בּוֹרִים קְבָרִים, וּמִיָּד מֵתִים, וְחוֹזְרִים חַיִּים
בְּגוֹפּוֹת מְאִירִים קְדוּשִׁים. אָמְרוּ לוֹ, מַה זֶה?
אָמַר לָהֶם, זֶה עוֹשִׂים בְּכָל יוֹם, וּמִיָּד
שְׂשׂוּכְבִים, מִתְעַפְּלֵת אוֹתָהּ זֶהְמָה רָעָה
שֶׁקְבְּלוּ בְּתַחֲלָה, וְעוֹמְדִים מִיָּד בְּגוֹפִים חֲדָשִׁים
מְאִירִים, בְּאוֹתָם גּוֹפִים קְדוּשִׁים שְׁעָמְדוּ עַל
הַר סִינַי, כְּמוֹ שְׂאֵתָם רוֹאִים, עָמְדוּ בְּלֶם עַל הַר
סִינַי בְּגוֹפִים לֹא לְכַלּוֹף בְּלָל. כִּיּוֹן שְׁהַמְשִׁיכוּ
עֲלֵיהֶם יֵצֵר הָרַע, חֲזְרוּ בְּגוֹפִים אַחֲרֵים שֶׁל
גּוֹפִים רֵאשׁוֹנִים, גּוֹפִים נְכָרִים, זֶהוּ
שְׂכֵתוֹב (שְׁמוֹת לֵג) וְיִתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֲדִים מִהַר חוֹרֵב.

103. אָמַר לֵיהּ רַבִּי אֵילָאִי, עוֹלוּ לְדוֹכְתָא אַזְזָרָא
וְתַזְמוּ. עָאֵלוּ לְזֹו גְּנֵתָא אַזְזָרָא, וְזָמוּ אוֹף הַכִּי כְּרָאן
קְבָרִין, וּבְמִיָּד מוֹתִין. וּבְמִתְהַדְרִין זְמִין בְּגוֹפִין מְנַהֲרִין
קְדִישִׁין. אָמְרִי לֵיהּ, מַאי הָאִי. אָמַר לֵיהּ, דָּא עַבְדִּי
בְּכָל יוֹמָא, וּבְמִיָּד דְּשִׁכְבִי מוֹתְעַכְלָא הַהוּא זֶהְמָא בְּיִשְׂרָאֵל
דְּקָבְלוּ בְּקָדְמֵיתָא, וְקִיָּבִין מִיָּד בְּגוֹפִין זוֹרְתִין מְנַהֲרִין,
בְּאֵינוֹן גּוֹפִין קְדִישִׁין דְּקִיָּבִי עַל טוֹרָא דְּסִינַי, כְּזוֹנָא
דְּאֵתוֹן זָמוּאן, קִיָּבִי כְּלָהוּ עַל טוֹרָא דְּסִינַי, בְּגוֹפִין בְּלָא
לְכַלּוֹכָא כְּלָל, כִּיּוֹן דְּאִבְשִׁיכוּ עַלִּיהוּ יֵצֵר הָרַע,
אֶתְהַדְרוּ בְּגוֹפִין אַזְזָרִין, דְּגוֹפִין קְדָמָאִין, גּוֹפִין זֹוכְרֵאִין,
הַדָּא הוּא דְּכֵתִיב, (שְׁמוֹת לֵג) וְיִתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֲדִים מִהַר חוֹרֵב.

Rabbi Ilai brought Rabbi Chiya and Rabbi Yitzhak to the garden where they saw people dig graves and die immediately, then return to life in bright holy bodies.

They asked for an explanation and rabbi Ilai told them that every day, they lie down in the graves they dug for themselves and the impurities they carried before get consumed and they can stand back in new and pure bodies.

The Israelites stood on Mount Sinai in pure bodies but after they sinned, the evil inclination got attached to them and pushed away from their holiness as we read in Exodus 33:6

”וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מִהַר חוֹרֵב.”

“So the children of Israel stripped themselves of their ornaments by Mount Horeb.”

104. קול התעורר: לכו התכנסו, הרי אהליאב עומד על עמדו, וכל אותן קתדראות עמו. לשעה פרחו כלם ולא ראו דבר. נשארו לבד תחת אילנות הגנה. ראו פתח אחר, נכנסו לשם, ראו היכל אחד, נכנסו וישבו שם. שני עלמים היו שם. הרימו עינים, וראו משכן אחד מרקם בכל מיני ציורים וגונים של העולם, ועליו פרוסה פריסת אור נוצצת שלא יכולת העינים להסתכל. (וכפי שני מילין ראו תוך אותו המשכן עד מקום פריסת הפרכת שלא ראו) משם והלאה לא ראו כלום.

A voice came out and announced, "Go and congregate because Aholiav stands in his place ready to speak". The scholars that were present flew away, leaving the Rabbis in the garden. They noticed another opening and entered there. They saw a large room with two youths. They entered and sat down and when they looked around they saw a decorated dwelling with artistic embroideries and different colors of the world. Above the room was a curtain of sparkling light that their eyes were not able to look at. They couldn't see anything beyond the curtain.

Lesson;

The sin of the Golden Calf drew great negativity to the people. The sin of the evil speech made by the 10 spies that came later, caused greater negativity that couldn't enter the Holy Land. God decreed that the generation that left Egypt will die in the wilderness. Every day, the people were digging their own grave and lying in them during the night. In the morning the living rose up and the dead were buried. This was going on every day until one day they all of them got up from their graves and it was a great joy for all. This event is one of the reasons we celebrate the 15th of Av, the day death stopped. At older times, righteous people used to dig their own grave and visit it from time to time to keep reminding themselves that life is temporary and the focus is on how to make their soul better forever. Nowadays we can draw and write our own tombstone and look at it to remind us what is truly important in our lives.

B"H we see the day when death is stopped forever.

105. הרבינו אונים, ושמעו קול אחד שהיה אומר: בצלאל רביעי הוא לאורות עליונים. יוסף רביעי הוא תוך אורות אדם הראשון. עליה של מעלה חביבת הפל, עליה פתוב (במדבר כח) ונסכו רביעית ההין בקדש וגו'. מי שישתבל ויראה, יסמאו עיניו. מי שלא יסתבל, יראה ויפתחו עיניו. עץ של שמנה עשרה, בשמתכופף, יזקף ויעמד. אם לא מתכופף, נחש רע יאכל אותו. מי שמכניס שני כרובים לפנים, רצונו יעשה. מי שמענן רחוק מרצונו, קרבן התינוק שלם להתקבל. פסק אותו הקול.

104. קלא אתער, זילו אתכנשו, הא אהליאב קאים על קייביה, וכל אינון קתדראין קביה. לשעתא פרוו כלהו, ולא זובו מדרי, אשתארו בלוודייהו תזוות איכנין דגנתא. זובו פתזא אורא, עאלו תמן, זובו היכלא זורא, עאלו ויתיבו תמן. תרין עולימין הוו תמן. זקפו עינין, וזובו זוד משכנא מרקמא בכל זיני ציורין וגוויין דעלמא, ועליה פריס פריסא דנהורא מנצנצא, דלא יכלין עינין לאסתכלא (וכפון תרין מלין חמו גו ההוא משכנא עד אתר פרוכתא פריסא דלא חמו), מתמן וקהלאה לא זובו כלום.

105. ארבינו אודינין, ושמעו זוד קלא דהנה אומר, בצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין. יוסף רביעאה איהו גו נהורין דאדם קדמאה. סליקו דלעילא, זוביבא דכלא. עליה פתיב, (במדבר כח) ונסכו רביעית ההין בקדש וגו'. מאן דיסתכל וזובי, יסמון עיניה. מאן דלא יסתכל, זובי ואתפתזו. איכנא דתמני סרי, כד כפוף, יזקוף ויתקיים. אי לא כפוף, זובי בישא אכיל ליה. מאן דעאל תרין כרובין לגו, רעותיה אתעביד. מאן דמענין, רזיק מרעותיה. קרבנא דרביא, שלים לאתקבלא. פסק ההוא קלא.

They heard a voice saying “Betzael is the fourth for the supernal Lights, Joseph is the fourth in the lights from Adam. Whoever gazes and looks and looks, will be blind. Whoever doesn't, his eyes will open to see. A tree of 18 when bends itself, will rise and stand. If not, a Snake would consume him. Wherever brings in two Cherubs, his wish will be fulfilled.

106. אָמְרוּ אֵינּוֹן תְּרִין עוֹלָמִין, סִימְנָא אֵית בְּגוּיִיכוּ. אָמְרוּ הֵיךְ. אָפִיקוּ אֵינּוֹן תְּרִין וְרִדִין, אַרְזוּן בְּהוּ, אָמְרוּ תִיבוּ, עַד דְּתִשְׁמְעוּן תְּרִין מַלְיָן, בְּרִזִין עֲתִיקִין, מִגּוּ מֵאֲרִי מִתִּבְתָּא, וְיֵהוּן תְּדִיר בְּרִיא בְּגוּיִיכוּ. אָמְרוּ הֵן.

106. אָמְרוּ אוֹתָם שְׁנֵי עֲלָמִים, סִימְן יֵשׁ בְּכֶם? אָמְרוּ, הֵן. הוֹצִיאוּ שְׁנֵי שׁוֹשְׁנִים וְהִרְיחוּ בָהֶם. אָמְרוּ, שָׁבוּ עַד שֶׁתִּשְׁמְעוּ שְׁנֵי דְבָרִים בְּסוּדוֹת עֲתִיקִים מִתּוֹךְ רֵאשִׁי הַיְשִׁיבָה, וְיֵהוּ תִמִּיד בְּסוּד בְּתוֹכְכֶם. אָמְרוּ, הֵן.

The two youths asked for a sign from the Rabbis and like before, they took out their roses and smelled them. Then the youths offered them to sit and study with them two deep secrets from the leaders of the Yeshiva but they should keep the secret with them forever. They agreed.

107. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל הַיְי מַלְיָן, וְכָל בּוּה דְזוּמוּ, כְּתִבוּ. וְכַד מְטוּ הֶכָא, הוּה כְּתִיב (תְּהִלִּים לט) אֲשַׁמְרָה דְרַכִּי מִזּוּטוּא בְּלִשׁוֹנִי. וְאֵנָּא שְׂאִלְנָא לְאֲבִי אָבָא, כְּמוֹהוּ הָיוּ אֵינּוֹן תְּרִין מַלְיָן, וְאָמַר לִי זַיִיד בְּרִי, אֵינּוֹן תְּרִין מַלְיָן, בְּאֵנוּ עֲלָמִין, וְזַרְיָבוּ עֲלָמִין, מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּמֵשׁ בְּהוּ.

107. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל הַדְּבָרִים הִלְלוּ וְכָל מֵה שְׂרָאוּ, כְּתִבוּ. וְכִשְׁהִגִּיעוּ לְכָאוּ, הָיָה כְּתוּב (תְּהִלִּים לט) אֲשַׁמְרָה דְרַכִּי מִחֲטוּא בְּלִשׁוֹנִי. וְאֵנִי שְׂאֵלְתִי לְאֲבִי אָבָא, כְּמוֹהוּ אוֹתָם שְׁנֵי דְבָרִים? וְאָמַר לִי, חֲיִיד בְּנִי, אוֹתָם שְׁנֵי דְבָרִים בְּנוּ עוֹלָמוֹת וְהִחְרִיבוּ עוֹלָמוֹת מִי שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם.

Rabbi Shimon said, everything they saw, they wrote, and when they came here, they kept the secrets as it says in Psalms 39:2 “I said, “I will guard my ways, Lest I sin with my tongue; I will restrain my mouth with a muzzle, While the wicked are before me.””

He asked his father about the weight of the two secrets and was answered that these two have built worlds and destroyed worlds for whoever used them.

Lesson;

These Zohar paragraphs are hard to understand but the explanations come later in the Zohar from Paragraph 127 through #232. Every word and symbol has great and wide meanings. To make the study a little sweeter for you, I'll 'borough' a little from the 'future' and explain that the fourth is the aspect of Yessod and Malchut. The fourth is the point where the Light is gathered from the three lines of the Tree of Life. Betzael and Joseph had the level of the 'fourth'.

==--==

We were created in the image of the Tree of Life. the human spine has 18 main links. When a person bends his back with humility to God, he gets the merits to stand at the time of the Resurrection.

==--==

The Torah conceals the secrets of Creation. Some deep secrets have the power to create and destroy. Rabbi Shimon, the Holy Ari, and many great kabbalists had the power to bend and control the forces in this world. We may not achieve their level but when we study the secret of the Torah from the Zohar we get closer to these powers and our lives become better. When we get resurrected, all negativity will be removed from the world and we will feel the power of the Torah in our lives. Destroying worlds would be out of our consciousness but we will be able to build worlds.

108. כִּיּוֹן דְּשִׁמְעוּ אֵלֶיךָ תְּרִין מִלִּין, אָמְרוּ אֵינֹן יִנְקִי, פּוֹקוּ פּוֹקוּ, לִית לְכוּ רְשׁוּתָא יְהִיר לְמִשְׁמַע. אִפִּיק זֹד מְנִייהוּ, תְּפוּזוּ אֲזוּד, וְיִהֵב לֹן. וְאָמַר, אַרְזוּזוּ בְּדָא, אַרְזוּזוּ בִּיה, וְנִפְקוּ, וּמִכָּל דְּזוּמוּ לָא אֲנִישׁוּ כְּלוּם. נִפְקוּ.

108. כִּיּוֹן דְּשִׁמְעוּ אֵלֶיךָ תְּרִין מִלִּין, אָמְרוּ אֵינֹן יִנְקִי, פּוֹקוּ פּוֹקוּ, לִית לְכוּ רְשׁוּתָא יְהִיר לְמִשְׁמַע. אִפִּיק זֹד מְנִייהוּ, תְּפוּזוּ אֲזוּד, וְיִהֵב לֹן. וְאָמַר, אַרְזוּזוּ בְּדָא, אַרְזוּזוּ בִּיה, וְנִפְקוּ, וּמִכָּל דְּזוּמוּ לָא אֲנִישׁוּ כְּלוּם. נִפְקוּ.

After they heard the two secrets, the youths rushed them out saying that they have no permission to hear more. One of them took out an apple and gave them to smell before going out. They remembered every detail of what they saw.

109. הָרִי מְמַנָּה אַחַר בָּא וְאָמַר לָהֶם, חֲבָרִים, רַבִּי אֵילָאֵי שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם, חֲכוּ לִי כָּאֵן עַל פִּי הַמְעָרָה, וְהוּא יְבֵא וְיֹדִיעַ לָכֶם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים שְׁלָא יִדְעַתֶּם. שְׁהוּא תִּבְעַ מִתּוֹךְ הַיְשִׁיבָה שְׁיִהְיֶה לּוֹ רְשׁוּת לְגַלּוּת לָכֶם דְּבָרִים. יִצְאוּ אַתּוּ וְחֲכוּ עַל פִּי הַמְעָרָה, וְהִיוּ מְחֻזְרִים דְּבָרִים זֶה לְזֶה מִכָּל מַה שְׁרָאוּ וְלָמְדוּ שָׁם.

109. הָרִי מְמַנָּה אַחַר בָּא וְאָמַר לָהֶם, חֲבָרִים, רַבִּי אֵילָאֵי שְׁלַחְנִי לְכוּ, תּוֹרִיכוּ לִיה הֵכָא אַפּוּם מְעַרְתָּא, וְהוּא יִיתִי וְיֹדִיעַ לְכוּ מִלִּין עַלְפִּין דְּלָא יִדְעַתּוּן. דְּאִיהוּ תִּבְעַ מִגּוֹ (דָּף קס"ג ע"א) מִתִּיבְתָא, דִּיהֵא לִיה רְשׁוּ לְגַלּוּתָא לְכוּ מִלִּין. נִפְקוּ בְּהַדְרִיה וְאֹרִיכוּ אַפּוּם מְעַרְתָּא, וְהוּוּ מְהַדְרִין מִפִּי דָּא לְדָא, מִכָּל מַה דְּזוּמוּ וְאוֹלְפוּ תִּמְן.

Another 'appointed' came and told them that he was sent by Rabbi Ilai. He asked them to stay by the opening of the cave and wait for Rabbi Ilai to come and reveal secrets that they never knew. He asked permission from the supernal Yeshiva to reveal secrets to them.

While they were waiting they discussed what they just saw and learned.

110. בֵּין כֶּךָ הָרִי רַבִּי אֵילָאֵי בָּא מֵאִיר כְּשִׁמְשׁ. אָמַר לוֹ, תּוֹרָה חֲדָשָׁה שְׁמַעְתָּ? אָמַר לָהֶם, בּוֹדְאִי! וְנִתְּנוּ לִי רְשׁוּת לּוֹמַר לָכֶם דְּבָרִים. הִתְחַבְּרוּ כְּאַחַד עַל פִּי הַמְעָרָה וְיָשְׁבוּ. אָמַר לָהֶם, צְדִיקִים אַתֶּם, שְׂרַבּוֹנְכֶם הָרָאָה לָכֶם כְּמוֹ הַעוֹלָם הַבָּא, וְהָרִי אֵין לָכֶם פְּחַד וְאִימָה. אָמְרוּ, וּדְאִי הָרִי נִשְׁכַּח מֵאַתְּנוּ דְּרַף בְּנֵי אָדָם, וְתִמְיָהּ הִיא עַל כָּל מַה שְׁרָאינוּ בְּהַר הַזֶּה.

110. אֲדַהֲכִי, הָא רַבִּי אֵילָאֵי אַתָּא, זִהִיר כְּשִׁמְשׁא. אָמַר לִיה אֹרִייתָא זֹדְתָא שְׁמַעְתָּא. אָמַר לֹן וְדְאִי, וְרְשׁוּ יְהֵבוּ לִי לְבִימִיר לְכוּ מִלִּי. אַתּוּזְבְּרָא כְּזוּדָא אַפּוּם מְעַרְתָּא, וְיִתְּבוּ. אָמַר לֹן וְכָאֵין אַתּוּן, דְּאֲזוּבִי לְכוּן מְאִרִיכוּן כְּזוּזָא דְעַלְמָא דְאַתִּי, וְהָא לִית לְכוּ דְזוּיְלוּ וְאַמְתְּנוּ, אָמְרוּ וְדְאִי הָא אַתְּנִישִׁי מִנֵּן אַרְזוּזָא דְבְנֵי נְשִׂא, וְתוּוּהָא אִיהוּ עַל כָּל מַה דְּזוּמִינֵן בְּהַאי טוּרָא.

Rabbi Ilai came and was shining bright like the sun. They asked him for new Torah studies and he said that he received permission to reveal that to them.

They sat by the cave and Rabbi Ilai praised them for being Tzadikim and that the Holy One Blessed be He shows them what is like the world, and they have no fear.

They said that they must have forgotten the ways of man on earth and everything they saw on this mountain wonders for them.

Lesson;

The rabbis of the Zohar could make elevations to higher spiritual levels. They could meet with righteous souls and enter Yeshivas where Torah scholars continue revealing secrets on higher levels.

We have the soul level of Nefesh that keeps us alive in this world. We can achieve the levels of Ruach and Neshamah as we grow spiritually. There are two more levels of Chaya and Yechida that are beyond this world

The Torah has many layers and even in the Garden of Eden, there are Yeshivas of great souls that continue teaching the Torah on levels beyond our ability to understand in this world, or while in the body.

Those who study the Zohar and have merits will be able to join these Yeshivas. The rewards described in this study as fragrances. The Rabbis had the roses with them when they ascended and could gain access to more secrets, then they had permission to enter a different Yeshiva with greater secrets and they could enjoy the scent of Apples.

Why the sense of smell?

God 'pushed' the soul of Adam into his body through his nostrils. (Genesis 2:7) "and breathed into his nostrils the breath of life". The sense of smell was not part of the first sin and it is purer than the other senses. The Torah tells us many times that the scent of the sacrifices and Ketoret please YHVH.

Leviticus 1:9 "an offering made by fire, a sweet aroma to YHVH"

It tells us that the 'aroma' is a higher connection to the spiritual levels.

When Mashiach comes he will evaluate the merits of people by their scent.

Isaiah 11:3

"והריחו, בִּירַאת יְהוָה; וְלֹא-לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט, וְלֹא-לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יִכְיֶה"

"And He will smell the fear (Awe) of YHVH, And He will not judge by what His eyes see, Nor make a decision by what His ears hear;"

Those who won't have the special pure scent won't have merits for the Resurrection and the immortal state at the time when Mashiach rules the world.

111. אָמַר לָוֶן, זְמוּמִיתוֹן אֲלֵיךְ טוֹרֵינָא, כְּלָהוּ רֵאשֵׁי
מִתִּיבְתֵי לְעָמָא דָּא דְבְמִדְבְּרָא. וְזָכוּ הַשְׁתָּא, מִזֶּה דְלָא
זָכוּ כַּד הָווּ בְּזוּמִין. וְאֲלֵיךְ רֵישֵׁי מִתִּיבְתֵי, כְּלָהוּ בְּרֵישֵׁי
יְרוּזֵי וְשִׁבְתֵי וּמוֹעֲדֵינָא, מִתְכַּנְּשֵׁי לְגַבֵּי טוֹרָא דְאֶהְרֹן
כְּהֵנָּא, וּמִתְעַרְרֵי לְגַבֵּיהּ, וְעֹאֲלִין גּוֹ מִתִּיבְתָא דִּילֵיהּ,
וּמִתְזוּדְשֵׁן תַּמּוֹן, בְּדַכּוּי דְטַלְא קַדִּישָׁא דְזוּזִית עַל
רֵישֵׁיהּ, וּמִשּׁוֹז רַבּוּ דְזָגִיד עֲלֵיהּ, וְעַמִּיבָהּ מִתְזוּדְשֵׁן כְּלָהוּ
בְּזוּדֵישֵׁן דְרוּזִימִין דְמַלְכָּא קַדִּישָׁא, עַד דְאֶקְרִי הָכָא
מִתִּיבְתָא דְרוּזִיבּוּתָא.

Rabbi Ilai calls the heads of the Yeshivas 'Mountains'. He told them that the 'Mountains' they saw are the head of Yeshivas for the generation of the Israelites that lived during traveling in the wilderness. Now they have merit to study what they couldn't in their life.

At times of Shabbat, new month, and holidays, these 'mountains' join the mountain of Aaron the high priest. They renew themselves with the Holy dew that comes down on his head and the anointing oil that flows down on him. With him, they reveal new beloved secrets of the King, and his Yeshiva is called the Yeshiva of love.

Psalms 133:2

"כִּשְׁמֵן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקֵן זָקֵן אֶהְרֹן שֵׁיֵרֵד עַל פִּי מִדּוֹתָיו"

"It is like the precious oil upon the head, Running down on the beard, The beard of Aaron, Running down on the edge of his garments."

112. והוא לוקח בכל ישיבה, בסתר דקיק מתעופפן כנשרין גו מתיבתא דנהורא, ואיהי מתיבתא דמשה. וכלהו קיימי לבר, ולא עאלין לגו, בר אהרן בלזודוי וכפום שעתא אהרון בשמא.

112. ואיהו נטיל בכל מתיבתא, בטמירו דקיק מתיבתא דנהורא, ואיהי מתיבתא דמשה. וכלהו קיימי לבר, ולא עאלין לגו, בר אהרן בלזודוי וכפום שעתא אהרון בשמא.

Aaron travels with the entire Yeshiva and secretly they fly like eagles into the Yeshivah of Light, which is the Yeshiva of Moses. Aaron goes in alone and all the rest stay outside until they are called at a specific time, meaning on Shabbat and Rosh Chodesh.

113. ואין מי שיראה את משה, שהרי אותו מסוה שעל פניו פרוש לפניו, ושבעה ענני כבוד סביבו. אהרן עומד תוך הפרגוד שלמטה ממשה. ופרגוד פוסק, ולא פוסק בתוכם. וכל ראשי הישיבות מחוץ לפרכת הפרגוד הזה, וכל השאר מחוץ לאותם עננים. וכפי חדושי אור התורה שמאירה, כך מאירים אותם עננים.

113. ולית מאן דזומי ליה לבשה, דהא ההוא בסוה דאנפוי, פריס קמיה. ושבע ענני יקר סוזרניה. אהרן קאים גו פרגודא דלתתא מן בשה. ופרגודא פסיק, ולא פסיק בגמיהו. וכל רישי מתיבתתי, לבר מפרוכתא דפרגודא דא. וכל שאר, לבר מאיעון עננין. וכפום זדושי דנהירו דאורייתא דאתנהרא, הכי מנהרן אינן עננין.

Moses has a veil on his face and no one can see him. Surrounding him are seven clouds of Glory. Aaron stands inside a curtain that separates him from Moses but this curtain separates and not separates between them. It means that this curtain doesn't make a complete separation.

All the heads of the Yeshivas stand outside this curtain and the students of the Yeshivas are outside the seven clouds.

The clouds shine bright and illuminate according to the Torah secrets that are revealed inside the Yeshiva of Light.

Lesson;

The 'dew' is the Light of Zeir Anpin and the anointing oil is the Light of Chokmah.

The name of Zeir Anpin is יוד-הא-ואו-הא and its Light is the top three 'יוד-הא-ואו' with the numerical value of 39. It is the same as for 'Dew' טל. The last two letters of the name 'הא' are for Malchut that represent the vessel.

Oil, 'שמן' is numerically 390 and represents Chokmah that is the Light that comes to Zeir Anpin.

The scent/Aroma that we studied in the previous DZ is at the level of Binah.

114. ונהיים קלוישים בדקיקות האור, עד שנראה אותו מסוה, ומתוך אותו מסוה רואים אור שמאיר יותר מכל אורות העולם, והם פני משה. פניו לא נראים כלל, ואין מי שיראה אותם, פרט לאותו אור שיוצא מתוך אותו מסוה אחר כל אותם העננים.

114. ואתקלוישו בדקיקו דנהורא, עד דאתנזוי ההוא בסוה, ובגו ההוא בסוה, זומאן נהורא דנהיר יתיר מכל נהירין דעלמא. ואיעון אנפי בשה. אנפוי לא אתנזון כלל, ולית מאן דזומי לון, בר ההוא נהירו דנפיק בגו ההוא בסוה, בתר כל אינן עננין.

The two rabbis were close to the Light of Moses and they achieved a level of purity that enabled them to see behind the veil that was on his face. It was a light with a brightness that is above all the Lights in the world. No one could see the face of Moses except for the light that comes out from his veil and shown behind the clouds.

115. מִשֶׁה אָמַר מִלֵּה סֵתֶם לְאַהֲרֹן, וְאַהֲרֹן פָּרִישׁ לְרַבְרָבֵי מִתִּיבְתֵי. בְּמַה פָּרִישׁ. בְּכָל אֵיזוֹן מִבּוֹעֵין דְּאַסְתִּיבוּ מִנְיָה, כִּד מִטָּא וּמִנְיָה דִּיהוֹשֻׁעַ. וְהִשְׁתָּא אִיהוּ מוֹדְרָר לֹן. בְּכַמְה פְּלִיאָן, וּמְקוּרִין וּמִבּוֹעֵין וּנְזוּלִין דְּנִבְעִין מִכָּל מִלָּה וּמִלָּה.

115. מִשֶׁה אָמַר מִלֵּה סֵתֶם לְאַהֲרֹן, וְאַהֲרֹן פָּרִישׁ לְרַבְרָבֵי מִתִּיבְתֵי. בְּמַה פָּרִישׁ. בְּכָל אֵיזוֹן מִבּוֹעֵין דְּאַסְתִּיבוּ מִנְיָה, כִּד מִטָּא וּמִנְיָה דִּיהוֹשֻׁעַ. וְהִשְׁתָּא אִיהוּ מוֹדְרָר לֹן. בְּכַמְה פְּלִיאָן, וּמְקוּרִין וּמִבּוֹעֵין וּנְזוּלִין דְּנִבְעִין מִכָּל מִלָּה וּמִלָּה.

After Moses was taken by God, the flow of knowledge and understanding was blocked from Joshua and all Israel.

Now Moses says one thing to Aaron and he explains it to the heads of the Yeshivas. On this level, Moses can reveal all the wonders, sources, springs, and streams of knowledge from each and every matter that was concealed from them before.

116. כָּל נְשִׁים צְדֻקְנִיּוֹת שֶׁל הַדּוֹר הַזֶּה בָּאוֹת לְמַרְיָם גַּם כָּאֵן בְּזַמְנֵים הַלְלוּ, וְאֵן עוֹלוֹת בְּלֵן בְּתַמְרוֹת עֶשֶׂן לְתוֹךְ הַמַּדְבָּר הַזֶּה, וְאוֹתוֹ יוֹם נִקְרָא יוֹם הַחֲלוּלָא. נְשִׁים בְּלִילֵי שַׁבָּתוֹת וּבְלִילֵי יָמֵים טוֹבִים, בְּלֵן בָּאוֹת לְמַרְיָם, וְיִודְעוֹת הַשְּׁתַדְלוֹת בִּידְעָה שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם. אֲשֶׁרֵי דוֹר זֶה מִכָּל דּוֹרוֹת הָעוֹלָם. יוֹצֵאִים מִיִּשְׁבַת מִשָּׁה, וּפּוֹרְחִים לִישִׁיבַת הַרְקִיעַ, וְאַלְהָ שְׁנָרְאִים פּוֹרְחִים לִישִׁיבַת הָעֲלִיּוֹנָה. עַל אוֹתוֹ דוֹר כְּתוּב, (תְּהִלִּים קַמַּד) אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁה' אֱלֹהֵיוּ.

116. כָּל נְשִׁינ וְכִינ דִּהֵאֵי דְרָא, אֶתְאֵן לְמַרְיָם אוֹף הֵכָא בְּהַנִּי זְמַנִּין. וְכִדִּין סִלְקִין כְּלֵהוּ, כְּתַמְרוֹת עֶשֶׂן גַּו מוֹדְבָרָא דָא. וְהֵהוּא יוֹמָא, אַקְרִי יוֹמָא דִּהַלּוּכָא. נְשִׁינ בְּלִילֵי שַׁבָּתוֹת וּבְלִילֵי יוֹמֵין טוֹבִין, כְּלֵהוּ אֶתְאֵן לְנִבְי מַרְיָם, וְיִדְעִין אֲשֶׁתַּדְלוֹתָא בִּידְעָה דְּמַאֲרֵי עֲלָמָא. וְכָאֵה דְרָא דָא, מִכָּל דְרִין דְּעֲלָמָא. נְפָקֵי מִמִּתִּיבְתָא דְּמִשָּׁה, וּפְרוּזֵי לְנִבְי מִתִּיבְתָא דְרַקִיעָא, וְאֵיזוֹן דְּאַתְתּוּזוּן פְּרוּזֵי לְנִבְי מִתִּיבְתָא עֲלָאָה. עַל הַהוּא דְרָא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קַמַּד) אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעָם שִׁי אֱלֹהֵיוּ.

All the righteous women from the generation that left Egypt come to Miriam. They Ascend to her like pillars of smoke from the desert. These events are called days of Joy. On Shabbat and Holiday nights the women come to Miriam and study about the master of the world.

The generation of the desert is praised more than any other generation. They go from the Yeshiva of Moses and fly to the Yeshiva of heavens that is led by the archangel Metat-

The most worthy righteous fly to the supernal Yeshiva of the Holy One Blessed be He. On this generation it says;

Psalms 144:15 "אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעָם שִׁיְהוֹה אֱלֹהֵיוּ"

"Happy are the people who are in such a state; Happy are the people whose God is YHVH!"

The word 'שְׂכָכָה' 'in such a state' has the numerical value of 345, same as for 'מִשֶׁה', 'Moses'.

Lesson;

We studied above that Aaron was a channel for the heads of the upper Yeshivas to study from Moses. The Zohar is our channel to study from the Yeshiva of Rabbi Shimon that like Aaron was a channel for the teaching of Moses. When we study the Zohar, we join the great rabbis of the Zohar in their spiritual travels in the upper worlds. The veil and clouds surround the lights from these levels, but we can still get some light behind the cloud.

117. פתחו רבי אילאי ואמר, (דברים יח) תמים תהיה עם ה' אלהיך. מה בין תם לתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. יעקב דאשתלים יתיר, כתיב ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. אמאי אקרי איש תם. בגין דלא אשתאר ביה פסולת כלל, דהא פריעה הוה ביה.

The words 'תם' (Pronounced 'Tam') and 'תמים' (Pronounced 'Tamim') have similar and complex meanings. These words describe a state of a person who is innocent, naive, blameless, whole-hearted (no negative thoughts), pure, one with strong faith, and sometimes it can mean gullible (because a naive person has no negative thoughts). Also means complete, flawless, without blemish, final state.

The Torah asks us to be תמים with YHVH our God.

Deuteronomy 18:13 “תמים תהיה עם יהוה אלהיך” “You shall be blameless (תמים) before YHVH your God.”

Before God changed Abram's name to Abraham, he asked him to be תמים with him.

Genesis 17:1 “התהלך לפני והיה תמים” “walk before Me and be blameless (תמים).”

Jacob was described as תם.

Genesis 25:27 “but Jacob was a peaceful man (תם), living in tents”

Rabbi Ilai asks what is the difference between 'תמים' and 'תם' and why Jacob was called 'תם'? And continue to explain that Jacob was pure without any kind of negativity because his circumcision process was complete.

118. במה אתפרע, (ס"א פריעה הוה ביה דאפרע) ואתדכי מהוה פסולת בגין דהוה אתר דאתקיף לפסולת, דלגו אתר דפריעה שארי, איהו שור, דיוקנא דשמאלא דכרסיא דיליה. והוה שור, אקרי שור תם. דהא רתיכא דכרסיא, רשימא דברית אית ביה. ועל דא, האי שור אקרי תם. ויעקב אזויד ביה בגווייה, ובהאי שור עביד פריעה, ואעבר וזהמא דפסולת כלא.

The penis is the aspect of Yessod that represents the channel of Light to the world. The foreskin covers the opening of Yessod and allows the Klipa to drain the light from Yessod. To remove the Klipa we do the circumcision. After the removal of the foreskin, another process that is called 'פריעה' (Heb. P'riah) is made to remove another Klipa. It's done by tearing the skin that is revealed in the first step and folding it to the sides of the penis.

The process of circumcision removes four types of Klipot and because Jacob had a perfect circumcision process, he was called 'תם', pure/complete.

119. במתניתא דבצלאל כתיב, (בראשית ל) ויזכר אלהים את רזול. בשרה כתיב (בראשית כא) פקידה, ובזוול כתיב זכירה, אמאי. בגין דזכור אתרשים

בַּיַעֲקֹב, דְּאִיהוּ בְּרִית שְׁלִים, כּד (אתעביד) אֲתִייליד יוסף. ובמה. כּד נָטַל שׁוֹר בְּהַדְרִיה, דְּלֹא יִתְקִיף לְסִטְרָא אֲזוּרָא. ובגין כּה, אֲתִתְקִיף (דברים) לַג) בְּכוֹר שׁוֹר, בְּכוֹר דְּהֵהוּא שׁוֹר (דף קס"ג ע"ב) דְּנָטַל יַעֲקֹב בְּכוֹר שׁוֹרוֹ, (ודחי להווא שור).

Genesis 30:22

”וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֵלֶיהָ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָהּ.”

“Then God remembered Rachel, and God listened to her and opened her womb.”

Genesis 21:1

”וַיְהִי וַיָּבִי אֱת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר.”

“And YHVH visited Sarah as He had said, and YHVH did for Sarah as He had spoken.” GOD ‘remembered’ Rachel and ‘visited’ Sarah. ‘Remember’ is the aspect of male, זכר and Yessod that was in perfect state in Jacob. He brought Joseph to the world that became the perfect channel for Yessod.

Deuteronomy 33:17

”בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנָיו רַאִם קַרְנָיו בְּהֵם עֵמִים יִגַּח יַחֲדוּ אֶפְסֵי אָרֶץ וְהֵם רַבּוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אֶלְפֵי מְנַשֶּׁה.”

“His glory is like a firstborn bull And his horns like the horns of the wild ox; Together with them, He shall push the peoples To the ends of the earth; They are the ten thousands of Ephraim, And they are the thousands of Manasseh.”

This was the blessings of Jacob to Joseph. It mentions the ‘firstborn bull’ that is the aspect of the Right of the Left. It gives Joseph control over the ‘bull’ of the Left that is all negative.

Lesson;

The process of circumcision is made as the first Tikkun a child experiences in his life. It connects him to the Tree of Life and gives him a greater ability to overcome the hardship of the Tikkun.

The sin with the Snake caused a disconnection from the Tree of Life and connected Adam and Eve to a physical body. The foreskin is a thick skin that covers the ‘crown’ of the penis, which is the aspect of Yessod, the Sefira, and the channel of Light to Malchut.

If you are not circumcised and you feel that your soul brings you closer to the Light, you have to act quickly before the other side pulls you away. You may or may not go through full conversion later but if you want to feel the light on higher levels then act and do the circumcision as soon as you can. Abraham performed it on himself but you should ask a local Rabbi or check online on this procedure. It will increase the Light that you can add to your vessel.

120. וְדָאִי, וְהֵהוּא שׁוֹר שׁוֹר תָּם, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. רַבּוֹן וְשְׁלִיטָה, מְאָרִיחַ דְּבֵיתָא, דְּהֵהוּא שׁוֹר תָּם שְׂאֲרֵי בְּגוּוּיָהּ. בְּגִין דְּאִית שׁוֹר מוּעֵד בְּסִטְרָא עֲרָלָה פְּרִיעָה. וְכַמּוֹה גְּרָדִינֵי נִימוּסִין נְפִיקִין מִנִּיחָה, עַד דְּרָגָא בְּתַרְיִיתָא דְּאֶקְרִי שְׂאִיָּה. הֵהוּא דְּאֶפִּיל בֵּיתִין דְּעֵלְמָא, דְּלֹא דִּיִּרִין בְּהוּ בְּנֵי נְשָׂא. וְכִלְהוּ נְפִיקָא מִהֵהוּא שׁוֹר מוּעֵד. וְדָא בְּזוּבְרָא דְּזוּמּוֹר בִּישָׂא. וּבְגִין כּה (דברים כב) לֹא תִזְרוּשׁ בְּשׁוֹר וּבְזוּמּוֹר יִזְדְּיוּ. בְּגִין דְּלֹא לֹאֲתַעֲרָא לְהוּ.

120. וְדָאִי, וְהֵהוּא שׁוֹר שׁוֹר תָּם, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. רַבּוֹן וְשְׁלִיטָה, מְאָרִיחַ דְּבֵיתָא, דְּהֵהוּא שׁוֹר תָּם שְׂאֲרֵי בְּגוּוּיָהּ. בְּגִין דְּאִית שׁוֹר מוּעֵד בְּסִטְרָא עֲרָלָה פְּרִיעָה. וְכַמּוֹה גְּרָדִינֵי נִימוּסִין נְפִיקִין מִנִּיחָה, עַד דְּרָגָא בְּתַרְיִיתָא דְּאֶקְרִי שְׂאִיָּה. הֵהוּא דְּאֶפִּיל בֵּיתִין דְּעֵלְמָא, דְּלֹא דִּיִּרִין בְּהוּ בְּנֵי נְשָׂא. וְכִלְהוּ נְפִיקָא מִהֵהוּא שׁוֹר מוּעֵד. וְדָא בְּזוּבְרָא דְּזוּמּוֹר בִּישָׂא. וּבְגִין כּה (דברים כב) לֹא תִזְרוּשׁ בְּשׁוֹר וּבְזוּמּוֹר יִזְדְּיוּ. בְּגִין דְּלֹא לֹאֲתַעֲרָא לְהוּ.

זֶה (דברים כב) לֹא תַחַרֵּשׁ בַּשּׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו,
בְּדֵי לֹא לַעֲוֹרֵר אוֹתָם.

Jacob was 'pure', 'Tam' with control and ownership of the 'firstborn bull'/Ox that became part of him. The other side is bad and it is called 'goring bull'. It is the aspect of the foreskin and P'riah (פריעה) that is removed during the circumcision. From this side comes out judgments down to the last level that is called 'שָׂאִי"ה' (Heb. Sheiyah). This negative force brings down houses that are empty from occupants. 'Evil Donkey' is the secret of harsh judgment and if it connects to the 'goring ox', they form together with a destructive force. That is why the Torah tells us not to put them together.

Deuteronomy 22:10 "לֹא תַחַרֵּשׁ בַּשּׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו" "You shall not plow with an ox and a donkey together."

121. וּבַהֲהוּא מִתִּיבְתָא דְבַעֲלָאֵל, וְכֵן בְּתַרְיִן מִתִּיבְתָא, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, בְּעֵלְיָה דְהֵהוּא תָם. וּבִמְיָהוּ אִי? סוּד וְיָו. וּבְשִׁהִי כָלֵל זָכָר וּנְקֵבָה בְּאַחַד, אֲזוּ נוֹטֵל כָּל אוֹתִיּוֹת אֵלֶּה אֲתָ"ם, וְהוּא אֲמָ"ת. (מִיכָה ז) תַתֵּן אֱמֶת לַיַעֲקֹב. כָּלֵל זָכָר וּנְקֵבָה בְּאַחַד, שְׁלֵמוֹת הַכֹּל.

In the Yeshiva of Betzalel and the Yeshivot of Metat- and the Holy One Blessed be He, they say that 'Jacob was a pure man (תָּם)' (Genesis 25:27) means that he is the 'husband' of 'תָּם' 'Tam' that is Malchut.

Jacob is the Center Column, Zeir Anpin that is represented by the letter ו (spelled וּאו) of the YHVH name. The 'husband' is the א Alef in the spelled Vav, 'וּאו'. Malchut is 'תָּם' and it includes the male and female aspects. Jacob takes the letters of תָּם and joins them with the א to make the word 'אמת' 'Truth' that represents a complete/perfect state of unification between male and female.

Micha 7:20

"תַתֵּן אֱמֶת לַיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִיְמֵי קֶדֶם"

"You will give truth to Jacob And mercy to Abraham, Which You have sworn to our fathers From days of old."

122. אַבְרָהָם לֹא אֲתַפְקֵד עַל פְּרִיעָה, וְכֵד עֵאל, עֵאל לְהֵאֵי תָם, וְלָגוּ דְרִגְוִין דִּילֵיה, דְּאַקְרוּן כְּזוּדָא יָם. וְהֵינּוּ תַמִּים. לְבַתֵּר אֲסַתְלַק אַבְרָהָם, וְעֵאל לָגוּ, וְאַתְקֵשֶׁר עִם יְמִינָא עֲלָאָה.

Abraham was not told to do the step of 'פריעה' P'riah in his circumcision but after that, he entered the levels of 'תָּם', 'Tam' that is called 'יָם' 'im' and together it makes 'תַמִּים', 'Tamim' (see #117 above). Then Abraham rose and connected to the upper Right that is Chessed and the correction of 'פריעה' P'riah was left for Jacob.

Lesson;

To avoid a 'visit' from the negative forces of the night like 'שָׂאִי"ה', the sages tell us not to sleep alone in a house. It's okay if there are other people in other rooms or in other apartments in the building.

In any case, it's better to have Light enter the room from the external room and or even street light. A small night light is good.

123. תמים תהיה עם ה' אלהיך ודאי, כמו
תמים ככלל וזדא, אופ אנת תהא עמיה תמים, עמיה
ודאי. במה אתעביד בר נש תמים, דיהא ת"ם ים. תם
כמה דאתמר. י"ם כל אינן דרגין קדישין דיליה
אקרון י"ם, ולא אתפרשין בניה לעלמין. (תרי
נוסחי) אופ אנת כגוונא דא, לאעדאה בנה דרגין
גוכראין, ולא תקשרא בתמים, למהוי בה דרגין
קדישין, רזא דים, ודרגא קדישא, ת"ם. לקבלא א'
רזא דיעקב. בר נש אצטרף למהוי בכל יומא, ת"ם
י"ם. כגוונא דא מבשי.

123. תמים תהיה עם ה' אלהיך ודאי, כמו
תמים ככלל וזדא, אופ אנת תהא עמיה תמים, עמיה
ודאי. במה אתעביד בר נש תמים, דיהא ת"ם ים. תם
כמה דאתמר. י"ם כל אינן דרגין קדישין דיליה
אקרון י"ם, ולא אתפרשין בניה לעלמין. (תרי
נוסחי) אופ אנת כגוונא דא, לאעדאה בנה דרגין
גוכראין, ולא תקשרא בתמים, למהוי בה דרגין
קדישין, רזא דים, ודרגא קדישא, ת"ם. לקבלא א'
רזא דיעקב. בר נש אצטרף למהוי בכל יומא, ת"ם
י"ם. כגוונא דא מבשי.

Deuteronomy 18:13 “You shall be blameless (תמים, Tamim) before YHVH your God.”

The Torah asks us to be ‘Tamim’, in the aspect of complete and pure because YHVH is revealed with the Zeir Anpin and Malchut.

Zeir Anpin has Chassadim from the Right and Chokmah from the Left that is the secret of ‘תם’, ‘Tam’. Malchut is ‘ים’, ‘im’ that is the secret of the holy levels in Malchut. The connection from Malchut with Holiness to Zeir Anpin makes the state of ‘תמים’, ‘Tamim’, which is what the Torah asks us to be. In that state, we can receive the Alef ‘א’ from the ‘ואו’, Vav of Zeir Anpin and create the connection to ‘אמת’, Truth.

The Zohar tells us to do the connection of ‘תם’ and ‘ים’ every day.

124. בעת פרש מה שפרש בשיבה,
שהלבנה הקדושה יפה היא בלבן, וכל הגונים
נוצצים בה ומרקמים, והיא כאותו לפי ולבן
השמש ממש. ובאותו הים שלה בתוך שבעים
שנה יוצא דג אחד, ומוציא ממנה גון תכלת,
והיא לוקחת גון זה ומתקינה אותו, ומתחפה
בחוץ בגון הזה. לא שגון זה הוא לבושה,
שהרי (משלי לא) שש וארגמן לבושה. אבל
צפוי חיצוני הוא הגון הזה. כמו זה היה המשכן,
שכלו ביפי מרקם לפניו, ואחר כך – (במדבר
ד) ופרשו בגד כלי תכלת. מה הטעם? משום
שתחת ים זה יש מצולות ים, כלל של זכר
ונקבה, ויש להם עין הרע להסתכל.
וכשמסתכלים, מזדמן לעיניהם צבע תכלת,
ולא יכולה עינם לשלט, והיא מתתקנת
לפנים בכל גונים מרקמים פראוי, מתתחמים
לארבעת צדדי העולם.

124. השתא פריש מאן דפריש, במתיבתא, דסיגרא
קדישא שפירא, איהו בזוורו, וכל גוונין מנצצין בה
ומרקמן, ואיהו כההוא שפירו וזוורו דשמשא מבשי.
ובההוא ימא דיליה, גו שבעין שנין, נפקא גוונא וזדא,
ואפיק בניה גוון תכלת, ואיהי זכלא גוון דא, ותקינת
ליה, ואתחזפייא לבר בהאי גוון. לאו דהאי גוון לבושה
דיליה, דהא (משלי לא) שיש וארגמן לבושה. אבל
זוופאה דלבר האי גוון הוא. כגוונא דא הוה משכנא,
דכוליה בשפירו מרקמא לגו, ולבתר (במדבר
ד) ופרשו בגד כלי תכלת. מאי טעמא. בגין דתזוזת
ים דא, אית מצולות י"ם, כלל דכר ונקבא, ואית לון
עינא בישא לאסתכלא, וכד מסתכלין, זמין לעיניהו
גוון תכלא, ולא יכלא עיניהו לשלטאה, ואיהי
אתתקנת לגו, בכל גוונין מרקמן כדקא יאות, בדתזוזמן
לד' סטרין דעלמא.

The moon is the aspect of Malchut and its white color is the light of Chessed. All the colors are in the white, including the light of Chokmah. It reveals the white color from the Sun that is Zeir Anpin.

Malchut receives the three Lines from the Sun. The Right with the white color, the Left with the red color and green in the Center. The color of Malchut is black or blue (Light blue).

The letters 'ים' 'im' that represent the holiness in Malchut, literally means 'Sea'. From this sea comes the color blue that protects Malchut from the forces of the other-side. Most of the tools used in the Holy Tabernacle were covered with blue cloth to protect them from the negative side and evil eyes.

Numbers 4:6

“וַנִּתְּנוּ עָלָיו כֶּסֶי עוֹר תַּחַשׁ וּפְרָשׁוּ בְּגָד כָּלִיל תַּכְלֵת מִלְמַעְלָה וְשָׂמוּ בְדָיו.”

“Then they shall put on it a covering of badger skins, and spread over that a cloth entirely of blue; and they shall insert its poles.”

The sea depths that under the blue sea have male and female aspects with evil eyes. When they see the blue color they lose the power they have in their eyes and they can't inflict harm.

Lesson;

The Blue color protects from evil eyes and the negativity from the dark side of Malchut. Many people buy objects that look like blue eyes and or Hamsa for protection but the best protection is to avoid Jealousy. If we look at people or things with jealousy we bring weakness into our eyes and allow evil eyes to affect us easily.

Psalms 33:18

“הִנֵּה עַיִן יְהוָה, אֶל-יִרְאַיוֹ; לַמִּיחָלִים לַחֲקֹדוֹ.”

“Behold, the eye of YHVH is on those who fear (see with awe) him, on those who hope in his steadfast love,”

God's eye (The eye of protection) is always on those who look to him for protection. It means that we need to have a vessel for the Light in order to have protection. Daily Zohar studies and avoiding negative places and people add to our protection.

For protection from evil eye and evil speech use this:

[11 verses for protection](#)

For protection from all kind of evil and witchcraft use:

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2011/01/protection-from-evil-scan.pdf>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2475/>

The Zohar refers to the Talmud that teaches us how to connect to Joseph to block evil eyes.

Source: Berakhot 55b

<https://www.sefaria.org/Berakhot.55b.12?lang=bi>

Another began and said: One who enters a city and fears the evil eye should hold the thumb [zekafa] of his right hand in his left hand and the thumb of his left hand in his right hand and recite the following: I, so-and-so son of so-and-so, come from the descendants of Joseph, over whom the evil eye has no dominion, as it is stated: “Joseph is a fruitful vine, a fruitful vine by a fountain [alei ayin]; its branches run over the wall” (Genesis 49:22). Do not read it as alei ayin; but rather, read it as olei ayin, who rise above the eye and the evil eye has no dominion over him. Rabbi Yosei, son of Rabbi Hanina, said: Derive it from here, from what is stated in Jacob's blessing of Joseph's sons: “And let them grow like fish into a multitude in the midst of the earth” (Genesis 48:16): Just as fish in the sea are covered by water and the evil eye has no dominion over them as they cannot be seen, so too the offspring of Joseph, the evil eye has no dominion over them. And if he is concerned about his own evil eye, lest it damages others, he should look at the side of his left nostril.

Graves are painted in blue for protection

125. כמו זה בן אדם שלובש ציצית, נעשה בכל יום תמים. ת"ם, בארבע כנפים מתקנות פראוי. י"ם, באותו תכלת של הדג של שבעים דרגות הים, צד הרע בשמסתכל באדם זה לא יכול להזיקו בעין הרע, ואז הוא תם י"ם עם ה' אלהיו ממש בתקון אחד, הוא למעלה, והוא למטה.

125. כְּזוֹנָא דְּא בַר זֵשׁ דְּלִבֵּישׁ צִיצִית, אֲתַעְבִּיד בְּכֹל יוֹמָא תַּמִּים. ת"ם, בְּד' כְּנָפִים מִתְקַנֵּן כִּדְקָא יְאוּת. י"ם, בְּהוּא תְּכֵלֶת דְּזוֹנָא, דְּשִׁבְעִין דְּרָגִין דְּיוֹמָא, סְטָרָא בְּיֵשׂא כֹד אֲסֵתְכֵל בְּהַאי בַר זֵשׁ לֹא יְכִיל לֵאבְּאַשׂא

לִיה בְּעֵינָא בִישָׁא. וְכַדִּין אִיהוּ תָם י"ם, עִם י"י אֱלֹהֵיו
מִבִּישׁ, בְּתַקְוָנָא זֹרָא, אִיהִי לְעִילָא, וְאִיהוּ לְתַתָּא.

126. אַחַר כֵּן מִסְתַּלְקַת הִיא לְתוֹף דְּרָגוֹת
עֲלִיוֹנוֹת. גַּם כֵּן הֵבֵן אָדָם עוֹלָה הוּא אַחַר כֵּן
בְּתַפְלִין לְתוֹף דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת. וְעַל זֶה תָּמִים
תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹהֵיךָ, עִמוּ וְדַאי. וְדַאי בְּשַׁעַה
אַחַת, בְּרַגַע אַחַד, הִיא מִתְקַנֶּת לְמַעְלָה, וְכֵן
אָדָם מִתְקַן לְמַטָּה.

126. לְבַתֵּר אִסְתַּלְקַת אִיהִי גֵו דְרָגִין עֲלֵאִין. אוֹף הִכִּי
בַר נֶשֶׁ, אִסְתַּלְקַת אִיהוּ לְבַתֵּר בְּתַפְלִין, גֵו דְרָגִין עֲלֵאִין.
וְעַל דָּא תָּמִים תְּהִיָּה עִם י"י אֱלֹהֵיךָ, עִמִּיה וְדַאי. וְדַאי
בְּשַׁעַתָּא זֹרָא, בְּרַגַעָא זֹרָא, אִיהִי אִתְקַנֶּת לְעִילָא,
וְבַר נֶשֶׁ אִתְקַן לְתַתָּא.

127. אָמַר רַבִּי אֵילָאִי, כָּל אֱלוֹי שֶׁל כָּאֵן, כְּמוֹ
זֶה מִתְקַנֵּים לְהִיּוֹת כָּל אַחַד תָּמִים עִם ה'. וְעַל
סוּד זֶה, בְּמִדְבַר הַזֶּה יִתְמוּ. אִם תִּנְאֲמְרוּ
שְׂכַשְׁנָאֵמַר, לְרַע נִאֲמַר – כֵּן זֶה בּוֹדְאִי, שְׁהִיָּה
לְהֵם לְהִיּוֹת כָּל אַחַד תָּמִים עִם ה' בְּאַרְצֵן
הַקְדוּשָׁה, מְקוֹם שְׁה' שְׂרוּי שָׁם, לְהִיּוֹת פְּנִים
בְּפָנִים כְּאַחַד עִמוּ, וְכַעַת כָּל אַחַד הִיָּה תָּמִים
בְּמִדְבַר זֶה לְחוּץ, מְקוֹם רְחוּק מִשָּׁם, שְׁלֵא
יִסְתַּבֵּל פְּנִים בְּפָנִים אִתּוֹ לְהִיּוֹת עִם ה' בְּרֵאִוִי.
וְשֵׁם יְמוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׂרֵאִיתֵם שְׁעוֹשִׂים בְּכָל יוֹם.

127. אָמַר רַבִּי אֵילָאִי, כָּל אֱלִין דְהִכָּא, כְּזוֹנוּנָא דָּא
מִתְקַנֵּן, לְמַהוּי כָּל זֹרָא תָּמִים עִם י"י. וְעַל רִזָּא דָּא,
בְּמִדְבַר הַזֶּה יִתְמוּ. אִי תִימְרוּן דְכֹד אִתְמַר לְבִישׁ
אִתְמַר, הִכִּי הוּא וְדַאי, דְהַזֶּה לֹון לְמַהוּי כָּל זֹרָא תָּמִים
עִם י"י בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אִתֵּר דִּי שְׂאִרִי תַמְן, לְמַהוּי
אִפִּין בְּאַפִּין כְּזוֹרָא עִמִּיה, וְהַשְׁתָּא כָּל זֹרָא הוּי תָּמִים
בְּמִדְבַרָּא דָּא לְבַר, אִתֵּר רְוִיָק מִתַּמְן, דְלֵא יִסְתַּכַּל
אַנְפִין בְּאַנְפִין בְּהַדִּיה לְמַהוּי עִם י"י כְּדָקָא יְאוּת. וְשֵׁם
יְמוֹתוֹ, כְּמוֹ דְזוֹמִיתוֹן דְעַבְדִּין בְּכָל יוֹמָא.

128. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם, חֲבָרִים קְדוּשִׁים,
שׁוֹכֵי־תֵם לְכָל זֶה. שְׁתֵּי מַעְרוֹת אֵלֶּה אַחֲרוֹת
שְׁלָכֶם, שְׁלֵא תִמְצְאוּ כָּל זֶה שָׁם, שְׁהֵם תּוֹף
יִשִּׁיבַת מִשָּׁה יוֹשְׁבִים מִרְחוּק. וְעַל זֶה כְּתוּב
בְּמִשָּׁה, (בְּמִדְבַר יב) עָנּוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם.
וְנִבֵּא עֲלִיוֹן קִבְּלֵם לִישִׁיבְתוֹ מִיּוֹם שְׁהִתֵּר
לְרֵאוֹת כָּל זֶה עַד אוֹתָהּ שְׁעָה שְׁבַעָה יָמִים.
וְהָרִי לֹא הָיוּ מִסְתַּבְּלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּלוּם.

128. וְכַפָּה זוּלְקָכוֹן זוּבְרִיָּא קְדִישִׁין, דְיִכְוִיתוֹן לְכָל
הָאִי. הַזֵּי תֵרִי מַעְרֵתִי אַזְוִרְגִין דִּילְכוֹ, דְלֵא תִשְׁכּוּזוּ כָּל
דָּא תַמְן, דְאֵינִין גֵו מִתִּיבְתָא דְבוּשָׁה, יִתְבִּי מְרוּזִיק. וְעַל
דָּא כְּתִיב בְּמִשָּׁה, (בְּמִדְבַר יב) עָנּוּ מְאֹד מִכָּל (דף קס"ד
ע"א) הָאָדָם. וְנִבֵּיאָה עֲלֵאָה, קִבְּלֵם לֹון לְמִתִּיבְתָא
דִּילִיָּה, מִיּוֹמָא דְשְׂאִרִי לְמוֹזְמוֹי כָּל דָּא, עַד הַהִיא
שְׁעֵתָא שְׁבַעָה יוֹמִין. וְהָא לֹא הָיוּ מִסְתַּכְּלִין בְּהָאִי
עֲלֵמָא כְּלוּם.

129. אָמַר לוֹ רַבִּי אֵילָאִי, צְדִיקִים קְדוּשִׁים,
אִמַר לְכֶם דְבָרִים שְׁשִׁמְעֵתֶם. וְדָבַר רֵאוֹן
כְּשִׁתְּדַעוּ מְדִינַת הַמְּשַׁחָה בְּשֵׁם חֲקוּק מְפָרֵשׁ,
תְּדַעוּ (שָׂאֵף עַל גֵב) שְׂבַצְלָאֵל הוּא רְבִיעֵי שֶׁל
אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים, שְׂכְּתוּב (שְׁמוֹת לֹא) וְאַמְלָא
אִתּוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת. מִי
שְׁלֵא הִסְתַּבֵּל, רוּזָה וְנִפְקַח.

129. אָמַר לֹון רַבִּי אֵילָאִי, וְכַפִּין קְדִישִׁין, אִימָא לְכוּ
מִלִּין דְשִׁמְעֵתוֹן. וּמְלָה קְדַמָּה כֹד תִנְדְּעוֹן מוֹדִידוֹ
דְבוּשָׁזוֹתָא, בְּשִׁמָּא גְלִיפָא מְפָרֵשׁ, תִנְדְּעוֹן (וּאֵף עַל
גֵב) דְבַצְלָאֵל רְבִיעָה אִיהוּ, דְנִהוּרִין עֲלֵאִין.
דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת לֹא) וְאַמְלָא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּזוּכְמָה
וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת. מֵאן דְלֵא אִסְתַּכַּל זְמוּי וְאַתְפַּתּוּז.

130. מִי שְׁלֵא הִסְתַּבֵּל בְּאוֹתָם שְׁלִשָׁה דְבָרִים
טְמִירִים, מִה לְמַעְלָה מִה לְמַטָּה וְכוּ', עֲתִיד
הוּא לְהַפְקֵחַ בְּתוֹרָה וּלְפַקֵּחַ בַּה עֵינָיו. עַץ שֶׁל
שְׁמוֹנָה עָשָׂר, שְׁדַרְת הֵבֵן אָדָם, כְּשִׁתְּבוּפָף

130. מֵאן דְלֵא אִסְתַּכַּל, בְּאֵינִין תְּלַת מוֹלִין טְמִירִין, מִה
לְעִילָא, מִה לְתַתָּא וְכוּ'. וְזִמִּין אִיהוּ לְאַתְפַּתּוּזָא
בְּאוֹרִיָּתָא, וּלְפַקּוּזָא עֵינִין בַּה. אִילְנָא דְתַמְנֵי סְרִי,
שְׁדַרְתוֹ דְבַר נֶשֶׁ, כֹד כְּפִיף קָמִי מֵאַרְיָה, יִזְקוּף וְיִתְקַיֵּים

לפני רבוננו, יזקף ויעמד לתחית המתים. אם לא כופף במודים, נעשה נחש, ואין לו תקומה לאותו הזמן.

131. מי שנכנס לבין שני כרובים פנימה, מי שנכנס שעור שני פתחים לתוך בית הכנסת, נדבק ברבוננו, ורצונו נעשה. מי שמעין בתפלתו ומסתכל בה, רחוק מרצונו ששאל. קרבן התינוק פשמקריב אדם בנו לבית ספר או למילה, זה קרבן שלם להתקבל. מכאן ולהלאה, אהובים, לכו.

132. אלעזר בנני, יפה אמרת כפי מה שלמדתי. אבל חס ושלום, שאף על גב שרחל הייתה עקרה באותו זמן, יעקב חכם הייה. ואלמלא לא ידע יעקב שלא אשתו, לא קבר אותה במערה להתחבר עמו בחבור אחד, ויקבר אותה מחוץ לארץ. אבל את לאה הכניס לתוך הארץ, ורחל שם בחוץ. מת יעקב, נקבר בתוכה בחבור אחד.

133. כמו שעשו כל שאר האבות, גם בן אדם. מתה חיה בתחלה, וקברה שם, ושם ידע אדם שזה מקום ראוי לו. מת אדם, נקבר בתוכה בחבור אחד. מתה שרה, נקברה שם, וחיה ראתה ושמתה לקראתה וקמה וקבלתה. שעור חיה לגבי שרה, שעור של שתי אמות ולא יותר. מת אברהם, נקבר ליד שרה בחבור אחד. מתה רבקה, נקברה שם, ושרה ראתה וקמה וקבלתה. מת יצחק, נקבר אתה בחבור אחד. מתה לאה, נקברה שם, ורבקה ראתה וקמה וקבלתה. מת יעקב, התחבר אתה בחבור אחד. וכלם זכר ונקבה כאחד בחבור אחד.

134. סהורם איך שוכנים? נשים ליד נשים, וזכרים ליד זכרים. אדם בראש, חיה סמוכה לו. שרה ליד חיה. אברהם סמוך לשרה. יצחק סמוך לאברהם. רבקה סמוכה ליצחק. לאה סמוכה לרבקה. יעקב סמוך ללאה. נמצא אדם בצד זה ויעקב בצד זה, זה ראש וזה סוף.

לתזוית מתייא. אי לא כפיף במודים, אתעביד זוויא, ולית ליה תקומה להווא זמנא. מאן דעאל בין תרין כרובים לגו.

131. מאן דעאל שיעור תרין פתוזין, לגו בי כזשתא, אתדבק במאריה, ורעותיה אתעביד. מאן דמעין בעלותיה, ואסתכל בה, רוזיק מרעותיה דשאל. קרבנא דרבנא, כד קרב בר נש בריה לבי ספרא, או למילה, דא קרבנא שלים לאתקבלא. מכאן ולהלאה רוזימין, זילכו. (חסר)

132. אלעזר ברי, שפיר קאמרת, כפום מה דאוליפת. אבל זוס ושלום, דאף על גב דרוזל הות עקרא בהווא זמנא, יעקב זוכים הוה. ואלמלא לא ידע יעקב, דלאה אנתתיה, לא קביר לה במערתא, לאתזופרא בהדיה, בזופורא זודא, ויהא קביר לה לבר מארעא. אבל ללאה אעיל לה זו ארעא, ולרוזל שוי לבר. מית יעקב, אתקבר בעוה, בזופורא זודא.

133. כמה דעבדו כל שאר אבהן, אוף הכי אדם. מתה חיה בקרבמיתא, אתקברת תמן. ותמן ידע אדם, דהאי דוכתא אתוזוי ליה. מית אדם, אתקבר בעוה בזופורא זודא. מתה שרה אתקברת תמן, וזוה זמאת, וזודאת לקבלה, וקמת וקבלה לה. שיעורא דזוה לגבי שרה, שיעורא דתרין אמין, ולא יתיר. מת אברהם, אתקבר לגבי שרה, בזופורא זודא. מתה רבקה, אתקברת תמן, ושרה זמאת, וקמת וקבלת לה. מת יצחק, אתקבר בהדיה בזופורא זודא. מתה לאה, אתקברת תמן, ורבקה זמאת, וקמת, וקבלה לה. מת יעקב, אתזופר בהדיה בזופורא זודא. וכלהו דכר ונקבא כזודא, בזופורא זודא.

134. סהורא דלהון היה שכני. נשין לגבי נשין, ודכורין לגבי דכורין. אדם ברישא, חיה סמוך ליה. שרה לגבי חיה. אברהם סמוך לשרה. יצחק סמוך לאברהם. רבקה סמוך ליצחק. לאה סמוך לרבקה. יעקב סמוך ללאה. אשתכו אדם בסטרא דא, יעקב בסטרא דא, דא רישא, ודא סיפא.

135. בספר שלמה המלך הוא כראוי, וכך זה: אדם וחיה בתחלה, ושרה ואברהם סמוכים להם. יצחק ורבקה לזוית אחרת, בדרך ישר בשורה אחת. יעקב ולאה באמצע. ואותם נשים ליד נשים, וזכרים ליד זכרים. ואדם וחיה, שרה ואברהם, יעקב ולאה, רבקה ויצחק. אדם בצד זה, ויצחק בצד זה, ויעקב באמצע. יצחק ליד אביו לא דרך העולם. ועם כל זה יעקב צריך באמצע.

135. בספרא דשלמה מלכא איהו כדקא יאות והכי הוא, אדם וזוהו בקדמיתא. ושרה ואברהם סמוכי לון. יצחק ורבקה לזוית אחרת, בארזו מיישר בשורה וזדא. יעקב ולאה באמצעיתא. ואינון נשין לגבי נשין. וזכורין לגבי זכורין. ואדם וזוהו, שרה ואברהם, יעקב ולאה, רבקה ויצחק. אדם בסטרא דא, ויצחק בסטרא דא, ויעקב באמצעיתא. יצחק לגבי אבוח לאו ארזו עלמא. ועם כל דא יעקב אצטריו באמצעיתא.

136. ובכל היוגות הללו, כמו שנקברו – כך יקומו וכך ימצאו. לאה תשמח עם משיח בן דוד שיצא ממנה לפנים. רחל תשמח במשיח בן יוסף שיצא ממנה מחוץ לירושלים, והכל למקומותיהם.

136. ובכל אינון זוגין, כמה דאתקברו, הכי יקומו, והכי ישתכוזון. לאה תנודי בהדי משיחו, בריתה דדוד, דנפיק מנה לגו. רחל תנודי בהדי משיחו, בריתה דיוסף, דנפיק מנה לבר מירושלם. וככלא לדוכתייהו.

137. אלה כאן ואלה כאן. שהם (מגדלים) מרגליות של אבן טובה בלם. בין כל המגדלים יש מגדל אחד של אבן טובה באמצע, וזה עולה לרום הרקיע, ולא נראה בעת, עד אותו זמן שיתגלה. ראש הישיבה ראה אותו, והיה רשום שם פסוק זה למעלה, (משלי יח) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. ופרש ראש הישיבה פסוק זה, מגדל עז – זו כנסת ישראל. בו ירוץ צדיק – בו רצון הצדיק תמיד. ועל זה, ונשגב אותו מגדל שלא יפל לעולמים כמו שהיה.

137. אלין הכא ואלין הכא. דאינון (ס"א מגדלין) מרגלאן דאבן טבא כלהו. בין כלהו מגדלין אית זוד מגדל דאבן טבא באמצעיתא. ודא סליק לרום רקיעא, ולא אתנוזי השתא, עד ההוא זמנא דיתגלי. רב מתיבתא זומא ליה, והיה רשום ביה לעילא האי קרא, (משלי יח) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. ופריש רב מתיבתא קרא דא, מגדל עז: דא כנסת ישראל. (דף קס"ד ע"ב) בו ירוץ צדיק: ביה רעותיה דצדיק תדיר. ועל דא, ונשגב ההוא מגדל, דלא ינפול לעלמין, כמה דהיה.

138. ורבי פרוספדאי חמוד הלב פרש פסוק זה עד שלא הסתלק, ופרש יפה. מגדל עז – זו תבה. וספר תורה שהוא עז, לשים בו, ולהוציאו מתוך ההיכל, דמות היכל הפנימי, שממנו יצאה תורה, ואותו מגדל שם ה' הוא ודמותו, וצריך בשש דרגות.

138. ורבי פרוספדאי זומיד לבא, פריש האי קרא עד לא אסתלק, ופריש שפיר. מגדל עז: דא תיבה, וספר תורה דאיהו עז, לשואה ביה, ולאפקא ליה מגו היכל, דיוקנא דהיכל פנימאה, דמניה נפקא תורה, וההוא מגדל שם ה' איהו, ודיוקנא דיליה ואצטריו בשית דרזין.

139. בו ירוץ צדיק, במאן. במגדל, או בספר תורה. אלא קרא דריש בהאי ובהאי. כד דרש במגדל, אצטריו צדיק דא דליהוי וזון הכנסת, וכאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק עלאה. כד דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא, אצטריו צדיק.

139. בו ירוץ צדיק, במאן. במגדל, או בספר תורה. אלא קרא דריש בהאי ובהאי. כד דרש במגדל, אצטריו צדיק דא דליהוי וזון הכנסת, וכאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק עלאה. כד דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא, אצטריו צדיק.

תורה לקרא בתורה, צריך צדיק, וצדיק נקרא. מי נקרא צדיק מכלם? הששי שעולה מאותם שבעה. אמר רבי שמעון, ודאי שהוא לא עולה כל ימיו, אלא ששי לאותם שעולים. בו ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ דברי צדיק זה. ונשגב ממה? מפחד מלאך המות, שהרי מאריך ימים. ונשגב שלא ינזק לעולם.

140. באותו מגדל שעולה בין אותם מגדלים קים אור אחד בדמות ספר תורה. כשבאה אותה צפור, לוקחת אותו מגדל ממקומו, ועומדת תוך אמצע העזרה תוך בנפי הכרובים הנה. (ומה שהיה), רומז לרום השמים נשפל ונכנס תחת אותם כרובים, וחומותיו בין ראשי הכרובים.

141. שלש מאות פתחים שם, בפתח האמצעי עומד מאור זה, דמות ספר תורה, בו עתיד מלך ישראל לקרא בפרשת הקהל, וזה יהיה מלך המשיח, ולא אחר.

142. ובאותו ספר תורה של אותו אור, אי חסיד קדוש, אשרי מי שמפיו ישמעו קול נעיונות של דבריו מאותם דברים סתומים שפרש בתורה. בכל ראש חדש ושבתות ומועדים וחגים, בשרוצים כל בני הישיבה לעלות למעלה לתוך ישיבת הרקיע, כלם מתכנסים אל מלך המשיח, והוא מפרש דברים, ומתוך מתיקות דבריו בערגה עולים. כל עשרת הדברים גנוזים לך מאותם דברים שפרש ליום של השאלות שלך.

143. בשעומד אותו מגדל באמצע העזרה ופתח זה פותח, פותחים אותם כרובים פיהם, ופורשים בנפיהם, ומאיר אור עליון על אותו פתח. ואותו ספר תורה נפתח, ואותם כרובים פותחים ואומרים: (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. נסגרים הפתחים, וספר התורה נגלל.

144. מי ראה אור המאיר של אותו ספר תורה, בלו אור מאיר, אותיות שלו, שלקבות אש מארבעה גונים שהם מעולם עליון, כלם

וצדיק אקרי. מאן אקרי צדיק מכלהו. שתיתאה, דסליק מאינון שבעה. אמר רבי שמעון, ודאי, דאיהו לא סליק כל יומיו, אלא שתיתאה לאינון דסלקין. בו ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ דברי צדיק דא. ונשגב ממאן. מדוזוילו דמלאך המות, דהא אוריה יומין. ונשגב דלא יתנזק לעלמין.

140. ביהוא מגדל דסלקא בין אינון מגדלין, קיימא גהירו זוד, בדיוקנא דספר תורה, כד אתי ההוא ציפרא, גטלא ההוא מגדל מאתריה, וקאים גו אמצעיתא דעזרה, גו גרפי דכרובים הוה. (ס"א ומה דהוה). רומייה לרום שמיא מאיך ועאל תזוזת אינון כרובים, ושורוי בין רישי כרובים.

141. תלת מאה פתוזין תמן, בפתוזא דאמצעיתא, קיימא גהירא דא, דיוקנא דספר תורה, ביה זמין מלך ישראל למקרי בפרשת הקהל. ודא ליהוי מלכא משיחוא, וכלא אזרא.

142. ובההוא ספר תורה דההוא גהירו, אי זוסידא קדישא, זכאה איהו דמפומייה ישמעו, קל געימו דמלוי מאינון מלין סתימין דפריש באורייתא. בכל ריש ירוזי, ושפתי ומועדייא וזמנייא, כד בעאן כל בני מתיבתתי לסלקא לעיקא לגו מתיבתא דרקיעא, כלהו מתכנפי לגבי מלכא משיחוא, ואיהו פריש מלין, ומגו מתיקו דמלוי בתיאובתא, סלקין. כלהו עשר מלין, גניזין לך מאינון מלין דאיהו פריש, ליומא דשאלתין דילך.

143. כד קיימא ההוא מגדל באמצעו דעזרה, ופתוזא דא פתוז, פתוזין אינון כרובין פומייהו, ופרישי גרפייהו, ונהיר גהירו עלאה על ההוא פתוזא. וההוא ספר תורה פתיז, ואינון כרובים פתוזי ואמרי (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. סגירו פתוזין, וספר תורה אתגליל.

144. מאן זמא, גהירו דנהרא דההוא ספר תורה, כוליה גהורא דנהיר, אתון דיליה, שלהובי דאשא

בולטים ונוצצים, אין מי שיכול לעמד בהם פרט למשיח.

מד' זוני, דאינון דעלמא עלאה, פלהו בלטי ומנצצי, לית מאן דיכיל למיקם בהו, בר משיוז.

145. נסגר פתח זה, וברובים שוככים, ואתו מגדל פורח ועומד במקומו בין שאר המגדלים.

145. סגור פתוחא דא, פרוכים משתככי. והוא מגדל פרוז, וקיימא באתריה בין שאר מגדלין.

146. באותו פתח אמצעי יש עטרת פז עליונה ונכבדה גנוזה, שלא נראית בעת, גלופה וחקוקה בכל מיני אבנים יקרות, ועתידה להיות על ראש מלך המשיח בשעולה באותו מגדל, ושני נשרים, זה מצד זה וזה מצד זה, לוקחים אותו בידיהם.

146. בהוא פתוחא דאמצעייתא, אית עטרה דפז עלאה ויקרא גנוזא, דלא אתווי השתא, גליפא ומזוקקא בכל זיני אבני יקר, וזמינא למיהוי על רישא דמלכא משיוזא, כד סליק בהוא מגדל, ותרין נשרין, דא מסטרא דא, ודא מסטרא דא, נטלי ליה בידיהו.

147. בשעולה מלך המשיח, מתתקנים הנשרים, ולוקחים עטרה זו בשעה שיתחיל לקרא, ופתח פתח אחר, ומשם תצא אותה יונה ששלח נח בימי המבול, שכתוב (בראשית ח) וישלח את היונה. היונה, אותה הנודעת, ולא דברו בה הקדמונים ולא ידעו מה היא, אלא מפאן יצאה ועשתה שליחותה.

147. כד סליק מלכא משיוזא, מתתקנין נשרין, ונטלי עטרא דא, בשעתא דישרי למקרי, יתפתחו פתוחא אורא, ומתמן תפוק יהיא יונה, דשדר גזו בימי טופנא, דכתיב, (בראשית ח) וישלחו את היונה, היונה: יהיא דאשתמודעא, ולא מליכו בה קדמאי, ולא ידעו מה היא, אלא מהכא נפקת, ועבדת שליחותא.

148. ובשעה שכתוב ולא יספה שוב אליו עוד, לא ידע אדם לאן הלכה, והיא שבה למקומה ונגנזה בפתח זה, והיא תקח עטרה בפיה ותשים על ראש מלך המשיח, הגיע ולא הגיע, ואז כתוב, (תהלים כא) תשית לראשו עטרת פז.

148. ובשעתא דכתיב ולא יספה שוב אליו עוד, לא ידע בר גש לאן אולת, והיא תבת לאתרה, ואתגנזת בפתוחא דא ואיהי תטול עטרה בפומהא, ותשוי על רישיה דמלכא משיוזא, מטי ולא מטי, וכדין כתיב, (תהלים כא) תשית לראשו עטרת פז.

149. וכיון שיקרא מלך המשיח בספר תורה, יקומו שני נשרים, זה מפאן וזה מפאן, ויונה מתכופפת, ומלך המשיח יורד, ועטרה על ראשו, עד מדרגה אחרונה. ושני נשרים פורחים למעלה על ראשו, ויונה שבה ועטרה בפיה, ויקבלו אותה שני נשרים אלו.

149. וכיון דיקרי מלכא משיוזא בספר תורה. יקומו תרין נשרין, דא מפאן ודא מפאן, ויונה מאיה, ומלכא משיוזא גוזית, ועטרה על רישיה, עד דרגא בתראה. ותרין נשרין פרוזין לעילא על רישיה, ויונה תבאת (דף קס"ה ע"א) ועטרה בפומה, ויקבלון לה אלון תרין נשרין.

150. דוד המלך נקרא זית רענן לפני הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים נב) ואני כזית רענן בבית וגו'. עלה זית – זה מלך המשיח בן דוד. וזהו שרמזה יונה זו בימי נח, שכתוב (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. אותו עלה זית טרף ונחטף לכבודו,

150. דוד מלכא, זית רענן אקרי קמיה קודשא בריך הוא, דכתיב, (תהלים נב) ואני כזית רענן בבית וגו'. עלה זית, דא מלכא משיוזא בריה דדוד. ודא איהו דרמיז יונה דא פיומוי דגזו, דכתיב, (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. והוא עלה זית, טרף וזוטף

במה? בפיה. שעומדת על ראשו, ומקבל כבוד מיונה זו. ומה שכתוב טרף ולא טרפה, (אלא) כזכר הזה שעושה חיל ומנצח. בישיבת הרקיע יונה זכר הוא. מתוך שנקרא יונה כתוב כנקבה, וכתוב כזכר בזמן שמקבל כבוד זה.

151. מגדל זה בששב למקומו, מאיר פאור עין השמש, שכתוב (תהלים פט) כסאו בשמש נגדי, ואף שכסא אחר יהיה לו בנסים ואותות גדולים. בראש מגדל זה יש עופות אש (דרור) שמצפצפים, בשעולה הבקר, צפצוף של נעימות, שאין נעים ונגון באותה נעימות.

152. למעלה מכלם מינים אחרים ויונים אחרים שפורחים באויר, עולים ויורדים, יורדים ועולים, לא שוככים לעולמים. אותיות גדולות ואותיות קטנות פורחות ביניהם.

153. אי חסיד קדוש, בשעה שהאותיות פורחות, רואה האדם באותיות גדולות. כתוב באויר לפי שעה, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. (והארץ היתה תהו ובהו וגו', מכאן חזרות האותיות הגדולות כבתחלה) מכות אותיות קטנות בהם ופורחות, ונראה מהן כתוב, ויאמר אלהים יהי אור וגו', וירא אלהים את האור וגו'. אחר כך חזרות אותיות קטנות ומכות באותיות גדולות, ונראה מהן שכתוב, ויאמר אלהים יהי רקיע וגו'. וכן כל מעשה בראשית, פלאות גדולות, ושמחה לעינים מעשים של אותיות אלו. אשרי העם שלכל זה מצפים.

154. אי חסיד קדוש, מי ששומר ברית, שם אותו אחריו, והוא להתחלה. ואם תאמר, מי שומר לאחור? הרי שמירה גדולה ועליונה מהכל ששומרו. ומי הוא? צדיק עליון באהבה רבה. נכנס בין צדיק וצדק, ונמצא שמור מכל הצדדים. אשרי מי ששומר ברית זו. ועל כן ישראל נראים כל הזכרים ששומרים אות ברית זו לפני המלך הקדוש. מיהו שיכול

ליקרא דיליה. במה. בפיה. דקיימא על רישיה, ומקבלא יקר מהאי יונה והאי דכתיב טרף, ולא טרפה, (אלא) כדכורא דא, דעביר זיילא ונצו. במתיבתא דרקיע, יונה דכר הוא, מוה דאקרי יונה, כתיב כנקבא, וכתיב כדכורא, בזמנא דמקבלא יקר (חסר) דא.

151. מגדל דא כד תב לאתריה, נהיר כנהירו דעינא דשמשא, דכתיב, (תהלים פט) כסאו בשמש נגדי. ואף דכרסייא אזורא ליהוי ליה בנסין ואתין רברבין. בריש מגדל דא, אית עופין דנור (דרורא) דקא מצפצפאן, כד סליק צפרא, צפצופא דנעימו, דלית נעימו וננונא כהוא נעימו.

152. לעילא מכלהו, זינין אזורין, ושפנינין אזורין, דקא פרוזין באוירא, סלקי ונזתי, נזתי וסלקי, לא משתכחין לעלמין. אתון רברבין, ואתון זעירין, פרוזין ביניהו.

153. אי זוסידא קדישא, בשעתא דאתון פרוזין, זומי בר נש באתון רברבין. כתיב באוירא לפום שעתא, (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ (והארץ היתה תהו ובהו וגו', מהכא אהדרי אתון רברבן כמלקדמין) בטשי אתון זעירן בהו ופרוזין, ואתווי מנייהו כתיב, ויאמר אלהים יהי אור וגו', וירא אלהים את האור וגו'. לבתר מהדרי אתון זעירן, ובטשי באתון רברבין, ומתווי מנייהו דכתיב, ויאמר אלהים יהי רקיע וגו'. וכן כל עובדא דבראשית, פליאן רברבין, וזדו לעינין עובדאן דאתון אלין, זכאה עמא דכל דא מוזכאן.

154. אי זוסידא קדישא, מאן דנטיר ברית, שוי ליה אבתרוי, ואיהי לקמא. ואי תימא, מאן נטיר לאזורא. דא נטירו רב ועלאה מכלא, דנטיר ליה. ומאן איהו. צדיק עלאה פרוזימו סני. עאל בין צדיק וצדק. ואשתכחו נטיר מכל סטרין. זכאה מאן דנטיר ברית דא. ועל דא ישראל, אתוון כל דכורין, דנטירין את קיימא דא, קמי מלכא קדישא. מאן איהו דיכול

להזיק לבן שהוא באמצע אביו מכאן, ואמו מכאן, והוא ביניהם? וזה כשהוא אחרי ה'.

155. בא וראה, אותו רקיע כששובב בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים. מי שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין שמחה באותה שמחה בעולם, לקים (שם ק) עבדו את ה' בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה באותה יראה בעולם, לקים (שם ב) עבדו את ה' ביראה.

156. מעין מים אחד שנובע מצד מזרח, זהו שאמר יחזקאל הנביא. ממעין זה לא יכולים לסים שבח כל בני העולם. במקום שנוולד שם לצד מזרח, אין עמק ורום שלו אלא זרת, ולא יותר.

157. כשנובעים המים ועולים, עולים כל מיני מרגליות שבעולם, ולא נופלים בחוץ. כעת נראים בגון אחד, לפי שעה נופלים אלה, והנה עולים אחרים בגון אחר בכל מיני גונים שבעולם. נופלות אותן מרגליות, ולא נופלות בחוץ.

158. סביב אותה נביעה סובבים בפתור ופרח, ולא יכולים כל בני העולם לעמד על אותם גונים, כלם שלהבות לזהטות, ולא יכולים להסתפל בהם. לא ידוע חשיבות המעשה. העלים שלהם נוצצים בכמה גונים.

159. מעשה ציור, אמנות רבון העולם, מכסים על שלש מאות ושבעים וחמשה פרושים שתחתיהם, אחר שבכים אחרים לפנים. ואותם שבכים סביב העזרה לפנים.

160. ולמעלה מהם אותן גפנים פרושות, תחת הגפנים אותם פרושים, כלם בכנפים פרושות משלבות אלו באלו. כאן אמר ראש הישיבה, שכל מי שמשתדל באותן גפנים, מאירים פניו כאור השמש.

לנוקא לברא, דאיהו באמצעו אבוה מכאן, ואמיה מכאן, ואיהו ביניהם. ודא פד איהו אזורי יי.

155. תא וזוי ההוא רקיע פד סוזרא בגלגולא מנגנא בגונא, ומקל נהימו דמיין דנבעין, לא ידיע ההוא גונא. כל אינון אננין די בארבע סטריין, מליין מנביעו דמיין דנבעין. מאן דאיהו לגו, בתריין סטריין קיימא תמן. וזד בוזדוה, דלית וזדוה כההיא וזדוה בעלמא, לקיימא (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה. וזוד ביראה, דלית דוזילו כההוא דוזילו בעלמא, לקיימא (תהלים ב) עבדו את יי ביראה.

156. וזד מעינא דמיא, דנביע מסטר מזרוז, דא הוא דאמר יחזקאל נביאה. מהאי מעינא, לא יכלין לסימא שבחא כל בני עלמא. באתר דאתייליד תמן לסטר מזרוז, לית עומקא ורומא דיליה, אלא זרתא ולא יתיר.

157. פד נבעין מיא וסלקין, סלקין כל זיני מרגלאן דעלמא, ולא נפלין לבר, השתא אתוזוזן בגון זוד, לפום שעתא נפלין אלין, והא סלקין, אזורנין, בגון אזורא, בכל זיני גונין דעלמא. נפלי אינון מרגלאן, ולא נפלי לבר.

158. סוזרנין דההוא נביעו, וזיזור ושושן סוזרין. ולא יכלין כל בני עלמא למיקם על אינון גונין, כלהו שלהובין מלהטאן, ולא יכלין לאסתכלא בהו. לא ידיע וזשיבו דעובדא. טרפין דלהון מנצצן בכמה גונין.

159. עובד ציור, אומנו דמארי עלמא, וזפיין על תלת מאה ושבעין וזומשה פרושין דתוזותיהו, בתר שבכין אזורנין לגו. ואינון שבכין סוזור דעזרה לגו.

160. ולעילא מנהון, אינון (דף קס"ה ע"ב) גופנין פרישאן, תוזות גופנין אינון פרושין, כלהו גרפין פרישין, משלבין אלין באלין. הכא אמר רב מתיבתא, דכל מאן דאסתכל באינון גופנין, מנהרין אנפוי כנהירו דשמשא.

161. אותם שבכים שתוחמים סביב סביב לעזרה, כלם מרקמים בחוטים שמאירים בגונים גדולים, לוחטים בארבעה מיני זהר של אש. שלהבות עולות, וגונים נוצצים, ולפעמים השלהבות שוככות, ואורות וגונים עולים ומכים אלה באלה.

162. ששת אלפים אגנים לגבי אותם שבכים, ארבעה גונים לארבעה צדדים של העזרה. אלה הם גדולים, ונביעת המים החיים בכל הצדדים. והם נופלים באותם אגנים, ונבלעים במקומם, ומים אלה לא יודעים לאן הולכים.

163. באמצע העזרה יקומו כל ישראל ויראו לפני המלך הקדוש. בצד דרום בעזרה זו נולד מעין מים אחד, ונדמה (והתרבה) שישטפו המים את כל העולם. מי שיכנס בהם, יהיו עד הברכים. יכנס בהם גבור גדול, ויכנס בהם עד הברכים. אם תינוק בן יום, עד הברכים. מי ששותה מהם יתחכם, ויתפקח בחכמה.

164. מעין זה יוצא מתוך מרגלית קטנה אחת בכתל דרום. אותם המים נבלעים תוך המקום (תוך המקום הזה), ומשם יצאו החוצה מהמקדש, שעד שיעלו לנחל שטים, ישטפו אותה זמה שילדו המים שבשטים. ועל כך מים אלה בעזרה, בגלל אלו שגראו שם זכרים, היו שותים מהמים, לא נתעוררו לנקבות בבואם להתראות לפני המלך הקדוש. ועוד, שהרי יתפקחו לדעת דברים סתומים של המלך העליון, תוך המקדש הזה כל ההרהורים נשכחו, פרט להרהור של חדות המלך הקדוש.

165. ענף אחד יוצא בתוך אמצע אותו מעין. אמר ראש הישיבה, בשהתקרבותי לאותו ענף שבתוך המעין, עלה ענף למעלה למעלה. כל מה שהתקרבותי – כך עלה. יסוד ושרש אותו ענף אינו רק במים. אותו ענף מכסה עולמות. כל גוני העולם באותם הענפים שלו. פריו לא ידוע מהו, ולא יכולים לדעת. ואמר ששאל את המשיח על אותו פרי, ואמר, פרי זה

161. אינון שבכין דאתוזמן סוזור סוזור דעזרה, כלהו מרקמן, בזוטין דנהרין בגוונין סגיאין, מלהטן בד מיני זהורין דאשא. שלהובין סלקין, וגוונין מנצצין, ולזבנן שלהובין משתככי, ונהורין וגוונין סלקין, ובכשי אלין באלין.

162. שית אלה אגנין, לנבי אינון שבכין, ד' גוונין, כד' סטרין דעזרה, אלין אינון רברבין, ונביעו דמיין זיין בכל סטרי. ואינון נפלי באינון אגנין, ובלעי באתרייהו ואלין מיין לא ידעי לאן אזלין.

163. באמצעו דעזרה, יקומו ישראל, ויתזוון קמי מלכא קדישא. בסטר דרום בעזרה דא, אתייליד זוד מעינא דמיא, ואתרמי (ס"א ואתדמי) (ס"א ואתרבי) דקא ישטפון מיא כל עלמא. מאן דייעול בהו, יהון עד ברכים, ייעול בהו גיבר רב ייעול בהו עד ברכים, אי תינוק בר יומא עד ברכים. מאן דשתי מנייהו יתזכר, ויתפקח בזכמתא.

164. מעינא דא נפיק מגו מרגלא זודא זעירא, בכותלא דדרום. אינון מיין בלעי גו אתרא (ס"א גו אתר דא), ומתמן יפקון לבר ממקדשא, עד דייעלו לנחל שטים, ישטפון ההוא זמה, דאולדין מיא דשטים. ועל דא מיין אלין בעזרה, בגין אינון דאתוזמן תמן דכורין. הוון שותאן מן מיא, לא זויישי בגנוכבי, במיתיהון לאתוזאה קמי מלכא קדישא. תו, דהא יתפקוזון למנדע מלין סתימין דמלכא עלאה, גו מקדשא דא כל הרהורין ישתכוזון, בר הרהורא דזודות דמלכא קדישא.

165. ענפא זוד נפיק, גו אמצעו דההוא מעינא. אמר רב מתיבתא, כד קריבנא לההוא ענפא גו מעינא, אסתלק ענפא לעילא לעילא, כל מה דקריבנא, הכי אסתלק, יסודא ושרשא דההוא ענפא לאו איהו אלא במיא. ההוא ענפא זופי עלמין. כל גוונין דעלמא באינון טרפין דיליה. איבא דיליה, לא ידעי מהו. ולא יכלין למנדע. ואמר, דקא שאיל למשיזו על ההוא

גנוז (זכריה ח) לאיש משענתו בידו מרב ימים. מי שזוכה לדעת זה – שיודע.

איבא, ואמר, איבא דא גניז, (זכריה ח) לאיש משענתו בידו מרוב ימים. מאן דזכי למנדע דא, ליעדע.

166. רקיע אחד יש על אותו ענף פרוש למעלה. מאותו רקיע הולך טל על גבי אותו מעין, ולא יותר. כשמתפלל אדם על אותו רקיע מרחוק, דומה תכלת יותר קרב, דומה אדם. קרב יותר, דומה ירק. קרב יותר, דומה לבן, שאין בעולם לבן כמותו. טל שהולך ממנו נשאב באותו ענף, ועושה פרי זה ומתגדל. אותו רקיע הוא הולך בגלגול יותר ממה שעינים יכולות להסתכל.

166. רקיע זוד אית על ההוא ענפא, פריש לעילא. מההוא רקיע, אזיל טלא על גבי מעינא דא, ולא יתיר. כד אסתכל בר נש לההוא רקיע מרוזיק, דמי תכלא. קריב יתיר, דמי סומקא. קריב יתיר, דמי ירוק קרוב יתיר, דמי זוור, דלית זוור בעלמא כגנייה. טלא דקא אזיל מניה, אשתאיב בההוא ענפא, ועביד איבא דא, ואתרבי. ההוא רקיעא, איהו אזיל בגלגולא יתיר, ממה דעינין יכלין לאסתכלא.

167. כל אותם שומרי ברית הקדש (רוצים) שרוצים להראות לפני המלך, שהרי לא נראו אלא בשביל להראות שהם בני מילה קדושה. ועל זה, (שמות כג) יראה כל זכורך, אותם בני ברית קדש. דיק ראש הישיבה, זכורך ולא זכרף, שהרי זכר כתוב, ולא זכור. מה זה זכורך? אלא כל אותם ששמרו ברית קדש ולא חטאו בו, הם היו בני המלך שבכל יום משתבח בהם וזכר אותם תמיד. ועל כן זכורך, ההוא שיש בו ברית קדושה, שזכר אותם המלך בכל יום, שאין שבת לפני המלך העליון (אלא) כמי ששומר ברית זו.

167. כל אינון זטורי קיימא קדישא, (ס"א בעון) דבעון לאתוואה קמי מלכא, דהא לא אתוואון, אלא בגין לאוואה דאינון בני גזירו קדישא. ועל דא, (שמות כג) יראה כל זכורה, אינון בני קיימא קדישא. דייק רב מתיבתא, זכורה, ולא זכרף. דהא זכר כתיב, ולא זכור, מאי זכורה. אלא כל אינון דנטרין קיימא קדישא, ולא זובאן ביה, אינון הוו בני מלכא, דבכל יומא משתבוז בהו ודכיר לון תדיר. ועל דא זכורה, דהוא דאית ביה קיימא קדישא, דדכיר לון מלכא בכל יומא, דלית שבוזא קמי מלכא עלאה, (אלא) כמאן דנטיר קיימא דא.

168. ועל כן צריך להראות שלש פעמים בשנה לפניו. שלש פעמים למה? אלא בגלל אבות הראשונים שקבלו ברית זו ראשונה לכל מצוות התורה, ומשום כך שלש פעמים הם בשנה. אברהם קבל ברית, יצחק קבל ברית, יעקב היה שלם מכלם, ועל כן כתוב בו (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלם מהכל.

168. ועל דא בעי דיתוואון תלת זמנין בשתא קבייה. תלת זמנין אמאי. אלא בגין אבהן קדמאי, דקבילו להאי ברית, קדמאה לכל פקודין דאורייתא, ובגין כך תלת זמנין אינון בשתא. אברהם קביל ברית. יצחק קביל ברית. יעקב הוה שלים מכלהו, ועל דא כתיב ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים מכלא.

169. אברהם נקרא תמים, ולא היה כל כך שלם, אבל תם – שלם מהכל. מה כתוב בנח? (שם ו) איש צדיק תמים היה בדרתיו. היה רשום ברשם קדוש ביניהם. ואמר ראש הישיבה, בכל מקום שכתוב תמים, שרשום ברשם קדוש באות קיום הברית, ומשום

169. אברהם תמים אקרי, ולא הוה כל כך שלים, אבל תם: שלים מכלא. מה כתיב בגנו, (בראשית ו) איש צדיק תמים היה בדרותיו. הוה רשים ברשימו קדישא ביניהו. ואמר רב מתיבתא, בכל אתר דכתיב תמים, דרשים ברשימו קדישא, באת קיימא דברית, ובגין (דף קס"ו ע"א) דנטר ברית, אקרי תמים

שְׁשֹׁמֵר הַבְּרִית נִקְרָא תַּמִּים בְּדַרְתָּיו, מִה שְׁלֹא
הָיוּ כָּלֶם בָּךְ, שֶׁהֵם מַחְבְּלִים דְּרַבִּיחָם.

בְּדוֹרוֹתָיו. מִה דְּלֹא הָיוּ פְּלֵהוּ הָכִי, דְּאִינוּן מִזּוּבְלָן
אֲרוּזֵיהוּ.

170. ועל זה כתוב את האלהים התהלך נח.
וכי מי יכול ללכת עמו? אלא כל מי ששומר
ברית קדש, מזדוגת בו שכינה ושורה עליו.
ומשום בך, (דברים יח) תמים תהיה עם ה'
אלהיך. תמים תהיה, ואחר כך עם ה' אלהיך.
בזוג אחד. שפיון ששומר ברית זו, עם ה'
להיות, ולא נפרד ממנו.

170. ועל דא כתיב, את האלהים התהלך נח. וכי מאן
יכול למייה עמיה. אלא כל מאן דנטיר ברית
קדישא, אנדווגת ביה שכינתא, ושריאת עליה. ובגין
בך, (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך. תמים
תהיה, ולבתר עם יי אלהיך. בזוגא וזדא. דכיון דנטיר
ברית דא, עם יי להוי, ולא אתפרש מגיה.

171. באברהם כתיב, (בראשית יז) התהלך
לפני והיה תמים, מילת אותו ברית. התהלך
לפני – מכאן שלא ילך גבר אחר אשה, אלא
לפניה דרך כשר הוא. והרי כתוב (שמות
כג) הנה אנכי שלח מלאך לפניך. (שם
לג) ושלחתי לפניך מלאך. לאברהם שלא
היה מהול, דחה אותו לפניה. ועל פן לא כתוב
היה תמים והתהלך לפני, אלא התהלך לפני,
שלא ראוי אתה עד שתהיה תמים. וכן בכלם,
כיון שפן אדם תמים ושומר אותו, מיד היא
לפניו, והוא אחריה, כשר הוא לזה. לחסרון
מה כתוב? (שמואל א טו) כי שב מאחרי.

171. באברהם כתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה
תמים, גזירו דאת קיימא. התהלך לפני, מהכא, דלא
יהי גבר בתר אתתא, אלא קמהא, ארוז כשר איהו.
והא כתיב, (שמות כג) הנה אנכי שולח מלאך
לפניך. (שמות לג) ושולחתי לפניך מלאך. לאברהם
דלא הוה גזיר, דזוה ליה לקמה. ועל דא לא כתיב
היה תמים, והתהלך לפני. אלא התהלך לפני, דלא
יאות אנת, עד שתהא תמים. וכן בכלהו, כיון דבר גז
תמים, ונטיר ליה, מיד היא לקמיה, ואיהו אבתרה,
כשר איהו לדא. לגרעונא מה כתיב, (שמואל א טו) כי
שב מאחרי.

172. נח מהול היה ותמים, פריעה לא היתה
בו, ומשום שלא היתה בו פריעה, מה כתוב?
את האלהים, ולא אחר האלהים. לפנים לא
היה, משום שהיה מהול. לאחור לא היה,
משום שלא נפרע. אז איך היה? את האלהים,
סמוך לו, ולא יכול להסתכל בו, שלא כל כך
כשר.

172. נח גזיר הוה, ותמים, פריעה לא הוה ביה, ובגין
דלא הוה ביה פריעה מה כתיב, את האלהים, ולא
אחור האלהים, לקמא לא הוה, בגין דהוה גזיר,
לאזוזרא לא הוה, בגין דלא אתפרע. איך הוה. את
האלהים, סמוך ליה, ולא יכיל לאסתכלא ביה, דלאו
כשר כל כך.

173. בישראל כתיב, (שמות יג) והי' הלך
לפניהם יומם בעמוד ענן [וגו'] ולילה בעמוד
אש וגו'. כיון שאמרו ישראל (שם יד) המבלי
אין קברים במצרים וגו', כי טוב לנו עבד את
מצרים – כביכול נחלש דעתו. כתוב ויסע
מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל
וילך מאחריהם. ויסע, לעשות בהם נקמות.

173. בישראל כתיב, (שמות יג) וי' הולך לפניהם יומם
בעמוד ענן ולילה בעמוד אש וגו'. כיון דאמרו
ישראל, (שמות יד) המבלי אין קברים במצרים וגו'. כי
טוב לנו עבוד את מצרים. כביכול, אתוולש דעתא.
כתיב ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מונגה ישראל
ויקף מאחוריהם, ויסע למעבד בהו גוקמיו. (חסר)

174. ועל זה שמש המשיח ושמש ראש
הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה,
שהרי דיק למשיח ואמר, מנין היה לדניאל

174. ועל דא זודי משיון, וזודי רב מתיבתא, דקא
אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיון
ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס

שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

175. אי חסיד קדוש, כמה חדוה על חדוה באותו מעין. באותו מעין מגדלים כל מיני אילנות שהציב הקדוש ברוך הוא בגן עדן, וכלם קימים לרפואה, עלים ופרות וענפים, ולשמחת הלב תמיד. ואין ביניהם רעב ודאגה ואנחה לעולמים. אשרי העם שלכל זה מצפים וכל זה גנוז להם.

176. אמר רבי שמעון, בקרקע המקדש הזה יש מאותן הפלאות. אמר לו, אי רבי, אי רבי, אשרי חלקך שכל זה באותו על גבי אותו מעין רקום, אבל אין מי שיכול להסתכל בו. לפעמים אורו אור, לפעמים חשך, לפעמים גון ארגמן, נוצצים שהעינים לא יכולות להסתכל למעלה. (ההיא) היא ששאלת, חסיד קדוש, מאותו קרקע המקדש, ראש הישיבה לא נפרד ממנו, שהרי גנוז הוא בתוך הירדן, ורחי אמרתי לך מה שאמרתי, אבל נשאל דבר זה, ותדע מה שתדע.

177. ירדן זה נכנס ונמשך זמן אחד בשנה לתוך אותו נהר שיצא מעדן, ולא מאותם ארבעה נהרות שנמשכים ממנו, אלא בו ממש. כיון שהגיע אליו, הוא נמשך ומתפשט ונכנס לתוך הירדן. וכיון שמגיע לתוך קרקע המקדש, נמצא שם שלשה ימים, ולא מתפשט ולא נמשך למקום אחר. ואמר ראש הישיבה, שבשחזור אותו נהר למקומו, משאיר שם כל מיני ציורים שעושה הקדוש ברוך הוא בגן עדן, שאותם ציורים גנוזים תחת מקומם.

פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך וזיבא, על ידי דמשיחו אזורא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטול מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירוזי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, והוא משיחו, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליון. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

175. אי זוסידא קדישא, כמה זודוה על זודוה, בההוא מעינא. בההוא מעינא, מגדלא כל זיני איכנין, דנציב קודשא בריה הוא בגן עדן, וכלהו קיימי לאסוותא, טרפין ואיבין וענפין, ולזודו לכא תדיר. ולית בינייהו כפנא, ודאגה, ואנחה, לעלמין. וכאה עמא דכל דא מזוכאן, וכל דא גניז לון.

176. אמר רבי שמעון, בקרקע דהאי מקדשא, אית מאלין ם פליאן, אמר ליה, אי רבי, אי רבי, וכאה זולקך דכל האי. בההוא. על גבי ההוא מעינא רקימא, אבל לית מאן דיכיל לאסתכלא ביה, לזמנין גהירו דיליה גהורא. לזמנין זושוכא, לזמנין גוון ארגונוא. מנצנן דלא יכלין עינין לאסתכלא לעילא. (ס"א ההיא) היא דשאלת זוסידא קדישא, מההוא קרקע דמקדשא, רב מתיבתא לא פריש מניה, דנא גניז איהו זו ירדנא, והא אמניא לך מה דאמניא, אבל נשאל מלה דא, ותנדע מה דתנדע.

177. ירדן דא, עאל ואתמישה זמנא זודא בשתא, זו ההוא נהר דנפיק מעדן, לאו מאינן ארבע נהרין דאתמישן מניה. אלא ביה ממש. כיון דמטי לגביה, איהו אתמישה ואתפשט ועאל זו ירדנא. וכיון דמטי זו קרקע דמקדשא, אשתכוז תמן תלת יומין, ולא אתפשט ולא אתמישה לאתר אזורא. ואמר רב מתיבתא, דכד אהדר ההוא נהר לאתריה, שביק תמן, כל זיני ציורין, דקא עביד קודשא בריה הוא בגן עדן, דאינן ציורין גניזין, דתזוזות הוכתייהו. (חסר)

178. אלֵין הֵכָא וְאַלֵין הֵכָא, וְסַלְקֵי וְנִזְוִתֵי כַדְקָדְמִיתָא. בְּהֵוּא סֵטֶר דְרוּם, אֵית תַּלְת מַאָה וְזַמְשִׁין עֲמוּדֵין, מִכָּל זֵינֵי מִרְגְּלָאן. וְאַלֵין אֵינֻן דְנִהְרִין תְּדִיר, וְנִטְפִין בּוּסְמִין טְבִירִין, דְלֹא אֲתַנְלוּ לְעַלְמִין. אַרְבַּע אֲנִין בְּכָל (דף קס"ו ע"ב) עֲמוּדָא וְעֲמוּדָא נְעִיצִין. וְכַד אֵינֻן בּוּסְמִין נִטְפִין, מֵאֵינֻן עֲמוּדֵין, נִפְלִי בְהוּ, וְאַתְמַלְיִין כְּלָהוּ אֲנִנֻת, וְלֹא נִפְקִין בּוּסְמִין לְבַר.

179. מֵאֵינֻן בּוּסְמִין, זְמִינֵין לְזַמְנָא דְאֵתֵי, לְאַקְטָרָא בְּכָל יוֹמָא קְטוֹרְתָא, קָמֵי מַלְפָא קְדִישָׁא. דְלֹא יְהוּ מִכְתִּישׁוֹ דְבְנֵי נְשָׂא. אֵינֻן בּוּסְמִין לֹא יָדִיעַ עֲקָרָא דְלֵהוּן, וּמִמָּה הוּוּ, אֶלָּא מֵאֵינֻן עֲמוּדֵין נִפְלִין תַּמָּן.

180. תְּרִין נְשִׁרִין בְּכָל עֲמוּדָא וְעֲמוּדָא, מִתְנַצֵּץ מִתְלֵהֲטִין בְּכָל גְּוִנִין. שְׁבַע מַאָה נְשִׁרִין. אֵינֻן, פְּרוּזִין, אֵלֵין הֵכָא וְאַלֵין הֵכָא, בְּגִלְגוּלָא דְעֲמוּדֵין. כַּד אֲסֵתוּרִין, לֹא יִכְלִין עֵינֵין לְאַסְתַּכְלָא, דְיִכְתָּא דְבְהוּ.

181. תַּלְת אֲתוּן בְּלִטִין וּפְרוּזִין, מִפּוּמָא דְא לְפּוּמָא דְא. בְּגִלְגוּלָא דְעֲמוּדֵין וְנְשִׁרִין. כָּל אֵינֻן אֲתוּן מִרְקָמָן בְּאֵשׁ זַוּוּרָא, וְדִהֲבָא יְרוּקָא. תְּרִין אֲלָפִין וּמַאָה מְנַרְתִין, תַּלְיִין בֵּין אֵינֻן עֲמוּדֵין. וְתְרִין אֲלָפִין וּמַאָה שְׁרָזִין, בְּכָל מְנַרְתָּא וּמְנַרְתָּא. דְלִקִין בִּימָמָא, וּבְלִילֵיָא מִתְדַעְכִי, עַל צַעֲרָא דְיִשְׂרָאֵל. כַּד אֲתֵי צַפְרָא, דְלִקִין כְּלָהוּ מְנַרְבִּייהוּ.

182. אֲדֵהוּ יִתְבִי, אִמְרֵי הָא רַבִּישׁ לִילֵיָא. אִמְרֵי לִיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי זִסִידָא קְדִישָׁא, נְהִירוּ דְעַלְמָא, טוֹל פְּנִקְסָא דְאֲזַמְתָּא דְא, וְטוֹל שְׁרָזָא, וּכְתוּב מִלִין אֵלֵין, דְהָא מִטָּא זְמַנָּא דִיכֵן, לְפַקְדָּא כָּל זוּד וְזוּד לְגוּ קְבִירֵיהּ, עַד כְּלָגוּ לִילֵיָא, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֹאֵל גּוּ זְנִתָּא לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּהַדִּי צַדִיקֵיָא וּכְדִין כָּל זוּד וְזוּד פְּרוּז לְתַמָּן. וּלְמִזוּר גְּהוּי גְּבַר, הוּאִיל וְיִהְיִו לָן רְשׁוּי, לְאַשְׁלָמָא דוּרוּנָא דְקָא מְשַׁדְרֵי לָהּ. פְּרוּזֵי, בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגַעָא.

178. אֵלֵה כָּאן וְאַלֵה כָּאן, וְעוֹלִים וְיִוְרָדִים בְּמַקְדָּם. בְּאוֹתוֹ צַד דְרוּם יֵשׁ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים עֲמוּדִים מִכָּל מִינֵי מִרְגְּלִיּוֹת. וְאַלֵה אֹתָם שְׁמֵאִירִים תְּמִיד, וְנוֹטְפִים בְּשָׁמַיִם נִסְתָּרִים שְׁלֹא הִתְגַּלוּ מֵעוֹלָם. אַרְבַּעַה אֲנִינִים בְּכָל עֲמוּד וְעֲמוּד נְעוּצִים. וּבְשָׂאוֹתָם בְּשָׁמַיִם נוֹטְפִים מֵאוֹתָם עֲמוּדִים, נוֹפְלִים בָּהֶם, וּמִתְמַלְאִים כָּל הָאֲנִנֻת, וְלֹא יוֹצֵאִים הַבְּשָׁמַיִם הַחוּצָה.

179. מֵאוֹתָם בְּשָׁמַיִם עֲתִידִים לְעֵתִיד לְבֹא לְהַקְטִיר בְּכָל יוֹם קְטֹרֶת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ, שְׁלֹא יִהְיוּ מִכְתִּישֵׁת בְּנֵי הָאָדָם. אֹתָם בְּשָׁמַיִם לֹא יָדוּעַ עֲקָרָם, וּמִמָּה הֵיוּ, אֶלָּא מֵאוֹתָם עֲמוּדִים שְׁנוּפְלִים שָׁם.

180. שְׁנַיִם נְשִׁרִים בְּכָל עֲמוּד וְעֲמוּד נוֹצְצִים וְלוֹהֲטִים בְּכָל הַגְּוִנִים. שְׁבַע מֵאוֹת נְשִׁרִים הֵם, פּוֹרְחִים אֵלֵה כָּאן וְאַלֵה כָּאן בְּגִלְגוּל הָעֲמוּדִים. בְּשִׁמְסוּתוֹבָבִים, לֹא יִכְוֹלוּ הָעֵינַיִם לְהִסְתַּכֵּל הַמָּקוֹם שֶׁבָּהֶם.

181. שְׁלֹשׁ אוֹתִיוֹת בּוֹלְטוֹת וּפּוֹרְחוֹת מִפְּהַז לְפָה זֶה. בְּגִלְגוּל הָעֲמוּדִים וְנְשִׁרִים. כָּל אוֹתָן אוֹתִיוֹת מִרְקָמוֹת בְּאֵשׁ לְבָנָה וְזָהָב יִרְק. אֲלָפִים וּמַאָה מְנוֹרוֹת תְּלוּיוֹת בֵּין אֹתָם עֲמוּדִים, וְאַלְפִים וּמַאָה נְרוֹת בְּכָל מְנוֹרָה וּמְנוֹרָה. דוֹלְקִים בַּיּוֹם, וּבְלֵילָה דוֹעְכִים עַל צַעֲרֵי יִשְׂרָאֵל. בְּשִׁמְגִיעַ הַבִּקְרָה דוֹלְקִים כָּלֵם מֵעֲצָמָם.

182. עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, אָמְרוּ, הָרִי יָרֵד הַלֵּילָה. אָמַר לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, אוֹר הָעוֹלָם, קַח פְּנִקְסָא שֶׁל תֵּיק זֶה, וְקַח נֵר וּכְתַב דְּבָרִים אֵלָיו, שֶׁהָרִי הִגִּיעַ זְמַנּוֹ לְפַקֵּד כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְתוֹךְ קְבֵרוֹ עַד חֲצוֹת הַלַּיְלָה, שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְתוֹךְ הַגֵּן לְהִשְׁתַּעֲשַׁע יַחַד עִם הַצַּדִּיקִים, וְאִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד פּוֹרֵחַ לְשָׁם. וְלִמְחַר נִהְיָ אֲצִלָּהּ, הוּאִיל וְנִתְּנוּ לָנוּ רְשׁוֹת לְהַשְׁלִים דוּרוֹן שְׁמִשְׁלָחִים לָהּ. פְּרָחוּ, וּבְכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגַעָה.

183. פתחו ואמרו, (משלי ה) אילת אהבים ויעלת זון ויעלת חן ודייה ירוף בכל עת באהבתה תשגה תמיד. תורה תורה, אור כל העולמות, כמה ימים ונחלים ומקורות ומבועים מתפשטים ממך לכל הצדדים. ממך הכל, עליך עומדים עליונים ותחתונים, אור העליון (בזה) ממך יוצא. תורה תורה, מה אמר לפניך? אילת אהבים את, ויעלת חן, (אצל) מעלה ומטה אהבים שלך. מי יזכה לניק ממך פראוי? תורה תורה, שעשועים של רבונך, מי יכול לגלות ולומר סתרים וגניזות שלך? בכה, והכניס ראשו בין ברכיו ונשק את העפר.

184. בין כך ראה כמה דמיות של חברים סביבו. אמר לו, אל תירא בר יוחאי, אל תפחד מנורה קדושה, כתב ושמת תוך שמחת רבונך. כתב כל הדברים הללו ששמע באותו לילה, ולמד בהם ועסק בהם, ולא שכח דבר. ואותו נר האיר לפניו כל אותו הלילה עד שהגיע הבקר. בשהגיע הבקר, הרים עיניו, וראה אור אחד שהיה מאיר ברקיע. הוריד עיניו למטה. חזר במקדש וראה אור בכל הרקיע שמאיר ועולה באותו אור דמות הבית בכמה ציורים. שמח רבי שמעון, ולפי רגע נגנו כל אותו האור.

185. בין כך הרי אותם שני שליחים באים. מצאוהו ראשו בין ברכיו. אמרו לו, שלום עליך מר! שלום למי שעליונים ותחתונים רוצים להקדים לו שלום. קום! קום רבי שמעון ושמת בהם. אמרו לו, ולא ראית נחת רוח שעשה לך רבונך? ראית אור הבית ברקיע? אמר להם, ראיתי. אמרו לו, באותה שעה הוציא התהום בית המקדש, והעבירו הקדוש ברוך הוא בים הגדול, ומאורו היה מואר ברקיע.

186. אמרו לו, ראש הישיבה דורש בשלומך, והרי יודע שאנו שליחים אליך, וכמה דברים חדשים עתיקים התחדשו בתורה בלילה הזה. אמר להם, בבקשה מכם, אמרו דבר אחד

183. פתחו ואמרו, (משלי ה) אילת אהבים ויעלת זון ויעלת חן ודייה ירוף בכל עת באהבתה תשגה תמיד. אורייתא, גהירו דכל עלמין, כמה ימין, וגזולין, ומקורין, ומבועין, מתפשטי מנך לכל סטרין. מנך כללא, עלך קיימי עלאין ותתאין, גהירו עלאה (ודא) מנך נפקא. אורייתא אורייתא, מזה אימא לגבר, אילת אהבים אנת, ויעלת זון (גבי) עילא ותתא רוזימין דילך. מאן יזכי לינקה מנך כדקא יאות. אורייתא אורייתא שעשועים דמארך, מאן יכיל לגלאה, ולמיומר סטרין וגזיזין דילך. בכה, ואעיל רישיה בין ברכוי, ונשק לעפרא.

184. אדהכי זומא כמה דיוקנין דזובריא סוזרגיה. אמר ליה, לא תדזול בריה דיוזאי, לא תדזול בוינא קדישא, כתוב וזדי גו זדוה דמארך. כתב כל איזון מלין דשבע בההוא ליליא, ולעא לון, ולהג לון, ולא אנשי מלה. וההוא שרגא גהיר קמיה כל ההוא ליליא, עד דאתא צפרא. כד אתא צפרא, יקף עיזוי, וזומא זוד גהירו דהנה גהיר ברקיעא, מאיך עיזוי לתתא. אהדר כמלקדמין, וזומא גהירו בכל רקיע, דנהיר וסליק בההוא גהירו דיוקנא דביתא, בכמה ציורין. וזדא רבי שמעון, ולפום רגעא, אנזיז ההוא גהורא.

185. אדהכי, הא איזון תרין שליוזן אתיין. אשכזוהו רישיה בין ברכוי. אמרו ליה שלכמא עליה דמר, שלכמא למאן דעלאין ותתאין בעאן לאקדמא ליה שלם. קום. קום רבי שמעון וזדא בהו. אמרו ליה, ולא זומית גיזוא דרוזא דעבד לך מארך, זומית גהירו דביתא ברקיעא. אמר לון זומינא, אמרו ליה ביה שעתא, אפיק תהומא בי מקדשא, ואעבריה קודשא בריה הוא בימא רבא, ומגהירו דיליה, הנה גהיר ברקיעא.

186. אמרו ליה, רב מתיבתא בעא בשלכך, והא ידע דאנן שליוזן לגבר. וכמה מלין זודתיך עתיקין, אתזודש באורייתא בהאי ליליא. אמר לון, במטו מנייכו, אמרו

מהם. אמרו, לא נתנה לנו רשות למה שבאנו אליך, אבל דבר חדש היה אליך בעת.

187. פתח ראש הישיבה ואמר, (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וגו'. זה בשביל שנראה בו אור כמו זה. מי שלא זוכה במקום זה, ילך וימקח עצמו למקום אחר ויזכה בו. עץ שדולק, והאור לא עולה ומאיר בו, ינענעו אותו ויעלה בו האור ויאיר. והיינו עתידים לשמע, אבל בשביל לבא אליך לא רצינו להתעכב. שמח רבי שמעון.

188. אמרו לו, אי חסיד קדוש, כל הדברים שבתוכנו בתורה, דברים קטנים הם בכל דבר ודבר. ואותם דברים קטנים, כמה הם דברים גדולים ועליונים עד שאין להם שעור? שהרי אין בנו ספק, אלא ברור התורה על בריה. וכעת ראש הישיבה פרש דברים סתומים על זה בגלל מה שעקר הנשמה למה לא מאיר במקום זה וזוכה להיות מואר במקום אחר? ועד עתה לא זכינו בזה בשביל לבא אליך.

189. ודבר אחר זכינו לשמע ממנו: רוח שהולכת ערמה באותו עולם בלי בנים, אשתו תעשה כלי לבנותו. מה הטעם? אשתו היא נר שנדלקת ממנו, ושניהם נר אחד היו, אור זה יוצא מאור זה. דעך זה, נדלק מתוך אורו ממש, משום שהיו אור אחד.

190. בעת, רבי, נחזר לדברים הראשונים, ובשנחזר למקומנו נטל רשות מראש הישיבה באותם דברים שנקבל ממנו, ונאמר לפניך. אשרי חלקך שאתה זוכה לאורות נסתרים מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה מהעולם הזה ומעולם אחר. אמר רבי שמעון, דבר אחד רציתי לדעת, אם תוכל להודיע לי. נשים באותו עולם אם זכאיות לעלות למעלה, או איך הן שם? אמר לו, אי רבי אי רבי, בזה יש לנו סוד יתר (נכפד) כדי לא לגלות סודות של שם, אבל זה ילך ויטל

זוד מלה מנייהו. אמרו, לא אתייהיב לן רשיו למאי דאתינן לגבך, אבל מלה זודתא הוה לגבך השתא.

187. פתחו רב מתיבתא ואמר (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וגו', דא בגין דאתנהרא ביה נהירו פגיונא דא. מאן דלא זכי באתר דא, יהך וינטל ערמיה לאתר אוזרא, וזכי ביה. אעא דדליק, ונהורא לא סליק ונהיר ביה, ינענעון ליה, ויסלק ביה נהורא, ונהיר. והוינן זמנין למשמע, אבל בגין למיתי גבך, (דף קס"ז ע"א) לא בעינן לאתעכבא, זודי רבי שמעון.

188. אמרו ליה, אי זוסידא קדישא, כל מלין די בגוון באורייתא, מלין זעירין אינון, בכל מלה ומלה. ואינון מלין זעירין, כמה אינון מלין רברבין ועלאין, עד דלית לון שיעורא. דהא לית בגוון ספקא, אלא ברירו דאורייתא על בורייה. והשתא רב מתיבתא פריש מלין סתימין על דא, בגין דעקרא דנשמתא, אמאי לא נהיר באתר דא, וזכי לאתנהרא באתר אוזרא. ועד בען לא זכינן בהו, בגין למיתי גבך.

189. ומלה אוזרא זכינן למשמע מניה, רוזא דאזכא בערטורא בההוא עקמא בלא בגין, אנתתיה יתעביד ליה מאנא לאתבגא איהו. מאי טעמא. אנתתיה איהי שרגא, דאתדליקת מניה, ותרומיהו שרגא זודא הווי, נהורא דא נפק מנהורא דא, אתדעך דא, אתדליק מגו נהוריה ממש, בגין דזודא נהורא הווי.

190. השתא רבי, נהדר למלין קדמאין, וכד נהדר לאתרין, נטול רשיו מרב מתיבתא, באינון מלין דנקבל מניה, ונימא קפרי. זכאה זולקרה, דאת זכי לנהורין סתימין, מכל סטרין, מעיקא ומתתא, מיהאי עקמא, ומעקמא אוזרא. אמר רבי שמעון, מלה זודא בעינא למנדע, אי תיכול לאודעא לי. נשין בההוא עקמא, אי זכאין לסלקא לעיקא, או היה אינון תמן. אמר ליה, אי רבי אי רבי, בך דא אית לן רזא יתירא (ס"א יקורא). בגין דלא לגלאה סטרין דתמן, אבל דא יהך ויטול רשיו, ונימא לך. אדהכי פרוז זוד, ואתכסי מנייהו, ואזל ליה.

רשות, ונאמר לך. בין כך פרח אחד והתבסס מהם והלך לו.

191. ולפי שעה שב אליהם. אמר להם, עתיד הייתי להכנס, והיו כלם בעטור אחד, שדנו דין בן אדם אחד שעמד על פתח הגן עדן, ואותם כרובים אחזו בו, ולא נתנו אותו להכנס שם, והיה בצער ביניהם, וצוח צוחות על גבי הפתח, ושמעו כל הצדיקים ששם, וכעת היו מתכנסים כל בני הישיבה להכנס אל מלך המשיח לעין בדינו. ובאתי להודיע לכם, וזה חברי הצטרף ללכת לשם, שפרזו העבר בכל אותם בני הישיבות שיהיו מתכנסים בעת לפני המשיח. לקח פתקה אחת ונתן לרבי שמעון. אמר, קח את זה ועצן במה ששם עד שנבא אליך. ופרחו שניהם.

192. ורבי שמעון לקח הפתקה וראה מה שראה בסודות ששם כל אותו יום. בלילה ראה נר, ונפלה עליו שנה, ונרדם עד הבקר. כשהאיר היום קם, ופרחה אותה פתקה ממנו, והנה שניהם באים. אמר לו, עמד רבי, אשרי חלקך. עמד. בגללך ראינו וזכינו לכמה סתרים עליונים, במה חדוה הראו לנו בשנתנו רשות לגלות לך כל מה שאתה רוצה. ראש הישיבה העליונה יצא אלינו ואמר: שאלו בשלום בר יוחאי, מקומו של בר יוחאי הרי פנוי לו מבמה ימים, אין מי שיקרב אליו, אשריו

193. רבי רבי, כשפרחנו ממך (בשבילך), נכנסנו וראינו כל בני הישיבות שהרי מתכנסים לתוף היכל אחד ששם המשיח, ודנו דין של אותו אדם שעמד על הפתח, ששמו אין לנו רשות לגלות. הצטער רבי שמעון על זה. אמר לו, אל תצטער רבי על זה, אתה תדע בלילה הזה בחלומך. אבל דין דנו עליו, שגזר משיח שיהיה אותו אדם בחוץ באותו צער ארבעים יום, ולסוף ארבעים יום יצערו אותו בדין בצער הגיהנם שעה וחצי.

191. ולפום שעתא תב לגבייהו, אמר לון, זמינא הוינא למיעאל, והוו פלהו בעטורא זורא, ודייני דינא דזור בר נש, דקאים על פתוזא דגן עדן, ואינון פרובין אזידו ביה, ולא שבקו ליה למיעאל תמן, והוה בצערא בינייהו, וצווח צווחין על גבי פתוזא, ושמעו פולהו צדיקייא דתמן, והשתא הוו מתכנפי כל בני מתיבתא, למיעאל לגבי מלכא משיזא, לעינא בדיניה. ואתינא לאודעא לכו, ודא זורא אצטריך למהר תמן, דכרוזא הוה אעבר בכל אינון בני מתיבתא, דליהוון כנישין השתא קמי משיזו. גטל פתקא זורא, ויהב לרבי שמעון. אמר, טול דא, ועיין במה דתמן, עד דייתי גבה, פרזו תרווייהו.

192. ורבי שמעון גטל פתקא, וזומא מה דזומא, ברזין דתמן, כל ההוא יומא. בליליא זומא שרגא, ונפיל ביה שינתא, ודמר עד צפרא. כד גהר יממא, קם ופרוז והוא פתקא מניה, והא אינון תרווייהו אטיין, אמר ליה, קום רבי, זכאה זולקך, קום. בגינך זומינן וזכינן לכמה סתרין עלאין, במה זודוה אוזוין לן, כד יהבו רשו לגלאה לך, כל מה דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבן, ואמר, שאילו בשלמיה דבר יוזאי, אתריה דבר יוזאי, הא פנו ליה מכמה יומין. לית מאן דיקרב לגביה, זכאה איהו.

193. רבי רבי, כד פרזנא (בגיןך) מגבה, עאלנא וזמינא כל בני מתיבתא, דהא מתכנפי לגו היכלא זורא, דמשיזו תמן, ודייני דינא דההוא בר נש, דקאים על פתוזא, שמיה לית לן רשו לגלאה. אצטער רבי שמעון על דא, אמר ליה, לא תצטער רבי על דא, אנת תדע בדא ליליא בזולמך. אבל דינא דיינו עליה, דגזר משיזו, דלהוי ההוא בר נש לבר בההוא צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין, יצערון ליה בדינא, בצערא דיניהם, שעתא ופולנא.

194. וְכָל דָּא, בְּגִין דְּיוֹמָא זִוּדָא, זִוּד מִן זִוּבְרֵיִיא הָוֵה פְּרִישׁ מַלְכִין דְּאוּרֵיִיתָא, כּד מְטָא לְזוּד מַלְכָּה, יַדְעֵה אִי בַר נְשָׁה דִּיתְכַשְׁל בֵּיהּ, וְאָמַר לְזִוּבְרֵיִיא שְׂתוּקוּ, לֹא תִימְרוּן מוּדֵי. וּבְגִין דְּשְׂתִיקוּ זִוּבְרֵיִיא אֲתַכְשֵׁל בְּהָוֵה מַלְכָּה, וְאֲכַסְיָהּ. וְהָוֵה כְּסוּפָא. דְּזָרִים הָאִי בַר נְשָׁה, דִּינִין לֵיהּ בְּהָאִי דִּינָא (דָּף קס"ז ע"ב) קְשִׁיָּא, בְּגִין דְּלֹא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא לְשַׁבְּקָא זִוּבָא דְּאוּרֵיִיתָא, אֲפִילוּ כַּמְלָא גִימָא.

195. דְּנִוּוּ דִּינִוּ, וְיִצְאוּ כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, וְאִנִּי שְׂאֵלְתִי רְשׁוּת, שְׁהִי בַר יוֹחָאִי שְׂאֵל שְׂאֵלָה זֵוּ. וְעַל זֵה הָרָאוּ לִי מַה שְׂלֵא יַדְעָתִי מִלְּפָנֵי כֵּן. אִי רַבִּי, שְׂשָׁה הִיכְלוֹת הָרָאוּ לִי, בְּכַמְהָ עֲנוּגִים וְעֲדוּנִים, בְּמָקוֹם שְׁפָרְכַת פְּרוּשָׁה בְּגִנְהָ. שְׁהִי מֵאוּתָהּ פְּרָכַת וְלִהְלָאָה לֹא נִכְנָסִים זְכָרִים כָּלָל.

196. בְּהִיכַל אֶחָד יֵשׁ בְּתֵיבָה בַּת פְּרַעָה, וְכַמְהָ רַבּוּא וְאַלְפֵי נְשִׁים זֹכוֹת אֲתָהּ, וְלִכְל אַחַת וְאַחַת מֵהֶן יֵשׁ מְקוֹמוֹת שֶׁל אֹרוֹת וְעֲדוּנִים לֹא דַחַק כָּלָל. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם הַכְּרוּזוֹת מְכַרְזִים: הָרִי דְמוֹת מִשָּׁה נְבִיא הַנְּאֻמָּן בָּאָה! וּבְתֵיבָה יוֹצֵאת לְמָקוֹם פְּרָגוּד אֶחָד שֵׁישׁ לָהּ, וְרוּאָה דְמוֹת מִשָּׁה וּמִשְׁתַּחֲוֶה אֲלֵיהּ, וְאוֹמְרַת: אֲשֶׁרִי חִלְקִי שְׂגַדְלִתִי אֹרֵךְ זֵה. וְזֵה עֲנוּגִים שְׂלָהּ יוֹתֵר מִכָּלָם.

197. חוֹזֵרֵת לְנָשִׁים וּמִשְׁתַּדְּלַת בְּמַצּוֹת הַתּוֹרָה. כִּלְנֵן בְּאוֹתָן דְּמִיּוֹת שְׁהִיוּ בְּעוֹלָם הָזֶה בְּלָבוּשׁ אֹרֵךְ, (כְּלָבוּשׁ) בְּלָבוּשׁ הַזְּכָרִים, פְּרַט שְׂלֵא מֵאִירִים כְּדָהּ מַצּוֹת הַתּוֹרָה שְׂלֵא זָכוּ לְקִיּוּמָן בְּעוֹלָם הָזֶה, מִשְׁתַּדְּלוֹת בְּהֵן וּבְטַעְמֵיהֶן בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וְכָל הַנְּשִׁים הִלְלוּ שְׂוִיִּשְׁבוֹת יַחַד עִם בַּת פְּרַעָה נִקְרְאוֹת (יִשְׁעִיָּה ל"ב) נְשִׁים שְׂאֻנְנוֹת, שְׂלֵא הַצְטַעְרוּ כָּלָל בְּצַעַר הַגִּיהֶנֶם.

198. בְּהִיכַל אֶחָד יֵשׁ סְרוּז בַּת אֲשֶׁר, וְכַמְהָ נְשִׁים רַבּוּא וְאַלְפִים יַחַד אֲתָהּ. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם מְכַרְזִים לְפָנֶיהָ: הָרִי דְמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק בָּאָה! וְהִיא שְׂמַחָה וְיוֹצֵאת לְגַבֵּי פְּרָגוּד אֶחָד שֵׁישׁ לָהּ, וְרוּאָה אֹרֵךְ דְּמוֹת יוֹסֵף, וּשְׂמַחָה,

194. וְכָל דָּא, בְּגִין דְּיוֹמָא זִוּדָא, זִוּד מִן זִוּבְרֵיִיא הָוֵה פְּרִישׁ מַלְכִין דְּאוּרֵיִיתָא, כּד מְטָא לְזוּד מַלְכָּה, יַדְעֵה אִי בַר נְשָׁה דִּיתְכַשְׁל בֵּיהּ, וְאָמַר לְזִוּבְרֵיִיא שְׂתוּקוּ, לֹא תִימְרוּן מוּדֵי. וּבְגִין דְּשְׂתִיקוּ זִוּבְרֵיִיא אֲתַכְשֵׁל בְּהָוֵה מַלְכָּה, וְאֲכַסְיָהּ. וְהָוֵה כְּסוּפָא. דְּזָרִים הָאִי בַר נְשָׁה, דִּינִין לֵיהּ בְּהָאִי דִּינָא (דָּף קס"ז ע"ב) קְשִׁיָּא, בְּגִין דְּלֹא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא לְשַׁבְּקָא זִוּבָא דְּאוּרֵיִיתָא, אֲפִילוּ כַּמְלָא גִימָא.

195. דִּינִוּוּ דִּינֵיהּ, וְנִפְקוּ כָּל בְּנֵי מִתִּיבְתָא. וְאִנִּי שְׂאֵלְתִי רְשׁוּת, דְּהָא בְּרִיהּ דִּיזְוּאִי, שְׂאֵיל שְׂאֵלְתָא דָּא. וְעַל דָּא אֲזוּזִיו לִי, מַה דְּלֹא יַדְעָנָא מִקְדַּמַּת דָּנָא. אִי רַבִּי, שִׁית הִיכְלוּן אֲזוּזִיו לִי, בְּכַמְהָ עֲנוּגִין וְעֲדוּנִין, בְּאֶתֶר דְּפְרוּכְתָא פְּרִישָׁא בְּגִנְתָּא. דְּהָא מֵהָוֵה פְּרוּכְתָא וְלִהְלָאָה, לֹא עָאֲלוּן דְּכוּרִין כָּלָל.

196. בְּהִיכַל זִוּדָא, אֵיִת בְּתֵיבָה בַּת פְּרַעָה, וְכַמְהָ רַבּוּא וְאַלְפֵי נְשִׁין, זְכִיִין בְּהַדְּהָה, וְכָל זִוּדָא וְזוּדָא מְנִיִּיהוּ, דְּוִכְתֵּין דְּנִהוּרִין וְעֲדוּנִין, בְּלֹא דְזוּקָא כָּלָל אֵיִת לָהּ. תְּלַת זְמַנִּין בְּכָל יוֹמָא, כְּרוּזֵי אֲכַרְזִיו, הָא דִּיּוּקְנָא דְּמִשָּׁה נְבִיאָה מֵהִימְנָא אֲתִי, וּבְתֵיבָה נִפְקַת, לְאֶתֶר דְּפְרָגוּדָא זִוּדָא דְּאֵיִת לָהּ, וְזוּמַאת דִּיּוּקְנָא דְּמִשָּׁה, וְסַגִּידַת לְגַבֵּיהּ, וְאֹמְרַהּ, זְכָאָה זִוּלְקֵי דְּרַבִּיתִי נִהִירוּ דָּא. וְדָא אִיהוּ עֲנוּגִין דִּילְכָה, יַתִּיר מִכָּלְהוּ.

197. אֶהְדַּרַת לְגַבֵּי נְשִׁין, וְאֲשְׁתַּדְּלִין בְּפִקוּדֵי אוּרֵיִיתָא. כָּלְהוּ בְּאֵינֵן דִּיּוּקְנִין דְּהוּוּ בְּהָאִי עֲלָמָא, בְּלָבוּשָׁא דְּנִהוּרָא, (ס"א כְּלָבוּשָׁא) בְּלָבוּשָׁא דְּזְכוּרִין, בַּר דְּלֹא נִהִירֵי הָכִי, פְּקוּדִין דְּאוּרֵיִיתָא דְּלֹא זָכוּ לְקִיּוּמָא לִוְן בְּהָאִי עֲלָמָא, מִשְׁתַּדְּלֵי בְּהוּ, וּבְטַעְמֵיהוּ, בְּהָוֵה עֲלָמָא. וְכָל הַנְּשִׁין, דִּיתְכִּין בְּהַדְּי בְּתֵיבָה בַּת פְּרַעָה, אֲקָרוּן נְשִׁים שְׂאֻנְנוֹת, דְּלֹא אֲצַטְעָרוּ בְּצַעַרָא דְּגִיהֶנֶם כָּלָל.

198. בְּהִיכַל אֲזוּרָא, אֵיִת סְרוּז בַּת אֲשֶׁר, וְכַמְהָ נְשִׁין רַבּוּא וְאַלְפִין בְּהַדְּהָה. תְּלַת זְמַנִּין בְּיוֹמָא מְכַרְזִין קַמְהָ, הָא דִּיּוּקְנָא דִּיּוֹסֵף צַדִּיקָא אֲתָא, וְאִיהִי זוּדָאֵת, וְנִפְקַת לְגַבֵּי פְּרָגוּדָא זִוּדָא דְּאֵיִת לָהּ, וְזוּמַאת נִהִירוּ דְּדִיּוּקְנָא

ומשתחוה אליו ואמרת: אשרי היום שעוררתי בשורתך לסבי. אחר כך חוזרת לשאר הנשים, ומשתדלות בתשבחות רבון העולם ולהודות לשמו. וכמה מקומות ושמה יש לכל אחת ואחת. אחר כך חוזרות להשתדל במצוות התורה ובטעמייהן.

דיוסף, וזודאת, וסגידת לגביה, ואמרת, זכאה האי יומא, דאתערית בשורה דילך לגבי סבאי. לבתר אהדרת לגבי שאר נשין, ומשתדלין בתושבון דמארי עלמא, ולאודאה שמייה. וכמה דוכתיין וזודו, אית לכל זודא וזודא. ולבטר אהדרן לאשתדלא בפקודי אורייתא, ובטעמייהו.

199. בהיכל אחר יש יוכבד אם משה נביא הנאמן, וכמה אלפים ורבבות עמה. בהיכל זה לא מכריזים כלל, אלא שלש פעמים בכל יום ויום מודה ומשבחת לרבון העולם היא וכל הנשים שאתה. ושירת הים מזמרות בכל יום, והיא לבדה אומרת מכאן, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה וגו', את התוף בידה וגו'. וכל אותם צדיקי גן עדן מקשיבים לנעימות קולה, וכמה מלאכים קדושים מודים ומשבחים עמה לשם הקדוש.

199. בהיכלא אזורא, אית יוכבד, אמיה דמשה נביאה מהימנא, וכמה אלפין ורבבין בהדה. בהיכלא דא, לא מכריזי כלל, אלא ג' זמנין בכל יומא ויומא, אודת ומשבחות למארי עלמא, איהי וכל אינון נשין די בהדה. ושירתא דימא מוזמרין בכל יומא, ואיהי בלזודאה אמרת מהכא, (שמות טו) ותקוז מרים הנביאה וגו', את התוף בידה וגו'. וכל אינון צדיקייא די בגן עדן, צייתין לקל געימו דילה. וכמה מלאכין קדישין אודאן ומשבחון עמה לשמא קדישא.

200. בהיכל אחר יש דבורה, גם כך וכל שאר הנשים אתה מודות ומזמרות באותה שירה שהיא אמרה בעולם הזה. אי רבי, אי רבי, מי ראה חדות הצדיקים ושל נשים זכאיות שעושות לפני הקדוש ברוך הוא. לפני ולפנים של אותם היכלות יש ארבעה היכלות טמירים של האמהות הקדושות שלא נמסר להגלות, ואין מי שרואה אותן. בכל היום הן לבדן, כמו שאמרת לך, והגברים גם כן.

200. בהיכלא אזורא, אית דבורה, אוף הכי וכל שאר נשין בהדה, אודן ומוזמרין בהיהא שירתא דאיהי אמרת בהאי עלמא. אי רבי, אי רבי, מאן זומי זודוה דצדיקייא, ודנשין זכין דעבדין לגבי קודשא בריך הוא. לגו לגו דאינון היכלין, אית ארבע היכלין טמירין, דאמהן קדישין דלא אתמסרן לאתגלאה, ולית מאן דזומי לון. בכליה יומא אינון בלזודיהון, כמה דאמינא לך, וגוברין אוף הכי.

201. ובכל לילה נכללים כלם באחד, משום ששעת הזוג היא בחצות הלילה, בין בעולם הזה ובין בעולם הבא. זוג אותו עולם – התדבקות נשמה בנשמה, אור באור. זוג העולם הזה – גוף בגוף. והכל כמו שראוי, מין אחר מינו, זוג אחר זוג, גוף אחר גוף, זוג אותו עולם אור אחר אור. היכלי ארבע האמהות נקראים היכלות של בנות בטוחות (ישעיה לב), ולא זכינו בהם לראות. אשרי חלק הצדיקים, גברים ונקבות שהולכים בדרך ישר בעולם הזה, וזכאים לכל הענוגים של אותו עולם.

201. ובכל ליליא אתכליין כלהו כזודא, בגין דשעתא דזווגא איהו בפלגות ליליא, בין בהאי עלמא, בין בההוא עלמא. זווגא דההוא עלמא, אתדבקותא דנשמתא בנשמתא גהורא. זווגא דהאי עלמא, גופא בגופא. וכלא כמה דאתזווי, זינא בטר זיניה, זווגא בטר זווגא, גופא בטר גופא, זווגא דההוא עלמא, גהורא בטר גהורא. היכלין דארבע אמהן, אקרון היכלין דבנות בוטויות. ולא זכינו בהו למוזמי. זכאה זולקיהון דצדיקייא, גוברין ונוקבי דאולי בארוז מישר בהאי עלמא, וזכאין לכלהו ענוגין דההוא עלמא.

202. אי רבי, אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי אתה, לא נמסר לגלות. זווג אותו עולם נעשה פרי יותר מפרי שנעשה בעולם הזה. בזווג שלהם, בזווג אותו עולם, בערגה שלהם כאחד, כשהנשמות נדבקות זו בזו, עושות פרות, ויוצאים אורות מהם ונעשים גרות. והם הנשמות לגרים המתגירים, וכל אלה עולים להיכל אחד.

203. וכשמתגיר גר אחד, פורחת מאותו היכל נשמה, ונכנסת תחת כנפי השכינה, ונושקת אותה, משום שהיא פרי הצדיקים, ושולחת אותה לתוף אותו גר ושוורה בו, ומאותו זמן נקרא גר צדק. וזהו סוד הכתוב, (משלי יא) פרי צדיק עץ חיים. מה עץ החיים מוציא נשמות, גם צדיק פרו עושה נשמות.

204. ראש הישיבה אמר, כתוב (בראשית יא) ותהי שרי עקרה אין לה ולו. ממה שאמר ותהי שרי עקרה, איני יודע שאין לה ולו? מה זה אין לה ולו? אלא כך אמר ראש הישיבה, ולו לא הייתה מולידה, אבל נשמות הייתה מולידה בהתדבקות ערגה, שאותם שני צדיקים היו מולידים נשמות לגרים כל אותו זמן שהיו בתרן כמו שעשו צדיקים בגן עדן, כמו שכתוב (שם יב) ואת הנפש אשר עשו בחרן. נפש עשו בודאי.

205. שמח רבי שמעון, אמר לו אותו האיש, אי רבי, מה אמר לך, בכל ראש חדש ושבתות ומועדים וזמנים, אותם זכרים עולים להראות לפני המלך הקדוש, זכרים ולא נקבות, כמו שנאמר (שמות כג) יראה כל זכורך. וכשחוזרים, חוזרים בכמה דברים חדשים, ומחזירים דברים לפני ראש הישיבה.

206. יום זה החזירו דברים חדשים לפני ראש הישיבה על סודות עתיקים – צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו. שכלם עולים תוף משקל האילן עד שלא יבאו לעולם, וכפי משקלת המשקל כך יש להם בעולם הזה. ראש הישיבה ירד

202. אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי אתה, לא אתמסר לגלות. זווגא דההוא עלמא, אתעביד איבא (דף קס"ח ע"א) יתיר, מאיבא דאתעביד בהאי עלמא. בזווגא דלהון, בזווגא דההוא עלמא, בתיאובתא דלהון כזודא, כד מתדבקן נשמתין דא עם דא, עבדי איבין, ונפקי גהורין מנייהו, ואתעבדי שרזין. ואינן נשמתין, לציורין דמתגירין, וכל הני עיילין להיכלא זודא.

203. וכד מתגירא גיורא זודא, פרוזא מיהוה היכלא נשמתא, ועאלת תזוות גרפיה דשכינתא, ונשקת לה, בגין דאיהו איבא דצדיקייא, ובשדרת לה לגו ההוא גיורא, ושראת ביה. ומההוא זמנא, אקרי גר צדק. והיינו רזא הכתיב, (משלי יא) פרי צדיק עץ חיים. מה איכנא דזוי אפיק נשמתין, אופ הכי צדיק, איבא דיליה עביד נשמתין.

204. רב מתיבתא אמר, כתיב (בראשית יא) ותהי שרי עקרה אין לה ולו. ממאי דאמר ותהי שרי עקרה, לית אנא יודע דלית לה ולו, מאי אין לה ולו. אלא הכי אמר רב מתיבתא, ולו לא הות מולדא, אבל נשמתין הות מולדא באתדבקותא דתיאובתא, דאינן תרין זכאין הוו מולדי נשמתין לציורי כל ההוא זמנא דהוו בזורן. כמה דעבדין צדיקייא בגן עדן. כמה הכתיב, (בראשית יב) ואת הנפש אשר עשו בזורן, נפש עשו ודאי.

205. זודי רבי שמעון, אמר ליה ההוא גברא, אי רבי, מה אימא לך, בכל ריש ירוזי ושבתי ומועדייא וזמנייא, אינן דכורין סלקין לאתזוזאה קמי מלכא קדישא, דכורין ולא נוקבין, כמה דאת אמר (שמות כג) יראה כל זכורך. וכד אהדרן מיהדרן בכמה מלי זודתין, ואהדרן מלין קמי רב מתיבתא.

206. יומא דא אהדרן מלין זודתין קמי רב מתיבתא, על רזין עתיקין, צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו. דכלהו סלקין גו מתקלא דאיכנא, עד לא ייתון לעלמא, וכפום טקלא דמתקלא, הכי אית לון בהאי עלמא.

וגלה ממה ששמע למעלה, דבר אחד גלה ולא יותר. עץ שלא עולה אורו, יכו בו ויאיר. גוף שלא עולה בו אור הנשמה, יכו בו ויעלה אור הנשמה, ויאחזו זה בזה להאיר. (שמי נסקאות)

207. משום שיש גוף שאור הנשמה לא מאיר בו עד שיכו בו, אז מאיר אור הנשמה ונאחזו בגוף, והגוף נאחזו בו. הגוף אז עולה אור מתוך הנשמה, מהדר מרומם ומשבת, מתפלל תפלתו ובקשתו, מברך לרבונו. הרי אז הכל מאיר, משום שיש גוף שאין הנשמה יכולה להאיר בו עד שיכו בו, ואז מאיר ונאחזו זה בזה. יש עץ שלא נאחזו באור, ולא עולה בו אור עד שיכו בו, ואז מאיר.

208. צד האחר רוצה לעשות כף, ומכה ברשעים, וכל מה שמכה, אז (משלי יג) ונר רשעים ידעף. מחרף ומגדף לכל הצדדים ולא יכול להאיר כלל, ואז כתוב (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך. ורוצה להדמות לו ולא יכול. ועל זה (תהלים יא) ה' צדיק יבחן, ומכה בו, ואז מאיר ומתחזק באור. יבחן, כמו שנאמר (ישעיה כח) אבן בחן. גחן רבי שמעון ונשק לעפר. אמר, דבר דבר אחרי רדפתי מיום שהייתי, וכעת נודע לי הדבר מתוך שרש ועקר הכל.

209. אמר לו, אי רבי, אי רבי, אי רבי, בשעולים למעלה, כל אותם רוחות זכרים ונקבות באותו זמן שומעים (כמה) דברים חדשים ועתיקים, יורדים ונכנסים לתוך הישיבה, ומחזירים דברים לפני ראש הישיבה, והוא מלמד דבר על קיומו. בשעולים, מתפשטים מלבושיהם ועולים. בשורדים, מתלבשים בלבושיהם של אותו גוף.

210. אי רבי, אי רבי, אי רבי, כמה דברים חדשים מתוך ראש הישיבה. אשריו מי שמקטין עצמו בעולם הזה, כמה הוא גדול ועליון בעולם ההוא. וכך פתח ראש הישיבה: מי שהוא קטן

רב מתיבתא, נזוית וגלי ממה דשמע לעילא, מלה זנדא גלי ולא יתיר. אעא דלא סליק זהוריה, יבטשון ביה ואנהיר. גופא דלא סלקא ביה זהורא דנשמתא, יבטשון ביה. ויסלק זהירו דנשמתא, ויתאזודין דא בדא לאנהרא. (תרי נוסחי)

207. בגין דאית גופא דזהירו דנשמתא לא זהיר ביה, עד דיבטשון ביה, כדין זהיר זהירו דנשמתא, ואתאזודת בגופא, וגופא אתאזוד בה. גופא כדין סליק זהירו מגו נשמתא, מהדר מרומם ומשבוז, מצלי אלותיה ובעותיה, מברך למאריה, הא כדין כלא זהיר. בגין דאית גופא, דלא יכילת נשמתא לאנהרא ביה, עד דיבטשון ביה, וכדין זהיר ואתאזוד דא בדא. אית אעא דלא אתאזוד בזהורא, ולא סליק זהורא ביה, עד דיבטשון ביה, וכדין זהיר.

208. סטרא אורא, בעי למעבד הכי, ובטש בזייביא, וכל מה דבטש, כדין (משלי יג) ונר רשעים ידעף. מוזרף ומגדף לכל סטרין, ולא יכיל לאנהרא כלל, וכדין פתיב (קהלת ב) כי מה האדם שיבא אזורי המלך. ובעי לאתדמי ליה, ולא יכיל. ועל דא (תהלים יא) יי צדיק יבוזן, ובטש ביה, וכדין זהיר ואתקף בזהירו. יבוזן, כמה דאת אמר (ישעיה כח) אבן בזון. גזוזן רבי שמעון, ונשיק לעפרא. אמר, מלה מלה אבתרף רדיפנא, מיומא דהוינא, והשתא אשתמודעא לי מלה, מגו שרשא ועפרא דכלא.

209. אמר ליה, אי רבי, אי רבי, כד סלקין לעילא, כל אינון רוזין דכורין ונוקבין, בההוא זמנא, שמעין (ס"א כמה) מלין זודתין ועתיקין, נזותין ועאלין לגו מתיבתא, ואהדרן מלי קמי רב מתיבתא, ואיהו אוליף לון מלה על קיומיה. כד סלקין מתפשטין מלבושיהון וסלקין. כד נזותין, מתלבשין בלבושיהון דההוא גופא.

210. אי רבי, אי רבי, כמה זודתין מלין מגו רב מתיבתא. ופאה איהו מאן דאער גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב ועלאה בההוא עלמא. והכי

– הוא גדול, ומי שהוא גדול – הוא קטן, שכתוב (בראשית כג) ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה, שהוא חשבון גדול, כתוב בו שנה, קטן השנים, לאחד הקטנים. שבע, שהוא חשבון קטן, הגדילו ורבה אותו, שכתוב שבע שנים. בא וראה שלא הגדיל הקדוש ברוך הוא אלא למקטין. לא הקטין אלא למי שהתגדל. אשרי מי שמקטין עצמו בעולם הזה, כמה הוא גדול בעלוי באותו העולם.

פתחו רב מתיבתא, מאן דאיהו זעיר, איהו רב. ומאן דאיהו רב, איהו זעיר. דכתיב, (בראשית כג) ויהיו (דף קס"ח ע"ב) ז"י שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה דאיהו זושבון רב, כתיב ביה שנה, זעירו דשנין, זוד אזעיר ליה. שבע, דאיהו זושבון זעיר, אסגי ליה, ורפי ליה דכתיב שבע שנים. תא זוזי, דלא רפי קודשא בריה הוא, אלא לדאזעיר. לא אזעיר אלא לדרפי. זכאה איהו מאן דאזעיר זרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב בעלויא בההוא עלמא.

211. בין כך שמעו שירת הים בקול נעים שלא שמעו מיום שנבראו, קול נעים של שירה באותה נעימה שהיו אומרים. וכשסיימו (שמות טו) ה' ימלך לעלם ועד, ראו ארבע דמיות ברקיע, ואחד מהם גדול ועליון מכלם. ואותו גדול ועליון מהם עורר קול ואמר, (ירמיה ב) כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך וגו'. שט ברקיע ונגנו, עמד אחר אחריו ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו וגו'. סים ושט ברקיע ונגנו.

211. אדהכי שמעו שירתא דימא, בקל זעימו דלא שמעו מיומא דאתבריא, קל זעימו דשירתא, כההוא זעימו דהו אמרי. וכד סיימו (שמות טו) יי ימלוך לעולם ועד. זומו ד' דיוקנין ברקיע. וזוד מנייהו רב ועלאה מפלהו. וההוא רב ועלאה מנייהו, אתער קלא ואמר, (ירמיה ב) כה אמר ה' זכרתי לך זוסד זעוריך אהבת כלולתיך וגו'. שאט ברקיעא ואנגזי, קם אזורא אבתריה ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו וגו'. סיים ושט ברקיעא ואנגזי.

212. פתח האחר ואמר, (שם לה) יששום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת. ושט ברקיע ונגנו. פתח האחר ואמר, (שם מג) כה אמר ה' בראף יעקב וגו'. (שם כה) אמר ה' הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה וגו', תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה וגו'. סים ושט ברקיע ונגנו. אז פחד גדול ואימה נפל עליהם.

212. פתחו אידך ואמר, (ישעיה לה) ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרחו כחבצלת. ושט ברקיעא, ואנגזי. פתחו אידך ואמר, (ישעיה מג) כה אמר ה' בוראף יעקב וגו', (ישעיה מג) כה אמר ה' הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה וגו'. תכבדני זזית השדה תנים ובנות יענה וגו'. סיים ושט ברקיעא, ואנגזי. כדן דזוילכו סגיא ואמתני נפל עליהו.

213. בשהאיר היום, קול התעורר במקדם ואמר: עם תקיף באריה, גבורים בנמרים, תנו כבוד לרבוונכם, שכתוב (שם כה) על בן יכבדוך עם עז וגו'. שמעו קול, חילות ומדבבות שהיו אומרים, (דברי הימים-א כט) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד וגו', עד (נחמיה ט) ומרומם על כל ברכה ותהלה. תמהו והלכו. בין כך האיר היום, החזירו ראש, וראו כל המדבר מבסה בענני כבוד מאירים, נוצצים בגונים רבים.

213. כד הוה זהיר יממא, קלא אתער כמלקדמין, ואמר, עמא תקיפא באריה, גברין כנמרין, הבו יקר למאריכון. דכתיב, (ישעיה כה) על בן יכבדוך עם עז וגו'. שמעו קל. זזילין ומשריין דהו אמרי, (דברי הימים א כט) לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד וגו', עד ומרומם על כל ברכה ותהלה. תוהו ואולו. אדהכי זהר יממא, אהדרו רישא, וזומו כל מדברא זופי בענני יקר, מנהרין, מנענען, בגוונין סגיאין.

214. אמרו זה לא לך, ודאי קודש בריך הוא בעי לאשתבוחא בתושבוחא דדרא דמודברא, דלא הוה בעלמא, דרא עלמא, כדרא דא. ולא יהא עד דייתי מלכא משיוזא ודאי כל מה דאזמי לן קודשא בריך הוא, לא הוה, אלא בגין לאודעא לן זוביבו דמאריהון עלייהו. לאודעא דאית לון זולקא טבא, ואינון בני עלמא דאתי. ולבמנא דאתי כד יוקים קודשא בריך הוא מתניא, ומינון אלין לאזוייא בקדמיתא. כמה דאת אמר (ישעיה כו) יזויו מתיה, ואלין אינון דרא דמדברא.

215. אמר לו, האם דבר חדש ידעת שאני מערטל ממנו? אמר לו, אמר. אמר, קול החוזר רציתי לדעת. בן אדם נותן קול בשדה או במקום אחר, וחוזר קול אחר ולא ידוע. אמר לו, אי חסיד קדוש, על דבר זה כמה קולות התעוררו, וכמה דקדוקים היו לפני ראש הישיבה. וכשיכרד ראש הישיבה, אמר, כך פרשוה דבר בישיבת הרקיע, וסוד נכבד הוא.

216. בא וראה, שלשה קולות הם שלא נאבדים לעולמים, פרט לקול התורה והתפלה, שאלה עולים למעלה ובוקעים רקיעים. אבל קולות אחרים הם שלא עולים ולא אובדים.

217. והם השלשה: קול החיה בשעה שהיא על המשבר, אותו קול משוטט והולך באויר מסוף העולם ועד סוף העולם. קול הבן אדם בשעה שיוצאת נשמתו מגופו, אותו קול משוטט והולך באויר מסוף העולם ועד סוף העולם. קול הנחש בשעה שפושט עורו, אותו קול משוטט באויר והולך מסוף העולם ועד סוף העולם.

218. אי חסיד קדוש, כמה דבר זה גדול ונכבד. אלה הקולות מה נעשה מהם, ולא יאזוה מקום נכנסים ושורים? אלה הם קולות צער, והולכים ומשוטטים בעולם באויר, והולכים מסוף העולם ועד סוף העולם, ונכנסים לתוף

214. אמרו דא לך, ודאי קודשא בריך הוא בעי לאשתבוחא בתושבוחא דדרא דמודברא, דלא הוה בעלמא, דרא עלמא, כדרא דא. ולא יהא עד דייתי מלכא משיוזא ודאי כל מה דאזמי לן קודשא בריך הוא, לא הוה, אלא בגין לאודעא לן זוביבו דמאריהון עלייהו. לאודעא דאית לון זולקא טבא, ואינון בני עלמא דאתי. ולבמנא דאתי כד יוקים קודשא בריך הוא מתניא, ומינון אלין לאזוייא בקדמיתא. כמה דאת אמר (ישעיה כו) יזויו מתיה, ואלין אינון דרא דמדברא.

215. אמר ליה, אי מלה זודתא ידעת, דאנא ערטירא בה. אמר ליה אימא. אמר קלא דהדרא בעינא למנדע. בר נש יהיב קלא בזוקלא, או באתר אזרא, והדרא קלא אזרא, ולא ידע. אמר ליה, אי זוסידא קדישא, על מלה דא, כמה קלין אתערו, וכמה דקדוקין הוו קמי רב מתיבתא, וכד זוזת רב מתיבתא, אמר, הכי אוקמוה מלה במתיבתא דרקיעא, ורוא יקרא איהי.

216. תא זוזי, תלת קלין אינון, דלא אתאבידו לעלמין, בר קלין דאורייתא ועלוותא, דאלין סלקין לעלמא, ובקעין רקיעין. אבל קלין אזרנין אינון דלא סלקין, ולא אתאבידו.

217. ואינון תלת: קול זזיה בשעתא דאיהי על קלביטא, ההוא קלא משטטא ואזלא באוירא, מסייפי עלמא עד סייפי עלמא. קול דבר נש, בשעתא, דנפיק זשמתיה מגופיה, ההוא קלא משטטא ואזלא באוירא, מסייפי עלמא עד סייפי עלמא. קול זוזש, בשעתא דפשיט משפיה, ההוא קלא משטטא באוירא, ואזלא מסייפי עלמא עד סייפי עלמא.

218. אי זוסידא קדישא, כמה מלה דא רבא ויקרא. אלין קלין, מה אתעביד מינייהו, ולאן אתר עלמין ושראן. אלין קלין דצערא אינון, ואזלין ומשטטי באוירא, ואזלי מסייפי עלמא, עד סייפי דעלמא, ועאלין זו נקיקין ומזוילין דעפרא, ואתטמרן תמן.

נקיקים ומחלות עפר ונסתרים שם. וכשנותן אדם קול, הם מתעוררים לאותו קול. קול נחש לא מתעורר לקול אדם. איך יתעורר? במכה. כשמכה אדם מכה, מתעורר קול הנחש שנסתר אליו אותו קול, ולא קול אחר. קול מתעורר אחר קול, מין אחר מינו.

219. ועל כך ביום ראש השנה קול שופר מעורר קול שופר אחר, מין אחר מינו הולך. דרך הנחש הוא לרע, להרג ולהכות. באותו קול ממש לא מתעורר קול נחש זה אלא אחר מינו. וזהו כשאדם מכה במקל בארץ וקורא לו למינו, אז מתעורר אותו קול הנחש להשיב למינו. וסוד זה הוא נסתר.

220. אמר רבי שמעון, ודאי דבר זה הוא דבר נסתר, ותמהנו איך שלמה המלך לא ידע דבר זה. אמר לו, שלמה המלך ידוע ידע, ולא כל כך. אבל מה שלא ידע, אותו קול מה תועלת יש בו, ואיך יושב?

221. וראש הישיבה כך אמר, דקדוק זה לא ידע שלמה המלך, שהרי אותו קול כלול רוח ונפש, והכל עצמות מעצבון בשר, ומשוטט באויר, וכל אחד נפרד זה מזה. וכשמגיע לאותו מקום שנכנס בו, יושב כמת. וכל אותם מכשפים וקוסמים יודעים מקומות אלו בכשפיהם, וגוחנים לארץ, ושומעים קול זה שמתחברים אותם רוח ונפש והכל עצמות, ומודיעים דבר, וזהו (ישעיה כט) אוב מארץ. ועל זה רדף שלמה לדעת מה נעשה מאותו קול, ולא ידע. אשרי חלקה, רבי, שהברר לה דבר אמת.

222. בשבן אדם מעורר קול, מיד (מתחברין) מתעורר אותו קול, ואין לו רשות להאריך יותר, אלא בעין אותו קול שעורר האדם, ולא יותר. ואם האריך האיש קולו, הוא לא מאריך כל כך אתו, אלא לסוף הקול, משום שלא יכול להאריך. מה הטעם? משום שכשיצא בהתחלה, מתארך מסוף

וכד (דף קס"ט ע"א) יהיב בר נש קלא, אינון מתערין לגבי ההוא קלא. קלא דנוזש, לא אתער לגבי קלא דבר נש. היאך יתער. במזאדה. כד מזוי בר נש מזאדה אתער קלא דנוזש, דאתמור לגביה ההוא קלא, ולא קלא אורא. קלא אתער בתר קלא, וינא בתר זיניה.

219. ועל דא ביומא דראש השנה, קול שופר, אתער קול שופר אורא, וינא בתר זיניה אולא. ארוזיה דנוזש לביש איהו, לקטלא ולמזאדה, בההוא קלא ממיש, לא אתער קלא דהאי נוזש, אלא בתר זיניה. ודא איהו, כד בר נש מזוי בזוטרא בארעא, וקרי ליה לזיניה, כדון אתער ההוא קלא דנוזש, לאתבא לזיניה. ורוא דא איהו טמירו.

220. אמר רבי שמעון, ודאי מלה דא מלה סתימא היא. ותוהגא איך שלמה מלכא לא ידע מלה דא. אמר ליה, שלמה מלכא מגדע ידע, ולא כל כך. אבל מה דלא ידע, ההוא קלא מה תועלתא אית בה. והיך יתבא.

221. ורב מתיבתא הכי אמר, דקדוקא דא לא ידע שלמה מלכא, דהא ההוא קלא, איהי כלילא רוזא ונפשא, והבל גרמי מעצבונא דבשרא, ומשטטא באוירא, וכל זוד מתפרש דא מן דא. וכד מיטא ליהוא אתר דעאל ביה, יתבא כמיתא. וכל אינון זורשין וקוסמין ידעין אתרין אלין בזרשייהו, וגוזזין לארעא, ושמעין קלא דא, דמתוזברון אינון רוזא ונפשא, והבל דגרמי, ואודעין מלה. ודא איהו (ישעיה כט) אוב מארץ. ועל דא רדיף שלמה, למגדע מה דאתעביד מההוא קלא, ולא ידע. ופאה זולקה רבי, דאתבריר לה מלה דקשוט.

222. כד בר נש אתער קלא, מיד (מתחברין) אתער ההוא קלא, ולית ליה רשו לארפא יתיר. אלא בעין ההוא קלא, דאתער בר נש, ולא יתיר. ואי אריך בר נש קליה, איהו לא אריך כל כך בהדיה, אלא לסופא דקלא, בגין דלא יכיל לארפא. מאי טעמא, בגין דכד נפקא בקדמיתא, אתאריך מסיפוי עלמא עד סיפוי

העולם ועד סוף העולם. וכעת שנכנס לשם, לא יכול להאריך קול, שהרי אין לו מקום להתפשט שם כבתחלה.

223. שמח רבי שמעון ואמר, אלמלא לא זכיתי לשמע אלא דבר זה – די לי להיות שמח שזכיתי לשמע דבר אמת של אותו עולם. אמר לו, אי חסיד קדוש, אלמלא ידעת חדות דברי אותו עולם לפני ראש הישיבה, תשמח יותר.

224. אמר לו, מה חדוש היה בעת כשפאת אלי? אומר, ראש הישיבה פתח ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניך. חדה היא. מדוע סתימת העינים למת? משום שהעינים הן גונים של העולם הזה, ומראה ודמות העולם בהן. הוא נסתם ממנו עולם הזה ומראה העולם הזה, נסתמו עיניו. כל מראה העולם הזה נחשף ממנו, ונחשכו ממנו מראה עיניו, אין לו מראה בעולם הזה משם והלאה. אמר רבי שמעון, נאה תקון הקדמונים, וחכמתם יתרה ממלאכים קדושים.

225. אמר לו, למה יוסף ישית ידו מכל בניו? ואם תאמר על בשורה שלו, צריך לומר ויוסף חי תראה. אמר לו ישית ידו, משום שאהבתו היה, ומשום כך זה נסתם ממנו אור העולם הזה, וזה לקח אותו. מי שסותם עיניו, אהובו מראה כך: מראה של העולם הזה אבד, הריני מראה שלך במקומך. מכאן והלאה יתקנו לך מראה אחר של אותו עולם.

226. אמר רבי שמעון, מה הנאה זו למת, ומה תועלת יש לו בזה? מי שירצה לשאל יום מה שהצטרף לפקח עיניו, בשביל להראות שעדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה במקדשם.

227. אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא נסתם ממנו כל מראה העולם הזה ולא נאבד ממנו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחית המתים אפלו

עלמא, והשתא דעאל תמן, לא יכיל לארפא קלא, דהא לית ליה אתר לאתפשטא תמן כדבבדמיותא.

223. זודי רבי שמעון ואמר, אלמלי לא זכינא למשמיע, אלא מלה דא, די לי, למהוי זודי, דזכינא למשמיע מלין דקשוט, דההוא עלמא. אמר ליה, אי זוסידא קדישא. אלמלי ידעת זודה דמלין בההוא עלמא קמי רב מתבתא, תהא זודי יתיר.

224. אמר ליה, מאי זודושיא הוה השתא, כד אתית לגבי. אומר, רב מתבתא פתוז ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניך. זודה הוא. אמאי סתימו דעינין למיתא. בגין דעינין, זוינין דהאי עלמא אינון, וזוינו ודיוקנא דהאי עלמא בהו, איהו אסתים בנייה דהאי עלמא, זוינו דהאי עלמא. אסתומו עינוי, כל זוינו דהאי עלמא, הא אתוושף בנייה. וזושכין בנייה זוינו דעיניו, לית ליה זוינו בהאי עלמא, מתמן ולהלאה. אמר רבי שמעון, יאות תקנא דקדמאי, וזוכמתא דלהון יתיר מבולאכין קדישין.

225. אמר ליה, יוסף אמאי ישית ידו מכל בניו. ואי תיבא על בשורה דיליה, מבועי ליה ויוסף זוי תראה. אמר ליה ישית ידו בגין דרוזימו דיליה הוה, ובגין כך דא אסתים בנייה גהירו דהאי עלמא, ודא נטיל ליה. מאן דאסתים עינוי, רוזימא דיליה אוזוי הכי: זוינו דילך דהאי עלמא אתאבד, הא אנא זוינו דילך באתרך. מכאן ולהלאה יתתקנון כך זוינו אוזרא, דההוא עלמא.

226. אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרך לאפקוזה עינוי, בגין לאוואה דעדין אודמן איהו, לאתבא לזוינו דהאי עלמא כדבבדמיון.

227. אמר ליה אי זוסידא קדישא, ודאי אי לא אסתים בנייה כל זוינו דהאי עלמא, ולא אתאבד כלא בנייה, לא להוי ליה זוינו וזוולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא

כחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר ממנו כל זהמה, ואחר כך יעשה כחמץ זה, וממנו יעשה הגוף ברירה חדשה, כך באו.

דתוויית מתייא, אפילו פוזוטא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיטא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) ביהוה (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיטא) ויתעבר מניה כל זיהמא, ולבתר יתעביד פוזמירא דא, ומניה יתעביד גופא ברירה זודתא, כה דכא.

228. אמר לו רבי שמעון, ודאי ידעתי שאתם מלבשים שם בלבוש נכבד של גוף זך קדוש. האם היה כמו זה בעולם הזה, אדם שנראה באותו גוף כמו שאתם עומדים באותו עולם?

228. אמר ליה רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה פוזונא דא בהאי עלמא, פר נש דאתוויי ביהוה גופא, פוזונא דאתון קיימין ביהוה עלמא.

229. אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שני עלמים שהתלבשו בינינו אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כך בעולם הזה. מנין לנו? שכתוב (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, התלבשה באותה דמות של העולם ההוא. מלכות – זו רוח הקדש, שהרי מלכות השמים נושבת רוח מאותה רוח האויר של אותו עולם, ובה התלבשה אסתר.

229. אמר ליה, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו פיננא, בתר דסבלו צערא על זובא, דלא אתוויי לזלאת, ושאילו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנכן. דכתיב, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת ביהוה דיוקנא דהוה עלמא. מלכות: דא רוזא דקודשא, דהא מלכות שמיא, נשיב רוזא, מהוה רוזא דאוירא דהוה עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

230. וכשנכנסה לפני המלך אחשורוש וראה אותו לבוש של אור, דמותה נדמתה למלאך אלהים, ופרחה ממנו נשמתו לפי שעה. מרדכי גם כך, שכתוב (שם ה) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות ודאי, דמות של אותו עולם. ועל זה כתוב (שם ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתוקים דברים אלו. אשרי חלקי. וחרי ידעתי שצדיקים (בנה) באותו עולם מתלבשים בלבוש שנקרא לבוש מלכות, וכך הוא ודאי.

230. וכד עאלת קמי מלכא אוזשורושי, וזומא הוה לבושא דנהורא, דיוקנא דאדמי למלאך אלהים. פרזא מניה נשמתא לפום שעתא. מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות, ודאי, דיוקנא דהוה עלמא. ועל דא כתיב, (אסתר ט) כי נפל פוזר מרדכי עליהם. פוזר מרדכי, ולא פוזר אוזשורושי. אמר רבי שמעון, כמה מתיקין אינון מלין, זכאה זולקני, והא ידענא דצדיקניא (ס"א בהאי) ביהוה עלמא, מתלבשין בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא ודאי.

231. אמר לו, אויר גן עדן, נשיבת רוח הקדש הם, ובו מתלבשים הצדיקים כמו שהיו בעולם הזה. ואחר כך רוח הקדש שורה על ראש כל אחד ואחד, ומתעטר ונעשית לו עטרה. וכך היה למרדכי, שכתוב (שם ח) בלבוש מלכות, דמות אותו העולם. אחר

231. אמר ליה, אוירא דגן עדן, נשיבו דרוז דקודשא אינון, ומתלבשין ביה צדיקניא, פוזונא דהוה בהאי עלמא. ולבתר, רוז קודשא שראת, על רישא דכל זוד וזוד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא דהוה

כָּךְ וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה – זו עֵטְרַת שְׁשׁוּרָה עַל רֵאשֵׁי הַצְּדִיקִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. כְּשֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה, כְּמוֹ זֶה הָיָה לָהֶם עַד שֶׁחֲטְאוּ, שְׁכַתוֹב בְּהֵם (שְׁמוֹת לֵג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מֵהָר זוֹרֵב. הַתְּפִשְׁטוּ מֵאוֹתוֹ לְבוּשׁ.

232. וְכֵן כְּתוּב בִּיהוֹשֻׁעַ כִּהֵן גְּדוּל, (זְכַרְיָה ג) הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעֲלָיו. וְכַתוּב וַיִּלְבִּישׁוּהוּ בְּגָדִים, אֵלּוּ לְבוּשֵׁי הָעוֹלָם הַהוּא. מִכָּאֵן דְּבָרִים רֵאשׁוֹנִים. וּמִכָּאֵן, שְׁכַל זְמַן שְׁגוּף הָעוֹלָם הָזֶה קָיָם בְּקֶבֶר בְּקִיּוּמוֹ, לֹא מִתְלַבֵּשׁ רוּחַ בְּלְבוּשׁ אוֹתוֹ עוֹלָם, שְׁכַתוּב וַיִּסְרוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעֲלָיו – בְּהַתְחַלָּה, וְאַחַר כֵּךְ – וַיִּלְבִּישׁוּהוּ בְּגָדִים. וּמִלֵּאָךְ ה' עִמָּד. מַה זֶה עִמָּד? אֵלּוּ זֹהִי עֵטְרָה שְׁנִקְרָאת מִלֵּאָךְ ה', שְׁעוֹמֶדֶת עַל רֵאשֵׁי הַצְּדִיקִים. וְזֶהוּ עִמָּד, עוֹמֵד עַל הָרֵאשׁ לְמַעַלָּה לְאַחַר שְׁמֵת־לְבָשִׁים בְּלְבוּשׁ כְּבוֹד זֶה.

233. שְׁנֵי גוֹפִים בְּאֶחָד לֹא יְכוּלִים לְעַמֵּד. כֹּל זְמַן שֶׁזֶה קָיָם, הָרוּחַ לֹא מִקְבֵּלֶת אַחֵר. הַעֲבֵר זֶה, הָרִי אַחֵר מְזַמֵּן מִיָּד וְדָאִי. זֶה יוֹצֵא זֶה נִכְנָס. כְּמוֹ שְׁיֵצֵר טוֹב וַיֵּצֵר בְּעוֹלָם הָזֶה לֹא רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁשִׁנְיָהֶם יַעֲמְדוּ כְּאֶחָד.

234. אָמַר לוֹ, תְּהִינּוּ עַל מַה שְׁכַתוּב, וְהִשְׁטָן עִמָּד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנוֹ. וְכִי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק כָּךְ, שָׁאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. אָמַר לוֹ, חֲסִיד קְדוֹשׁ, כַּמָּה טְמִירִים נִסְתָּרִים הַדְּבָרִים הַלְלוּ. (אָמַר לוֹ) אָף עַל גַּב שְׁתַּחֲבְרִים יוֹדְעִים בְּדַבְּרֵי אוֹתוֹ עוֹלָם, לֹא יְכוּלִים לְדַעַת בְּסוּדוֹת הַלְלוּ.

235. אָמַר לוֹ, כִּיֵּן שְׁבֵן אָדָם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, מַה תּוֹעֵלֶת יֵשׁ לְאוֹתוֹ שְׁטָן לְהִשְׁטִינוֹ? וְלֹא דִי לוֹ שֶׁהוֹצִיא נִשְׁמָתוֹ מִמֶּנּוּ וְהָרַג אוֹתוֹ! אָמַר לוֹ, אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ. בֹּא וְרֵאָה, תְּאוֹת הַשְׁטָן לֹא הִיָּתָה, אֵלּוּ כְּדֵי שְׁלֹא יִתְלַבֵּשׁ אוֹתוֹ צְדִיק בְּלְבוּשׁ זֶה קְדוֹשׁ, שְׁכִינָה שְׂרוּאָה אוֹתוֹ שְׁטָן שְׁלְבוּשׁוֹ נִדְחָה וְלֹא נִחְשָׁב, עַל כֵּן מִסְטָה אוֹתוֹ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁאֵם

עֲלֵמָא. וְלִבְתֵּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה, דָּא עֵטְרַת, דְּשְׂרִיאת עַל רֵישֵׁיהוּן דְּצְדִיקֵי אֲבֵהוּא עֲלֵמָא. כִּד קָבִילוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרֵייתָא, כְּזוּנָא דָּא הָוָה לְהוּן. עַד דְּזוּבוּ, דְּכְתִיב בְּהוּ, (שְׁמוֹת לֵג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מֵהָר זוֹרֵב. אֲתַפְשְׁטוּ מֵהוּא לְבוּשָׁא.

232. וְכֵן כְּתִיב בִּיהוֹשֻׁעַ כִּהֵנָּא רַבָּא, (זְכַרְיָה ג) הַסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעֲלָיו. וְכַתִּיב וַיִּלְבִּישׁוּהוּ בְּגָדִים, אֲלִין לְבוּשֵׁין דִּהֵהוּא עֲלֵמָא. מִהֲכָא מַלְיָן קְדָמָאִין. וּמִהֲכָא, דְּכָל זְמַנָּא דְּזוּפָא דִּהֵאִי עֲלֵמָא קִיּוּמָא בְּקֶבֶרָא בְּקִיּוּמָא, לֹא אֲתַלְבֵּשׁ רוּחָא בְּלְבוּשָׁא דִּהֵהוּא עֲלֵמָא. דְּכַתִּיב וַיִּסְרוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעֲלָיו בְּקְדָמִיתָא. וְלִבְתֵּר וַיִּלְבִּישׁוּהוּ בְּגָדִים. וּמִלֵּאָךְ יי עוֹמֵד, מַהוּ עוֹמֵד. אֵלּוּ דָּא הִיא עֵטְרָא, דְּאֶקְרִי מִלֵּאָךְ יי, דְּקִיּוּמָא עַל רֵישֵׁיהוּן דְּצְדִיקֵי אֲבֵהוּא אִיהוּ עוֹמֵד. עוֹמֵד עַל רֵישָׁא לְעֵילָא. לִבְתֵּר דְּאֲתַלְבֵּשׁן בְּהֵאִי לְבוּשָׁא דִּיקָר.

233. תְּרִין זְוִפִין כְּזוּדָא, לֹא יְכַלִּין לְמִיקָם, כֹּל זְמַנָּא דִּהֵאִי קִיּוּמָא, רוּחָא לֹא מִקְבֵּלָא אֲזוּרָא. אֲתַעֲבֵר דָּא, דָּא אֲזוּרָא זְמִינָא מִיָּד, וְדָאִי, דָּא זְפִיק, וְדָא עָאֵל. כְּזוּנָא דִּיֵּצֵר טוֹב וַיֵּצֵר רַע. בְּהֵאִי עֲלֵמָא. לֹא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיהּ הוּא דִּתְרוּוִייהוּ יְקוּמוּן כְּזוּדָא.

234. אָמַר לִיהּ, תְּוֹהֲנָא עַל מַה דְּכַתִּיב, (זְכַרְיָה ג) וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנוֹ. וְכִי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק כָּךְ, שְׁאֵר בְּנֵי עֲלֵמָא עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. אָמַר לִיהּ, זְוִסִידָא קְדִישָׁא, כַּמָּה טְמִירִין סְתִיבִין מַלְיָן אֲלִין, (אָמַר לִיהּ) אָף עַל גַּב דְּזוּבְרֵי אֲבֵהוּא בְּמַלְיָן דִּהֵהוּא עֲלֵמָא, לֹא יְכַלִּין לְמַנְדַּע בְּרוּזִין אֲלִין.

235. אָמַר לִיהּ, כִּיֵּן דְּבֵר זֶשׁ בְּהֵהוּא עֲלֵמָא, מַה תּוֹעֵלֶתָא אִית לְהֵהוּא שְׁטָן לְאַסְטָאָה לִיהּ, וְלֹא דִי לִיהּ דְּאֶפִיק זְשִׁמְתִיהּ מִזִּיהּ, וְקִטִיל לִיהּ. אָמַר לִיהּ אִי זְוִסִידָא קְדִישָׁא, זְכָאָה זְוִלְקָךְ. תָּא זְוִי תִיאוּבְתָא דְּשְׁטָן לֹא הָוָה, אֵלּוּ בְּזִין דְּלֹא יִתְלַבֵּשׁ הֵהוּא זְכָאָה בְּלְבוּשָׁא דְּכִיָּא קְדִישָׁא, דְּכִיֵּן דְּזוּוִי הֵהוּא שְׁטָן, דְּלְבוּשָׁא דִּילִיהּ אֲתַדְּזוּיָא, וְלֹא אֲתַזְזִיב, עַל דָּא

יתלבש באותו לבוש נכבד, מיד לבוש הזהמה ומעשה אותו שטן יתבטל ויעבר מהעולם, ולא נוח לו לשטן.

236. ועוד, שבכל זמן שלא התלבש, פוקדת הרוח לאותו הגוף שהזהמה שלו, ונוח לו לשטן. וכיון שהתלבש באותו לבוש נכבד, הרי התבטלו גוני יצר הרע והגוף שלו, ואין לו זכרון עמו לעולמים.

237. ואם תאמר שאנו פוקדים בתי הקברות בראש כל לילה – לא על הגוף, אלא על הנפש (שהולכת מערטלת). שהרי כל זמן שהבשר קים, הרוח פוקדת על הנפש, והנפש פוקדת על הגוף. אבל עכשו פקדוננו הוא לנפש, שהיא שוככת, ונשארת שוככת תוף העצמות. ומשום זה בראש כל לילה פקדון הרוח לנפש, ולא על הבשר.

238. אי חסיד קדוש, בא אגלה לך דבר נסתר. בגין גוף האדם כף הוא: הרוח מעם רוח הקדש, הנשמה מתוף עץ החיים. כיון שרוח הקדש נתנה בוח, מיד מרפבותיו נותנים בוחם. בוחם הוא עצמות ואיברים. כלם מצדם, ותקונם זה על זה. הסטרא אחרא נותנת בשר, ומצדה בא הבשר, ולא דבר אחר. מרפבותיה נותנים כל אותם גידים ועורקים להמשיך דם לבשר. אחרי שאלה נותנים חילם, השמים נותנים חילם, ומי הם? עור שנמשך על הכל כמותם.

239. אחר כך מתחברים שמים וארץ באחד, ונותנים ארבעה יסודות אלו: אש ומים ואויר ועפר, להגן על אלה ולכסות על הכל. אחר כך כל אחד נוטל חלקו שנתו, והתבטל. רוח הקדש ומרפבותיה, חלקם קים. רוח הקדש, רוחו קים והנשמה עולה. מרפבות רוח הקדש עצמותיהם קימים, ועל זה חשיבות הגוף אלו העצמות, ומשום זה כתוב (ישעיה נח) ועצמתיה יחליץ, ובשר לא כתוב בו כך.

אסטי ליה. מאי טעמא. בגין דאי אתלבש בההוא לבוש יקר, מיד לבושא דזוהמא, ועבידתא דההוא שטן, יתבטל ויעבר מעלמא, ולא ניזוא ליה לשטן.

236. ותו, דבכל זמנא דלא אתלבש, פקדא רוזא ליההוא גופא דזוהמא דיליה, וניזוא ליה לשטן. וכיון דאתלבש (דף ק"ע ע"א) בההוא לבוש יקר, הא אתבטל גוני דישרא בישא, וגופא דיליה, ולית ליה דוכרנא בהדיה לעלמין.

237. ואי תימא, דאנן פקדין לבי קברי בריש כל ליליא, לאו על גופא אלא על נפשא. (דאזלא ערטיראה) דהא כל זמנא דבישרא קיימא, רוזא פקדא עלה דנפשא, ונפשא פקדא לגופא. אבל השתא, פקדונא דילן איהו לנפשא, דאיהי משתככא, ואשתארת בשכוכי גו גרמי. ובגין כה, בריש כל ליליא, פקדונא דרוזא לנפשא, ולא על בשרא.

238. אי זוסינדא קדישא, תא ואגלי כף מלה סתימא. בגינתא דגופא דבר נש הכי הוא, רוזא מעם רוזא דקודשא. (יתרו ע"ג, צ"ט ע"ב, רל"ו ע"ב) נשמתא מוהו איכנא דווי. כיון דרוזא קדישא, יהב זיכא, מיד רתיכון דיליה. יהבין זיכליהו. זיכא דלהון, גרמי ושייפין. פלהו מסטרא דלהון, ותקונייהו דא על דא. סטרא אורא יהבת בשרא, ומסטרא דיליה, אתיא בשרא, ולא מלה אורא. רתיכון דיליה, יהבין כל איזון גידין וערקין, לאמשכא דמא לבשרא. בתר דאלין יהבי זיכליהו, שמיא יהבי זיכליהו, ומאן אינון. עור דאתמשה על פלא. כגוונא דלהון.

239. לבתר מתזבירן שמיא וארעא פוזדא, ויהבי ד' יסודי אלין: אשא, ומיא ואוירא, ועפרא. לאגנא על אלין, ולזופיא על פלא. לבתר, כל זוד גטיל זוולקיה דיהב, ואתבטל. רוזא דקודשא, ורתיכון דיליה, זוולקיהו קיימא. רוזא דקודשא, רוזא דיליה קיימא ונשמתא סלקא. רתיכון דרוזא דקודשא, גרמין דלהון קיימין. ועל דא זשיבו דגופא, גרמין הוו. ובגין

כף פתיב, (ישעיה נח) ועצמותיה יזולין. ובשרא לא פתיב ביה הכי.

240. וכל זמן שהבשר של צד האחר עומד בקיומו, אותו שטן עומד להשטין. אבד הבשר, אין לו רשות להשטין, שהרי אין לו על מה שיסמך. ועל זה כתוב, (איוב לג) יכל בשרו מרואי ושפו עצמתיו לא ראו. מאותו מראה שטן שעומד להשטין שלא יכול, בין שיכל בשרו. ושפו עצמתיו לא ראו, לא ראויים לקרב אליו, שאין לו חלק בהם, בין שזו כל אחד ואחד ממקומו, לא תובע עליהם ולא עומד להשטין בגללו. לאחר שמתעבל הבשר הרי לא יתבע דין ולא עומד להשטין, שהרי אין לו על מה שיסמך, ולא מזכיר לאדם בשום דבר של העולם. אמר רבי שמעון, כעת ידעתי דברים על תקונם, ודאי נאה הוא לו לקטרג.

240. וכל זמנא דבשרא דסטרא אזורא קיימא בקיימא, ההוא שטן קיימא לאסטנא. אתאביד בשרא, לית ליה רשו לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמיה. ועל דא פתיב, (איוב לג) יכל בשרו מרואי ושפו עצמותיו לא ראו. מההוא זיוו דשטן דקיימא לאסטנא, דלא יכיל, בין דיכל בשרו. ושפו עצמותיו לא ראו, לא אתזוזון לקרבא לגביה, דלית ליה בהון זולקא, בין דשף כל זוד וזוד מדוכתיה, לא תבע עליהו, ולא קאים לאסטנא בגינייהו. לבתר דבשרא מתעפלא, הא לא יתבע דינא, ולא קאים לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמיה, ולא אדכר לבר נש בשום מלה דעלמא. אמר רבי שמעון, השתא ידענא מלין על תקונייהו, ודאי יאות הוא ליה לאסטנא.

241. אמר לו רבי (שמעון), חגר בלי זינך והתקן עצמך. אם תרצה לדעת דברים שהתחלת, או אם תשאל בדברים האלה, אמר לי. אמר לו, ודאי, הרי ידעתי שאשתי מתה, שלא ידעתי ממנה כלום. והחברים יודעים. נשים מה הטעם דעתן קלה?

241. אמר ליה רבי (שמעון), וזגור זינך, ותקין גרמך, אי תבעי למנדע מלין דשארית. או אי תשאל בהני מלין, אימא לי. אמר ליה ודאי, הא ידענא דביטאי שכיבת, דלא ידענא מנה כלום. וזברייא ידעין. גשין מאי טעמא דעתיהו קלה.

242. אמר לו, הדעת באה בשש דרגות, וכל אחת לוקחת חלקה, מה שנשארה, הוא קל. אבל נכבדה זו, אם לא שאשת כסילות משתתפת בה, בדבר זה אל תשאל, שהרי ידעתי שלא על אשתך שאלת, אלא על מה שכתוב, (ישעיה יט) הנה ה' רכב על עב קל. ואותו עב קל נקרא דעת, מאותה כלה יראת ה', והיא עומדת באמצע כמו שדעת עליונה, אבל (ועל זה) נקראת קל. והרי ידעתי שאלתך מהי.

242. אמר ליה דעתא אתיא בשית דרגין, וכל זוד נטיל זולקיה, מה דאשתאר, קל איהו. אבל יקרא דא, אי לאו דאשת כסילות אשתתף בה. במלה דא לא תשאל, דהא ידענא דלאו על דביתך שאלת, אלא על מה דכתיב, (ישעיה יט) הנה יי רוכב על עב קל. והוא עב קל אקרי דעת, מההיא כלה יראת יי, ואיהי קיימא באמצעיתא כזונא דדעת עלאה, אבל (ועל דא) אקרי קל. והא ידענא שאלתא דילך מאי היא.

243. אבל התר וחגר בלי זינך וקשר קשרך, שהרי זמן הוא לגלות כמו שהתחלת את המעשה. שעל פני רחב הבית אולם העזרה לפני. בעזרה זו יש שנים עשר פתחים לפי חשבון שבטי ישראל. בפתח אחד כתוב ראובן, בפתח אחר כתוב שמעון, וכן כל שבטי ישראל רשומים על אותם פתחים בזמן

243. אבל שארי וזגור זינך, וקטיר קטרך, דהא עידנא הוא לגלאה, כמה דשארית עובדא. דעל אנפי רוזב ביתא, אולם דעזרה לגו. בהאי עזרה, אית תריסר פתוזין, לפום זוישבן שבטיא דישראל. בפתוזא זודא, פתיב ראובן. ובפתוזא אזורא, פתיב שמעון. וכן כל

שיעלו להראות לפני רבון העולם. מי שיבנס בפתח שרשום בו ראובן – אם משבט ראובן הוא, הפתחים מקבלים אותו. ואם לא, פולטים אותו החוצה. וכן בכלם, שלא יקבלו הפתחים אלא למי שהוא מאותו שבט שרשום בהם, ובזה יתחקקו וידעו כל אחד ואחד.

שבטא דישראל, רשימין על אינון פתוזין. בזמנא דיסלקון לאתוזאדה קמי מאריה דעלמא. מאן דעייל בפתוזא דרשים ביה ראובן, אי משבטא דראובן איהו, מקבלין ליה פתוזין, ואי לא פלטיין ליה לבר. וכן בכלהו, דלא יקבלון פתוזין, אלא למאן דאיהו מדהוא שבטא דרשים בהון. ובדא יתוזקקון וישתמודען כל זוד וזוד.

244. שלש מאות וששים וחמשה עמודי אור לוחט יש בכל צד מאותם ארבעה צדדים. כל העמודים הללו נקראים עמודים חיים, משום שלא עומד אדם שוכך במקום אחד. וכלם, אלו עולים ואלו יורדים, נותנים מקום זה לזה. אלו שעולים מכים זה בזה ומנגנים נגון, ואלה שיורדים גם כן. אלה שעולים שמנגנים נגון, איזה נגון מנגנים? שיר יתום. (תהלים צח) מזמור שירו לה' שיר חדש בי נפלאות עשה וגו'. שיר חדש, וכי יש שיר עתיק? אלא שיר, שעד בעת מלאכים קדושים לא שבחו לו, משום שהוא חדש. מה הטעם הוא חדש? בגלל אותו אחד שמחדש עלומיו, משבחו ואמר לו. וכך אמר ראש הישיבה, זה נקרא חדש והוא חדש, משום שדבק בשמש ולא נפרד ממנו. להוציא סטרא אחרא שאין בה חדוש, שכתוב בה (קהלת א) ואין כל חדש. זקן הוא ובלה, ולא התחדש. (ולא עושה תולדות. ואלמלא עשה תולדות, היה מטשטש העולם).

244. תלת מאה ושתין וזומש עמודין דגהורא מלהטא, אית בכל סטרא, מאינון ארבע סטריין. כל אלין עמודין, אקרון עמודים זינים. בגין דלא קיימא גהורא דלהון (דף ק"ע ע"ב) שכיב באתר זוד. וכלהו, אלין סלקין, ואלין גוזותין. יהבי דוכתא דא לדיא. אלין דסלקין בטשין דא בדא, ומנגני גזונא. ואלין דגוזותי אופ דכי. אלין דסלקי דנגני גזונא, מאי גזונא מנגני. שיר יתמא. (תהלים צח) מזמור שירו לני שיר זודש פי נפלאות עשה וגו'. שיר זודש, וכי אית שיר עתיק. אלא שיר, דער פגן מלאכין קדישין לא שבחו ליה, בגין דאיהו זודש. מאי טעמא איהו זודש. בגין דהוא דמוזודש עולימוי, משבחו ליה, ואמר ליה. והכי אמר רב מתיבתא, דא אקרי זודש ואיהו זודש. בגין דדביק בשמשא, ולא אתפרש מניה. לאפקא סטרא אזורא, דלית ביה זודושא, דכתיב ביה (קהלת א) ואין כל זודש. זקן הוא ואתבלי, ולא אתזודש. (ס"א ולא עביד תולדין דאלמלא עביד תולדין הוה מטשטש כולי עלמא)

245. עוד פתח ראש הישיבה. שרה התחדשה בעדו, דרגתה גרמה, שבתוב (בראשית יח) אחרי בלתי היתה לי עדנה. מה זה עדנה? משיכת ערן העליון. ומשום שנמשך עליה מצד נקבה, כתוב עדנה בה"א, ומשום זה כתוב היתה, ולא היה.

245. תו פתוז רב מתיבתא. שרה אתזודשת בעדוונא, דרזא דיליה זרים, דכתיב, (בראשית יח) אזורי בלוחתי היתה לי עדנה. מאי עדנה, משיכו דערן עלאה. ובגין דאתמשך עלה מסטר דזוקבא, פתיב עדנה בה"א ובגין פה פתיב היתה, ולא היה.

246. ואדני זקן. וכי אף על גב שהוא זקן לא ראוי להוליד? אלא לא דבר קטן אמרה עלי, (שאברהם אלא) שבגלל (להקטין עצמה שנדבקה) אותו (מלך) זקן (שנדבקה) (וכסיל), לא מתחדש ולא עושה תולדות, שאלמלא היה עושה תולדות, היה מטשטש את

246. ואדני זקן. וכי אף על גב דאיהו זקן, לא אתזוזי לאולדיא. אלא לאו מולתא זעירתא אמרה לגביה, (דאברהם אלא) דבגין (לאזער גרמה דאתדבקת) ההוא (מלך) זקן, (ד"א דאתדבקא) (וכסיל) לא אתזודש ולא עביד תולדין,

העולם. (אלא אמרה על אברהם, בגלל שהוא זקן לא יתחדש ולא יעשה תולדות) ועל זה הקדוש ברוך הוא החזיר דברים, למה זה צחקה שרה וגו'. ואם תאמר, והרי כתוב (שם כד) ואברהם זקן בא בימים? אלא בא בימים, באותם ימים עליונים שמחדשים עלומים בנשר. ועל זה נגון זה נגון של אותו חדש הוא. הושיעה לו, למי? לאותו חדש, הושיעה ימין המלך העליון וזרועו.

דאלמלא הוה עביד תולדין הוה מטשטשא עלמא. (אלא אמרה לגבי דאברהם, בגין דהוא זקן לא יתחדש ולא עביד תולדין) ועל דא אהדר מלין קודשא בריך הוא, למה זה צחקה שרה וגו'. ואי תימא והא פתיב (בראשית כד) ואברהם זקן בא בימים. אלא בא בימים, באינון יומין עלאין, דמוזדשי עולמין כנשרא. ועל דא נגונא דא נגונא דההוא זודש איהו. הושיעה לו, למאן. לההוא זודש, הושיעה ימינא דמלכא עלמא, ודרועא דיליה.

247. אותם שיורדים גם בן מנגנים, ואומרים שירה יתומה אחרת. ומה? (תהלים ק) מזמור לתודה, שהוא יתום, גם כן.

247. אינון דנוזתי, אוף הכי מנגני, ואמרי שירה אזורא יתמא. ומאן איהו. (תהלים ק) מזמור לתודה, דאיהו יתמא, אוף הכי.

248. אורם אחד נראה. וכשמתגלגל, נראים חמשה גונים של אורות בכל עמוד ועמוד. העמודים הללו כלם חלולים מבפנים, וכשעולים ויורדים, יוצאים מהם שלהבות אש, בצורות בפתור ופרח. מעל כל עמוד ועמוד יש שלשה תפוחים שמכים בהם שלשה גונים, אדם ירק ולבן. בכל גון וגון לוחטות אותיות בולטות משלהבת ירקה של אש, ולא שוככים לעולמים, ואין מי שיקום עליהם.

248. נהורא דלהון זוד אתנוזי. וכד מתגלגלי, אתנוזון זומש גונין דנהורין. בכל עמודא ועמודא. עמודין אלין פלהו זוללין מלנאו. וכד סלקי ונוזתי, נפקי מנייהו שלהובין דנורא, כגוני זיזור ושושן. לעילא מכל עמודא ועמודא, אית תלת תפוזין, דבטשי בהו תלת גונין, סומק ירוק וזוור. בכל גון וגון מלחטון אתנוזן בלטי, משלהובא ירוקא דאשא, ולא משתככי לעלמין. ולית מאן דיקום עלייהו.

249. ארבעה גלגלים תוחמים מעשה ציור בכל עמוד ועמוד. באותם גלגלים יש פליאות גדולות. כשמתובכים, מוציאים מהם גים של זהב ואבנים יקרות. ומיד מתבנסים בתוכם ולא נופלים לארץ. כשיוצאים אותם זגי זהב ואותם אבנים יקרות תוך סבוב הגלגלים, נשמע קול שאומרים: (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאם ה'.

249. ארבע גלגלין מתנומן עובד ציור, בכל עמודא ועמודא. באינון גלגלין, אית פליאן רברבן. כד מסתורן מפקין מנייהו זגין דדהבא ואבני יקר. ומיד מתכנשי בגונייהו, ולא נפלי לארעא. כד נפקין אינון זגין דדהבא, ואינון אבני יקר גו אסתורותא דגלגלין, אשתמע קלא דאמרי, (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאם ה'.

250. שני אריות בכל גלגל וגלגל, אריה אחד מצד אחד, ואריה אחד מצד אחד, וכלם מאש ירקה, ובגלגול שמסתובבים הגלגלים מתחבקים אלה באלה, והולכים כלם בגלגול, מתדבקים זה בזה. כשעולים העמודים, נוהמים האריות אלה באלה, והתפוחים פורחים באור ועולים למעלה ומכים אלה באלה באור. ושבים

250. תרין אריין בכל גלגלא וגלגלא, אריא זודא מסטרא זודא, ואריא זודא מסטרא זודא, וכלהו מאשא ירוקא, ובגלגולא דקא מסתורן גלגלין, מתנובקן אלין באלין. ואולי פלהו, בגלגולא מתדבקן דא בדא. כד סלקין עמודין, מנהמן אריין אלין באלין, ותפוזין פרוזין באורא, וסלקין לעילא, ובטשי אלין

למקומותיהם, ומשם נופלים. והאריות פושטים ידיהם לקבלם, ועולים אלה מעצמם. אי חסיד קדוש, מי ראה חכמת האמנות שציר הקדוש ברוך הוא בעמודים הללו?

251. בחצות היום יוצאים שני נשרים בכל גלגל וגלגל, ולא ידוע מקום שמשם יוצאים, ושורים על ראש האריות הללו, ואז שוככים העמודים והגלגלים, ועומדים בקיומם. והתפוחים נופלים על פיהם של הנשרים, ומקבלת אותם. ומיד פורחים מפה לפה, והולכים ומשוטטים ביניהם, ושבים למקומותיהם, ולא ידוע מי היא. לאחר שעה וחצי מרימים הנשרים קול, ומנגנים נגון מתוק, ונסתרים, ולא ידוע באיזה מקום.

252. סביב אותם העמודים יש שבכים מעשה ציור. אש אדמה ואור לבן וחיותי זהב סביב סביב סובבים לכל צד, ומעין מים, כמו שנאמר (זכריה יד) והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם חצצים אל הים הקדמוני וחצצים אל הים האחרון.

253. באן פרש ראש הישיבה פסוק זה לפנים, וקולו נשמע החוצה. משהיה מפרש פסוק זה, (אי קדוש, אי קדוש) קול תינוק התעורר מבחוץ, אותו תינוק שהיה מפרש תלמודו, ולמד לפני עמוד אחד של העולם, בנו של רבי יהודה שגדלת. ואחוזו בו לדין, וקולו התעורר מבחוץ בפסוק זה, ואמר, מים שהם מלמטה, איך יעלו למעלה ממנו, למקום עליון יותר ממנו בכמה מעלות? ומה צריך לאותם מים למעלה? ומה מקום שכל (תפוחי) המבועים והנחלים יוצאים ממנו, ואין הפסק למבועים והנחלים, השקה ממקום יבש? מי ראה חפירת הבאר נותן מים למבוע שנובע? וכי ירושלים תתן מים אל הים הקדמוני, מקום שכל מימי העולם יוצאים משם ונובעים משם? אי חסיד קדוש, לקול זה שזכו ושמעו כל קולות בני הישיבה של שם, ומשום זה לא יכלו בעלי הדין לקרב אליו.

באלין באוירא. ותבו לאתרייהו, ומתבון נפלי. ואריין פשטי ידיהו לנטלא לון, וסלקין אלין מגרבייהו. אי זוסידא קדישא, מאן זומא זוכמתא דאומנו, דציר קודשא בריה הוא בעמודין אלין.

251. בפלגו יומא נפקי תרין נשרין בכל גלגלא וגלגלא, ולא ידיע אתר הנפקי מתבון, ושריין על רישיהון דאלין אריין. וכדין משתככי עמודין וגלגלין, וקיימי בקיובייהו. ותפוזין נפלי על פומייהו הנשרי, ומקבלי לון. ומיד פרוזין מפומא לפומא, ואלין ומשטיטי ביניהו, ותבו לאתרייהו, ולא ידיע מאן היא. לבתר שעתא ופלגא, נשרין ארימין קלא, ומנגנין נגונא תאיבא, ואתמרין, ולא ידיע בהי אתר.

252. סוזרנייהו דאינון עמודין, אית שוכין עובד ציור. אשא סומקא, ונהורא זוזורא, וזוטין דדהבא, סוזר סוזר, סוזרין לכל סטר. ומעינא דביא (דף קע"א ע"א) כמה דאת אמר והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים וצצים אל הים הקדמוני וצצים אל הים האחרון.

253. הכא פריש רב מתיבתא קרא דא לון, וקליה אשתמע לבר. מדהוה פריש קרא דא. (אי קדישא אי קדישא) קל ינוקא אתער מלבר, ההוא ינוקא דהוה פריש תלמודיה, ונמיר קמי זוד עמודא דעלמא, בריה דרבי יהודה, דרבית אנת. והו אוזדי ביה לדינא, וקליה אתער מלבר, בהאי קרא, ואמר, מיא דאינון מלרע היה סלקין לעילא מניה, לאתר עלאה יתיר מניה, בכמה דרגין, ומה אצטרף לון לאינון מיין לעילא. ומה אתר דכל (תפוחי) מבועין ונזלין נפקין מניה, ולית פסיקו למבועי ונזלי, אתשיקא מאתר נגיב, מאן זומא זופרא דבירא, יהיב מיין למבועא דנביע. וכי ירושלם, יהיב מיין אל הים הקדמוני, אתר דכל מימין דעלמא נפקי מתבון, ונבעין מניה. אי זוסידא קדישא, לקלא דא אשתככו, ועייתו כל קלין דבני מתיבתי דתבון, ובגין כך לא יכלו מארי דדינא למקרב גביה.

254. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיה לֹא תִבְכִּי בּוֹעִינָא קַדִּישָׁא, וְכַפֵּה זְוֹלָקָה, דְּאִפְיֵכוּ יְנוּקֵי, מִנְּךָ אֲמַרֵי רִוּן סְתִימִין דְּאֹרִייתָא. תָּא, וְאִמָּא לָךְ, מַה דְּעֵבְדוּ בְּנֵי מִתִּיבְתֵי עַל קְלִיָּה דְּהָהוּא יְנוּקָא, כַּד עָאֵל קְלִיָּה דְּהָהוּא יְנוּקָא, כְּגֵרָא לָגוּ, וְכִלְהוּ צִיִּיתֵי לִיה. בְּהֵיִא שְׁעֵתָא אֲוֹדְעֵעַ רַב מִתִּיבְתָא, וְכָל אֵינֹן דְּהוּוּ קַבִּימָה, וְאָמַר, מֵאֵן אֵינֹן דְּלֹא שִׁבְקִין לְהָהוּא בְּרָא דְּאֵלְהָא זְוִיָּא, לְמִיעַל. קַבּוּ וְאֲזִידוּ בֵּיה תִלְתַּת עֲמוּדֵין דְּקַיִימֵי קַבִּי רַב מִתִּיבְתָא, וְעָאֵל. וְכָל בְּנֵי מִתִּיבְתֵי אֲתַכְנְשׁוּ לְגַבִּיָּה, אָמַר רַב מִתִּיבְתָא, אִמָּא קְרֵאִיךָ בְּרָא קַדִּישָׁא.

255. אָמַר, עַד כַּעַן דְּזוּלִּלְנָא, דְּהָא אֲנָא מִמִּתִּיבְתָא אֲזֹרִינָא הוּיָנָא, וְהָכִי אָמַרוּ לִי, כַּד מֵאֵרֵי דְּרִינָא הוּוּ אֲזֹרִין בֵּיה. אָמַר לִיה, לֹא תִדְוֹל בְּרָא קַדִּישָׁא, הָכָא תְּהָא בֵּינָנָא שְׁבַעַה יוֹמִין, וְתַתְּסוּזֵי בְּכָל יוֹמָא מִסְּלָא קַדִּישָׁא. וְלִבְתַּר יִסְלַקוּן לָךְ. לָגוּ הָהוּא מִתִּיבְתָא בְּשָׂאֵר יְנוּקָא דְּהָכָא.

256. פָּתַח אֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, וְהִיָּה בְּיוֹם הַהוּא, הָהוּא – לֹא יִדְוַע מִיהוּ. אֵלָּא בְּכָל מְקוֹם בְּיוֹם הַהוּא, יוֹם אַחְרוֹן הוּא. לְמַה נִּקְרָא יוֹם הַהוּא? אֵלָּא זְהוּ יוֹם שְׁאוּחַז סוּף בְּרֵאשׁ. רֵאשִׁית נִקְרָא הוּא, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (בַּמְדַּבֵּר יח) וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא. עֲבוּדַת הַלְוִי לְדַרְגָּה שְׁנִקְרָאת הוּא, טְמִיר וְגִנּוּ. וְנִקְרָא הַהוּא (ה' הוּא), לְהִרְאוֹת סוּף כָּל הַמַּעֲלוֹת, שְׁהִיא רֵאשִׁית, וְהַכֹּל אַחַד. וּמְשׁוּם שְׁהוּא סוּף, הַתּוֹסֵף בּוֹ ה'. (הַלְוִי הוּא טְמִיר וְגִנּוּ. וְנִקְרָא יוֹם הַהוּא, לְהִרְאוֹת סוּף שֶׁל כָּל הַדְּרָגוֹת, שְׁאָחַז תַּחֲלָה, וְהַכֹּל אַחַד).

257. עֲתִידָה יְרוּשָׁלַיִם לְהוֹצִיא מִיָּם וּלְנִבְעַ מִבּוּעַ. כְּאֵן יֵשׁ לּוֹמַר, סוּף לְכָל הַדְּרָגוֹת אֵינָה יְרוּשָׁלַיִם, אֵלָּא וְדָא יְרוּשָׁלַיִם וְיוֹם הַהוּא, הַכֹּל אַחַד. מַה בֵּינָן זֶה לְזֶה? אֵלָּא יְרוּשָׁלַיִם, כָּל הַדְּרָגוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁלָה, כְּשׁוֹבְבִים נִקְרָאִים יְרוּשָׁלַיִם, וְכַף נְרָאִים. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁשׁוֹבְבוֹת, וְנִקְרָאוֹת עֲזוּרוֹת. אֵלָּה פְּנִימִיּוֹת וְאֵלָּה בַחוּץ. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁנִקְרָאוֹת כְּשׁוֹבְבוֹת

254. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיה לֹא תִבְכִּי בּוֹעִינָא קַדִּישָׁא, וְכַפֵּה זְוֹלָקָה, דְּאִפְיֵכוּ יְנוּקֵי, מִנְּךָ אֲמַרֵי רִוּן סְתִימִין דְּאֹרִייתָא. תָּא, וְאִמָּא לָךְ, מַה דְּעֵבְדוּ בְּנֵי מִתִּיבְתֵי עַל קְלִיָּה דְּהָהוּא יְנוּקָא, כַּד עָאֵל קְלִיָּה דְּהָהוּא יְנוּקָא, כְּגֵרָא לָגוּ, וְכִלְהוּ צִיִּיתֵי לִיה. בְּהֵיִא שְׁעֵתָא אֲוֹדְעֵעַ רַב מִתִּיבְתָא, וְכָל אֵינֹן דְּהוּוּ קַבִּימָה, וְאָמַר, מֵאֵן אֵינֹן דְּלֹא שִׁבְקִין לְהָהוּא בְּרָא דְּאֵלְהָא זְוִיָּא, לְמִיעַל. קַבּוּ וְאֲזִידוּ בֵּיה תִלְתַּת עֲמוּדֵין דְּקַיִימֵי קַבִּי רַב מִתִּיבְתָא, וְעָאֵל. וְכָל בְּנֵי מִתִּיבְתֵי אֲתַכְנְשׁוּ לְגַבִּיָּה, אָמַר רַב מִתִּיבְתָא, אִמָּא קְרֵאִיךָ בְּרָא קַדִּישָׁא.

255. אָמַר, עַד כַּעַן דְּזוּלִּלְנָא, דְּהָא אֲנָא מִמִּתִּיבְתָא אֲזֹרִינָא הוּיָנָא, וְהָכִי אָמַרוּ לִי, כַּד מֵאֵרֵי דְּרִינָא הוּוּ אֲזֹרִין בֵּיה. אָמַר לִיה, לֹא תִדְוֹל בְּרָא קַדִּישָׁא, הָכָא תְּהָא בֵּינָנָא שְׁבַעַה יוֹמִין, וְתַתְּסוּזֵי בְּכָל יוֹמָא מִסְּלָא קַדִּישָׁא. וְלִבְתַּר יִסְלַקוּן לָךְ. לָגוּ הָהוּא מִתִּיבְתָא בְּשָׂאֵר יְנוּקָא דְּהָכָא.

256. פָּתַח הַהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, וְהִיָּה בְּיוֹם הַהוּא, הָהוּא – לֹא יִדְוַע מֵאֵן הוּא. אֵלָּא בְּכָל אֶתֶר בְּיוֹם הַהוּא, יוֹמָא בְּתִרְיָה הוּא, אִמָּאֵי אֲקֵרֵי יוֹם הַהוּא. אֵלָּא דָּא הוּא יוֹמָא דְּאֲזִיד סוּפָא בְּשִׁירוֹתָא. שִׁירוֹתָא אֲקֵרֵי הוּא, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (בַּמְדַּבֵּר יח) וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא פּוֹלְזוּנָא דְּלְוִי, לְדַרְגָּא דְּאֲקֵרֵי הוּא, טְמִיר וְגִנּוּ. וְאֲקֵרֵי הַהוּא (ה' הוּא), לְאֲזִידָא סוּפָא דְּכָל דְּרָגִין, דְּאִיהוּ שִׁירוֹתָא, וְכָלֹא זוּד. וְבִגִין דְּאִיהוּ סוּפָא, אֲתוּסַף בֵּיה ה'. (ס"א וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא טְמִיר וְגִנּוּ. וְאֲקֵרֵי יוֹם הַהוּא, לְאֲחַזָּא סוּפָא כָּל דְּרָגִין, דְּאֲחִיד שִׁירוֹתָא וְכֹלֹא חַד)

257. זְמוּנָא יְרוּשָׁלַיִם לְאֲפָקָא מִיָּם, וְלְנִבְעָא נְבִיעוּ, הָכָא אֵית לּוֹמַר, סוּפָא דְּכָל דְּרָגִין, לָאו אִיהוּ יְרוּשָׁלַיִם, אֵלָּא וְדָא יְרוּשָׁלַיִם לְאִי יוֹמָא הַהוּא כְּכֹל זוּד. מַה בֵּינָן אִי לְהָאֵי. אֵלָּא יְרוּשָׁלַיִם, כָּל דְּרָגִין קַדִּישִׁין דִּילָהּ, כַּד אֲסִתּוּרִין, אֲקֵרוּן יְרוּשָׁלַיִם. וְהָכִי אֲתַזְמֵנָן. וְאֵית דְּרָגִין דְּסוּזוּרִין, וְאֲקֵרוּן עֲזוּרוֹת, אֲלִין פְּנִימָאִין, וְאֲלִין לְבַר. וְאֵית דְּרָגִין דְּאֲקֵרוּן כַּד אֲסִתּוּרִין, לְשְׁכוֹת. (ס"א כַּד אֲסִתּוּרִין

לְשָׁכוֹת. (כְּשִׁמְסוֹתוֹכְבוֹת אֵלּוּ הַפְּנִימִיּוֹת וְאֵלּוּ לְבַחוּץ, נִקְרְאוּ יְרוּשָׁלַיִם. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁסוֹבְבוֹת, וְנִקְרְאוֹת עֲזָרוֹת. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁנִקְרְאוֹת לְשָׁכוֹת) וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁנִקְרְאוֹת בְּשִׁסּוֹבְבוֹת הַיֵּכָל וְדַבֵּיר. לְפָנִים מִכָּל אֵלּוּ הַדְּרָגוֹת יֵשׁ נִקְדָּה אַחַת, (תַּהֲלִים מַה) כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶךְ פְּנִימָה. נִקְדָּה זוֹ נִקְרְאָת יוֹם הַהוּא, וְסִימְנָךְ – (דְּבָרִים ג) הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ.

אֵלֶּיךָ פְּנִימָאִין, וְאֵלֶּיךָ לְבַר. אִקְרוּן יְרוּשָׁלַם. וְאֵת דְּרָגִין דְּסַחְרוּן, וְאִקְרוּן עֲזָרוֹת, וְאֵת דְּרָגִין דְּאִקְרוּן לְשָׁכוֹת) וְאֵת דְּרָגִין דְּאִקְרוּן כַּד אֶסְתַּזְוֶרְן. הַיֵּכָל וְדַבֵּיר. לְזוֹ מִכָּל אֵינֹן דְּרָגִין, אֵת זוֹד נִקְדָּה, (תַּהֲלִים מַה) כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶךְ פְּנִימָה. נִקְדָּה דָא, אִקְרִי יוֹם הַהוּא, וְסִימְנָךְ (דְּבָרִים ג) הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ.

258. וּכְשִׁיעַמַד יוֹם זֶה מִתּוֹךְ שְׁבָכֵי הָעֶזְרָה, תִּקּוּם נְבִיעַת מַיִם, וְאוֹתָהּ נְבִיעָה תַּהֲיֶה מֵהַיָּם הַקַּדְמוֹנִי, כְּמוֹ אִמָּא שְׁבָנָה בֵּין זְרוּעוֹתֶיהָ, וּמֵרֵב חֶלֶב שְׁזִינְקָה, מִתְמַלֵּא פִּיו וְנִתְגַּדֵּל בּוֹ, מֵרִיק חֶלֶב לְפִי אָמוֹ. כִּךְ חֲצִים אֵל הַיָּם הַקַּדְמוֹנִי.

258. וְכַד יִקּוּם יוֹמָא דָא, מִזֶּה שְׁבָכִין דְּעֶזְרָה יִקּוּם גְּבִיעוֹ דְּמַיָא, וְהַהוּא גְּבִיעוֹ מִן הַיָּם הַקַּדְמוֹנִי לְהוּי. כְּמוֹנָא דְּאִמָּא, דְּבֵרָה בֵּין דְּרוּעָהָ, וּמִסְגֵּיאוֹ זֹלְבָא דְּיַעֲקֹב, אֲתַמְלִי פּוּמִיָה, וְאֲתַרְבִּי בֵּיהּ, אִרִיק זֹלְבָא לְפּוּמָא דְּאִמִּיָה. כִּךְ זֹעֲזִים אֵל הַיָּם הַקַּדְמוֹנִי.

259. לְקַחוּ רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה וְנִשְׁקוּ. אָמַר, תַּיִד (ס"י עוֹלָם שְׁדָכָר זֶה כֶּף), כִּךְ פִּרְשׁוּהוּ בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ, וְכִךְ זֶה וְדָאִי יָם הָאֲחֵרוֹן – מְעַלּוֹת אַחֲרוֹנוֹת שְׁלָה. אִי חֲסִיד קְדוּשׁ, כְּמָה חֲדוּהָ עַל חֲדוּהָ נִתּוּסָפָה בְּאוֹתוֹ תִּינוּק תּוֹךְ בְּנֵי הַיְשִׁיבָה. עֲשָׂרִים וְשִׁבְעֵי טַעְמֵי הַתּוֹרָה, אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק. וְשִׁבְעִים כְּתָרִים עֲטָרוֹ לְאָבִיו בְּאוֹתוֹ יוֹם. אֲשָׁרֵי חֲלָקוֹ מִי שְׁזוּכָה לְלַמֵּד אֶת בְּנוֹ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא זָכָה אָבִיו לְלַמֵּד. אָמַר, אָבִיו הַשָּׂאִיר.

259. זְטָלִיָה רַב מִתִּיבַתָא, וְנִשְׁקִיָה. אָמַר זְוִיךָ (ס"א חִיין דְּעֵלְמָא דְּמִלָּה דָא הַכִּי), אוֹקְמוּהָ בְּמִתִּיבַתָא דְּרַקִיעָא, וְהַכִּי הוּא וְדָאִי יָם הָאֲחֵרוֹן: דְּרָגִין בְּתַרְאִין דִּילִיָה. אִי זְוִסִידָא קְדִישָׁא, כְּמָה זְוִדוּהָ עַל זְוִדוּהָ, אֲתוּסָפָה בְּהַהוּא יַעֲקֹבָא, גֹּו בְּנֵי מִתִּיבַתִּי. כ"ז טַעְמֵי דְּאוּרִיָתָא, אָמַר הַהוּא יַעֲקֹבָא. וְשִׁבְעִין כְּתָרִין אֲעֲטָרוּהָ לְאָבוּהָ בְּהַהוּא יוֹמָא. וְזָכָה זְוִלְקִיָה, מֵאֵן דְּזָכִי לְמִילְכָה לְבָרִיָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא זָכָה אָבוּהָ לְמִילְכָה לִיָה. אָמַר, אָבוּהָ שְׁבָכָה.

260. וְסוּד נִסְתַּר הִיָּה בְּתִינוּק זֶה עַל מַה שְּׁהִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם וְעַל שְׁרָצוֹ לְדוֹן דִּינֹו (בְּגִלּוּי) וְנִצַּל מִמֶּנּוּ. זֶה הִיָּה בְּגִלּוּי, שְׁהִיָּה מִבִּישׁ לְרַבּוֹ לְפָנֵי הַכֹּל בְּשִׂאָלוֹת וְקִשְׁיוֹת שְׁלוֹ, וְלֹא חֲשַׁשׁ לְלָכֶת לְאַחַר לְהַתְקִין תְּלַמּוּדוֹ, וְהַחֲלִישׁ דַּעַת רַבּוֹ, וְלָכֵן רָצוֹ לְדוֹן אוֹתוֹ בְּדִין קָשָׁה. וּמִשׁוּם כֶּךָ, אָף עַל גַּב שְׁנִצַּל מִבְּעֵלֵי הַדִּין, לֹא נִצַּל כְּאֵן. שְׁבָעָה יָמִים הָיוּ שְׁלֹא הִשְׁתַּלֵּם דִּיּוֹקְנוֹ (דִּינֹו). וְכִשְׁהִיָּה מִתְרַחֵץ, בְּכָאֵב יֵתֵר לְפָנֵי הַכֹּל כֹּל אוֹתָם שְׁבָעָה יָמִים עַד שְׁהִשְׁתַּלֵּם דִּיּוֹקְנוֹ. וְעַל שְׁהִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם לֹא תִרְצָה לְדַעַת. אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, אִי רַבִּי אֲשָׁרֵי חֲלָקוֹ!

260. וְרֹזָא סְתִימָא (דָּף קַע"א ע"ב) הָוּה בְּהַאי יַעֲקֹבָא, עַל מַה דְּאֶסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם, וְעַל דְּבָעוֹ לְמִידָן דִּינִיָה, (ס"א בְּאֲתַגְלִיָּא) וְאֶשְׁתַּזִּיב מִנִּיָה, דָא הָוּה בְּאֲתַגְלִיָּא, דְּהָוּה מִכְּסִיף לְרַבִּיָה קָמִי כְּלָא, בְּשִׂאָלוֹתֵין וְקִשְׁיֵין דִּילִיָה, וְלֹא זְוִישׁ לְמַהֲרָה לְאֲזוּרָא, לְאֲתַקְנָא תְּלַמּוּדוֹ, וְזוֹלִישׁ דַּעַתָא דְּרַבִּיָה. וְעַל דָא בָּעוֹ לְמִידָן לִיָה בְּדִינָא תַּקִּיפָא. וּבְגִין כֶּךָ, אָף עַל גַּב דְּאֶשְׁתַּזִּיב מִבְּמַאֲרִיָהוֹן דְּדִינָא, לֹא אֶשְׁתַּזִּיב הַכָּא. שְׁבָעָה יוֹמִין הָוּי דְּכָא אֶשְׁתַּלִּים דִּיּוֹקְנִיָה. (ס"א דִּינִיָה) וְכַד הָוּה אֶסְתַּזִּיב, בְּכָאֵב יֵתֵרָא קָמִי כְּלָא כֹּל אֵינֹן שְׁבָעָה יוֹמִין עַד דְּאֶשְׁתַּלִּים דִּיּוֹקְנִיָה. וְעַל דְּאֶסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם לֹא תִבְעִי לְמַבְדַּע. אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, וְזוֹלְקָהָ.

261. תא זוזי, תזוזות עגולא דאינון שבכין, דתמן באינון
 מיין דההוא נביעו דמעיינא, אתרשים נביעו זוד,
 ואתפשט ונפיק לבר, ועאל גו ימא
 רבא. (דתמן) ורשים ביה ארוזא בלבא דימא, ומיניה
 שתי לוינתן, ורוי, וזודי, ואתרבי ברבויא. וכד נפיק
 נביעו אורא, ההוא נביעו אתפשט ואזיל בטמירו,
 תזוזות תהומא, לגו ימא בתרא. וכל אינון מיים ידונים,
 ומיין תקיפין, מאיף לון, וכפיף לון, דלא יפקון לזבכלא
 בני עלמא. וסימן (ישעיה מג) הגותן בים דרף ובמים
 עזים נתיבה.

262. ובאמצעיתא דההיא עורה, אית תרין פרובים,
 עובדא דאומנא דמלכא קדישא. ולא יכלין לקיימא
 בהו, עלאין ותתאין. ותזוזתייהו זמנין כל ישראל
 לקיימא, דלא יפקון מתזוזות דרפיהו לבר, זכאין
 ליהוון, כל דעאלין תזוזות דרפיהו. תליסר אלפי
 מגדלין דשמשא, דנהיר מניצוצא דמרקלא
 בצעצועא (ס"א בניצוצא), פדקא יאות. רב מתיבתא
 בגין כף זכה לההוא יקר.

263. מאן יכיל למימר, מאינון מלין דקא מתזודשין
 בכל יומא, מקמי רב מתיבתא, אי רבי, בכל זמנא
 דרוזין דכורין סלקין לעילא. נשין בההוא זמנא נפקי
 פלהו, ומתכנשי לגו היכלא דבתיה תמן, וזודאין תמן,
 בכמה מלין עתיקין. ומתמן נפקין, ועאלין פלהו. והיא
 עמהון, לגו היכלא דסרוז. וזודאן בכמה מלין זודתין
 ועתיקין, ומתמן נפקין והיא עמהון, ועאלין לגו היכלא
 דיוכבד. וכן בכל אינון היכלין.

264. בעת, רבי, אמר לך סוד אחד. בא
 וראה, בכל שמטה ושמטה הפרוז יוצא:
 התכנסו גברים ונשים וכל אותם בני האמונה
 ועלו. אז כלם מתפשטים, זכרים ונשים,
 ועולים. וכל אותם תינוקות מחלב נכנסים
 לתוך ישיבת (התכנסו בני האמונה גברים
 ונשים, וכל אותם יונקי חלב, ועלו. אז כלם
 מתפשטים, גברים ונשים, ועולים. וכלם נכנסים
 לתוך ישיבת) הרקיע, ושמחים בחדוה ועלוי

262. ובאמצעיתא דההיא עורה, אית תרין פרובים,
 עובדא דאומנא דמלכא קדישא. ולא יכלין לקיימא
 בהו, עלאין ותתאין. ותזוזתייהו זמנין כל ישראל
 לקיימא, דלא יפקון מתזוזות דרפיהו לבר, זכאין
 ליהוון, כל דעאלין תזוזות דרפיהו. תליסר אלפי
 מגדלין דשמשא, דנהיר מניצוצא דמרקלא
 בצעצועא (ס"א בניצוצא), פדקא יאות. רב מתיבתא
 בגין כף זכה לההוא יקר.

263. מאן יכיל למימר, מאינון מלין דקא מתזודשין
 בכל יומא, מקמי רב מתיבתא, אי רבי, בכל זמנא
 דרוזין דכורין סלקין לעילא. נשין בההוא זמנא נפקי
 פלהו, ומתכנשי לגו היכלא דבתיה תמן, וזודאין תמן,
 בכמה מלין עתיקין. ומתמן נפקין, ועאלין פלהו. והיא
 עמהון, לגו היכלא דסרוז. וזודאן בכמה מלין זודתין
 ועתיקין, ומתמן נפקין והיא עמהון, ועאלין לגו היכלא
 דיוכבד. וכן בכל אינון היכלין.

264. השתא רבי אימא לך רזא זודא. תא זוזי, בכל
 שמטה ושמטה, פרוזא נפיק, אתכנישו גוברין ונשין,
 וכל אינון בני מדינותא, וסליקו. כדן פלהו
 מתפשטין דכורין ונשין, וסלקין. וכל אינון יונקי מוזלב,
 עאלין לגו מתיבתא (ס"א אתכנישו בני מדינותא גוברין
 ונשין וכל אינון יונקי מחלב וסליקו. כדן כלהו מתפשטין
 דכורין ונשין, וסלקין. וכלהו עאלין לגו מתיבתא) דרקיעא,
 וזודאן זודוה, ועלויא דלהון, ותמן זודי על זודי. וההוא

שְׁלֵהֶם, וְשֵׁם שְׁמֵחָה עַל שְׁמֵחָה. וְאוֹתוֹ נֶעַד שְׁמֵחָתוֹת רְבוּנוּ בְּיָדוֹ עוֹמֵד, וְאוֹמֵר לָהֶם כְּמָה דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעֵתִיקִים, וְכֵלֶם רוֹאִים שְׁמֵחָה שְׂאִין שְׁמֵחָה בְּאוֹתָהּ שְׁמֵחָה.

נֶעַד דְּמִפְתּוֹן דְּמֵאֲרִיָּה בִּידֵיהּ, קָם וְאָמַר לֹון כְּמָה מִלִּין זוֹרְתִין וְעֵתִיקִין, וְכֵלָהוּ זִמְמָן זוֹרְהוּ, דְּלִית זוֹרְהוּ כְּהֵיא זוֹרְהוּ.

265. אַחַר כֵּךְ נִכְנָסִים בְּלֶם לְתוֹךְ כְּמָה פְּרוּכּוֹת, וְכְמָה הִיכְלוֹת גְּנוּזִים שָׁם, שְׁהֶם מְאִירִים בְּנֶעֱם ה' בְּתוֹךְ הִיכַל אֶהְבֵּת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֵהוּ שְׁכֵנוֹב (תְּהִלִּים כו) לְחֻזוֹת בְּנֶעֱם ה' וְלִבְקָר בְּהִיכְלוֹ. אַחַר כֵּךְ פּוֹרְחִים הִתְיַנּוּקוֹת לְמַעְלָה, וְהֵם פּוֹרְחִים לְמַטָּה, וְחוֹזְרִים לְמִקְוֹמוֹתֵיהֶם וּמִתְלַבְּשִׁים בְּבִתּוּחָהּ. אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁלֵכַל טוֹב אוֹתוֹ עוֹלָם מְצַפִּים.

265. לְבִתֵּר עָאֲלִין כְּלָהוּ לָגוּ כְּמָה פְּרוּכְתִין, וְכְמָה הִיכְלִין גְּנוּזִין תַּמּוֹן. דְּאִינּוֹן זְהֵרִין בְּנֶעֱם יי, בְּגוֹ הִיכְלָא דְּאֶהְבָּה דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְדָא הוּא דְּכֵתִיב, (תְּהִלִּים כו) לִזְוֹת בְּנֶעֱם ה' וְלִבְקָר בְּהִיכְלוֹ. (קכ"ז ע"ב, שְׁמוֹת קי"ג ע"ב) לְבִתֵּר פְּרוּזִין יְנוּקִין לְעִילָא, וְאִינּוֹן פְּרוּזִין לְתַתָּא, וּמֵהֲדָרִין לְדוּכְתִייהוּ, וּמִתְלַבְּשִׁין כְּדְּבִקְדָמִיתָא. וְכֵאֵה עֵמָּא דְּכָל טוֹבָא דְּהֵהוּא עֲלָמָא מִזּוּכָאן.

266. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה מִתּוֹקִים הַדְּבָרִים שְׁשִׁמְעֵנוּ. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֵי שְׁזִכִּיתִי לְכָל לְשִׁמְעָא אֵת כָּל זֵה. אֲשֶׁרֵי הַיּוֹם שְׁיִצְאֵתִי לְכָאן. אָמְרוּ לוֹ, רַבִּי, שְׁלֹשָׁה יָמִים יֵשׁ לָנוּ רְשׁוֹת לְבָא אֵלֶיךָ, וְאַחַר כֵּךְ יוֹם אֶחָד (גְּלוּ, וְאִין לָנוּ רְשׁוֹת לְבָא. בְּאוֹתוֹ יוֹם נֹסַפֵּת) שְׁמֵחָה שְׁלָךְ.

266. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה מִתּוֹקִין מִלִּין דְּשְׁמַעְנָא. וְכֵאֵה זוּלְקָא דִּידֵי, דְּזִכִּינָא לְכָל הָאִי לְמִשְׁמַע, וְכֵאֵה יוֹמָא דְּנִפְיָקָא הַכָּא. אָמְרֵי לִיהּ רַבִּי, תְּלַת יוֹמִין אִית לָן רְשׁוֹ מִמִּיתֵי גְבָרָה, וְלְבִתֵּר יוֹמָא זוֹד (ס"א נִיזִיל וְלֵא אִית לָן רְשׁוֹ לְמִיתֵי, בַּהֵהוּא יוֹמָא אֲתוּסַף) ם זוֹרְהוּ דִּיקָה. ם

267. הוּא מוֹשֵׁף מְשִׁיכוֹת מִצְדוֹ, וְנִסְתַּר וּמִתְכַּסֶּה תַּחַת מְקוּם שְׁנִקְרָא תָא הַרְצִים עַד חֻצוֹת הַלֵּילָה. מֵאַחַר חֻצוֹת הַלֵּילָה יוֹצֵאת שְׁלֵהְבֵת עֲמוּד יִצְחָק, וּמִכָּה בְּתַרְנַגּוּל הַזֶּה שְׁנִקְרָא גְבַר, כְּמוֹ גְבַר אַחַר עֲלוּיָן מִמְנָה. בִּיּוֹן שְׁמַכָּה בּוֹ גְבַר זֶה, קוֹרָא וְנוֹתֵן שְׁשָׁה קוֹלוֹת, וְכֵלֶם בְּהַשְׁבֵּל.

267. אִיהוּ מְשִׁיף מְשִׁיכוֹ מִסְטָרָא דִּילִיהּ, וְאַתְּטַמֵּר וְאַתְּזוּפָא תְּזוּזוֹת אֶתֶר דְּאֶקְרִי (מַלְכִים א יד) תָּא הַרְצִים, עַד פְּלָגוֹ לִילִיא. מִבִּתֵּר פְּלָגוֹ לִילִיא, שְׁלֵהְבֵת דְּעֲמוּדָא דִּיִצְחָק נְפִיקָה, וּבְטִשׁ בְּהֵאִי תַרְנַגּוּלָא דְּאֶקְרִי גְבַר, כְּזוּזָא דְּגְבַר אַזְזָרָא עֲלָהּ עֲלִיהּ. בִּיּוֹן דְּבְטִשׁ בִּיהּ הָאִי גְבַר, קָרִי וְיֵהִיב שִׁית קָלִין, וְכֵלָהוּ בְּסַכְלָתָנוּ.

268. בְּשַׁעָה שְׁהוּא קוֹרָא, כָּל תַּרְנַגּוּלִין דְּהֵאִי עֲלָמָא קָרָאן, וְנְפִיק מִזִּיה שְׁלֵהְבֵת אַזְזָרָא, וּמִטִּי לֹון תְּזוּזוֹת גְּדַפְיָהוּ, וְקָרָאן. אִיהוּ מוֹה קָרִי. בְּשַׁעָתָא קְדָמָה קָרִי וְאָמַר, (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי בְּכּוֹז קוֹל יי בְּהֲדָר. וּבְשַׁעָתָא תַנְיָנָא קָרִי וְאָמַר, (מִיכָה ו) קוֹל יי לְעִיר יְקָרָא (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי שׁוֹבֵר אַרְזִים. בְּשַׁעָתָא תְּלִיתָא קָרִי וְאָמַר, קוֹל יי זוּזָב לְהַבּוֹת אֵשׁ. (דָּף קע"ב ע"א) בְּשַׁעָתָא רְבִיעָא קָרִי וְאָמַר, (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי יוֹזִיל מוֹדְבָר וְגו'. בְּשַׁעָתָא חֲמִישָׁא קָרִי וְאָמַר, קוֹל יי עַל הַבָּיִת וְגו'. בְּשַׁעָתָא שְׁתִּיתָא קָרִי וְאָמַר, קוֹל יי יוֹזִיל אִילּוֹת וְגו'. לְבִתֵּר קָרִי וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה מ) קוֹל אוֹמֵר קָרָא וְאָמַר מוֹה

268. בְּשַׁעָתָא דְּאִיהוּ קָרִי, כָּל תַּרְנַגּוּלִין דְּהֵאִי עֲלָמָא קָרָאן, וְנְפִיק מִזִּיה שְׁלֵהְבֵת אַזְזָרָא, וּמִטִּי לֹון תְּזוּזוֹת גְּדַפְיָהוּ, וְקָרָאן. אִיהוּ מוֹה קָרִי. בְּשַׁעָתָא קְדָמָה קָרִי וְאָמַר, (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי בְּכּוֹז קוֹל יי בְּהֲדָר. וּבְשַׁעָתָא תַנְיָנָא קָרִי וְאָמַר, (מִיכָה ו) קוֹל יי לְעִיר יְקָרָא (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי שׁוֹבֵר אַרְזִים. בְּשַׁעָתָא תְּלִיתָא קָרִי וְאָמַר, קוֹל יי זוּזָב לְהַבּוֹת אֵשׁ. (דָּף קע"ב ע"א) בְּשַׁעָתָא רְבִיעָא קָרִי וְאָמַר, (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי יוֹזִיל מוֹדְבָר וְגו'. בְּשַׁעָתָא חֲמִישָׁא קָרִי וְאָמַר, קוֹל יי עַל הַבָּיִת וְגו'. בְּשַׁעָתָא שְׁתִּיתָא קָרִי וְאָמַר, קוֹל יי יוֹזִיל אִילּוֹת וְגו'. לְבִתֵּר קָרִי וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה מ) קוֹל אוֹמֵר קָרָא וְאָמַר מוֹה

ואמר מה אקרא וגו'. וזהו התרנגול שקורא ולא שוכן, ואחר כך קורא כמו מקדם.

269. ומה קורא? כל מעשי בני העולם, משום שהוא בעל התיק (של החכמה) וקסת הסופר במתניו, וכל מעשי בני העולם כותב בכל יום. ובלילה לאחר שקורא כל הקריאות הללו, קורא כל מה שכתב ביום.

270. ואלמלא רגליו אצבעות שלו, שתי דרגות – אחד אותו שעומד באמצע שהוא גדול, ואותו שעומד מאחור שהוא קטן, שמעכבים אותו – ישרף העולם בשלהבותיו. ומה עושים? פיון שעולה הבקר וחוט אור יוצא מצד דרום, אז מתחברים כלם ונעשים שתי רגלים שני טלפי עגל, לקים הכתוב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל. והרי ידעת סוד זה. שאלת ענף הגרן. לתוף עזרה זו יש שלש מאות וששים וחמשה היכלות, כחשבון ימות השנה. ובכל פתח ופתח כתוב: יהי שלום בחילך שלום בארמנותיך (תהלים קכב). לא ידוע מהו בהיכלות האלה, אלא כלם נראים מעשה ציור. שבעה סדרי מרגליות נראים אלו באלו בכל אחד ואחד.

271. אי חסיד קדוש, כמה משפוז רב מתיבתא היכלא וזדא, דאיהו בריש סטר מזרוז דעזרה דא, בגין דארבע אינון בד סטרין דעלמא, אבל היכלא דסטר מזרוז, אסגי גהורין דיליה יתיר מפלהו.

272. יום אחד בים הגדול יצא לוינתן, וכל הים הזדעזע, וכל הדגים הלכו לכאן ולכאן. כשהגיע הלוינתן לפתח פתח התהום, מתחיל לשמח, ושכך שם התהום, אלא אותו כמראה המעיין, ומתבססים האורות, ולא נראו כל אותם אורות, פרט לאור ההיכל שבצד המזרח הזה.

273. אותה מרגלית שמוציא הלוינתן מתוף אותו תהום שנקרא סגדוין, ממה נעשתה? אלא יום זה שמוציא הלוינתן שהודעזע הים,

ואקרא וגו'. ודא איהו תרנגולא דקרי, ולא שכיף ולבתר קרי כמלקדמין.

269. ומאי קרי. כל עובדין דבני עלמא, בגין דאיהו מאריה דאזומתא (ס"א דחכמתא) וקסת הסופר בזרעו. וכל עובדין דבני עלמא כתיב בכל יומא. ובליליא, בתר דקרי כל קריאן אליו, קרי כל מה דכתב ביומא.

270. ואלמלא רגליו אצבעאן דיליה, דאינון תרין דרגין, זוד דהוא דקיימא באמצעייתא. דאיהו רב. והוא דקיימא מאזורא, דאיהו זעיר, דקא מעכבין ליה, יהא מוקיד עלמא בשלהובוי. ומה עבדי. פיון דסליק צפרא, וזווטא דנהירו נפיק מסטר דרום, כדין מתזבירין כלהו, ואתעבדין תרין רגלין תרין טלפיין כעגלא, לקיימא דכתיב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, והא ידעת רזא דא. שאלת ענפא דגורן. לגו בעזרה דא, אית תלת מאה ושתיין וזומשה היכלין, כזווישין יומי שתא. ובכל פתוזא ופתוזא כתיב, (תהלים קכב) יהי שלום בזוילך שלום בארמנותיך. לא ידוע מאי הוא בהני היכלין, אלא כלהו, אתוזמן עובד ציור. שבע סדרין דמרגלאן אתוזמן אליו באליו, בכל זוד וזוד.

271. אי זוסידא קדישא, כמה משפוז רב מתיבתא היכלא וזדא, דאיהו בריש סטר מזרוז דעזרה דא, בגין דארבע אינון בד סטרין דעלמא, אבל היכלא דסטר מזרוז, אסגי גהורין דיליה יתיר מפלהו.

272. יומא זוד, בימא רבא, לוינתן נפיק, וכל ימא אודעזע, וכל נויי אולין לכאן ולכאן, כד מטי לוינתן בפתוזא דפתוזא דתהומא, שארי למזודי, ואשתכך תמן ם תהומי ם, אלא ההוא ם כזויוו דמעין, ואתוזפיון גהורין, ולא אתוזזון כל אינון גהורין, בר גהורא דהיכלא דבסטר מזרוז דא.

273. דהוא מרגלא דקא אפיק לוינתן, מגו דהוא תהומא דאקרי סגדוין, ממה אתעביד. אלא יומא דא

יום שנחרב בית המקדש, הוא ט' באב. ואותה מרגלית, שכשזכר הקדוש ברוך הוא את בניו וזרק שתי דמעות לתוך הים הגדול, אחת נופלת לתוך תהום זה שנקרא סגדו"ן, ואחת נופלת לתוך תהום אחר שנקרא גילב"א.

274. משום שחמשה תהומות אחרים הם בינם הגדול, אבל לא חשבים כאלו האחרים. וכיון שנופלות אלו הדמעות, צפות תוך תהום אחד. ואחד נטבע תוך תהום שנקרא גילב"א.

275. שלמטה תוף שמרי היין, שמרים רעים, יוצא ערעור אחד מקטרג, מייק קדמון, והוא ברוח דמות אדם כשמתקרב לקדש. כיון שנעבר משם ורוצה לרדת למטה להתלבש בלבוש להזיק את העולם, יורד הוא ומרפבותיו, ולבוש קדמון שלובש תבנית שור, דמות שור. וראשון לנזיקין מאותם ארבעה הוא שור, ואותם ארבעה אבות להזיק העולם. וכלם שלשה אבות נזיקין פרט לשור כלם שלו.

276. ועל זה כתוב, (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אבל עשב. מהו אבל עשב? הרי דרשנו בו, אבל עקר הדבר מתמצית הלחם, ולא משבעת מיני דגן, אין לו בהם חלק, ולא ראוי לו להיות שם.

277. ממקומותיהם, ואלה יושבים במקומותיהם. עד שלא יוצאים אלו, מומנים אלו. אור והתנוצצות שלהם אין העינים יכולות לסבל. הולכים מסביב, אין הם שוככים לעולמים.

278. כשמתפלל בן אדם בהיכל זה, מיד בהסתכלות ראשונה נראה קטן ולא קטן, מסתכל יותר – נראה גדול. עוד מסתכל – נראה יותר גדול. כל מה שמתפלל, כך נראה בהתפשטות גדול ועליון, עד שנדמה בהסתכלות במלא נימה שאין לה שעור.

דקא אפיק לוייתו, דאודיעו ע ימא, יומא דאתזורב בי מקדשא, ט' באב איהו. והוא מרזקא, דכד דכיר קודשא בריה הוא לבנוי, ואושיד (שמות ט' ע"א) תרין דמעין לגו ימא רבא, וזד נפיל לגו תהומא דא דאקרי סגדו"ן, וזד נפיל לגו תהומא אזורא דאקרי גילב"א.

274. בגין דזומש תהומי אזורנין אינון בימא רבא. אבל לא וזשיבין כהני אזורנין, וכיון דנפלי אינון דמעין, קפאן גו תהומי זד. וזד אטבע גו תהומא, דאקרי גילב"א. ם

275. דתתא גו שמרים דזומרא, דירדנין בישין, נפיק זד ערעורא מקטרגא, מוזקא קדמאה, ואיהו ברוזא דיוקנא דאדם, ם כד קריב לגו קודשא. כיון דמתעבר מתמן, ובעי לנזותא לתתא, לאתלבשא בלבושא לנזקא עלמא, נזוית הוא ורתיכוי. ולבושא קדמאה דקא נקיט תבנית שור, דיוקנא דשור. וקדמאה לנזיקין מאינון ארבע, שור איהו. ואינון ארבע אבות לנזקא עלמא. וכלהו תלתא אבות נזיקין, פר שור, פלהו דיליה.

276. ועל דא כתיב, (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. מהו אוכל עשב, הא דרשינן ביה. אבל עקרא דמלה, מתמצית הלחם, ולא שבעת זיני דגן, לית ליה בהו זולקא, ולא יאות ליה למיהוי תמן. ם

277. מדוכתייהו, ואלין יתבין בדוכתייהו, עד לא נפקי אלין, זמינין אלין, נהירו ונציצו דלהון, לא יכלין עינין למסבל. אזלין בסזורנין, לית להון שכיכו לעלמין.

278. כד אסתפל פר נש בהאי היכלא, מיד באסתכלותא קדמאה, אתזוזי זעיר ולא זעיר, אסתפל יתיר, אתזוזי רב. תו אסתפל, אתזוזי יתיר רב, כל מה דאסתפל, הכי אתזוזי באתפשטותא רב ועלאה, עד דדמי (דף קע"ב ע"ב) באסתכלותא כמלא ימא, דלית ליה שיעורא.

279. מעשים גדולים לפנים שלא ידועה אמנותם, משם מאירה עזרה וכל מה שיש בה, פרט לפרובים שאזרם עולה עד רום הרקיע בגונים רבים, ואורות נוצצים. אלף וחמש מאות וחמשה ושבעים גפנים עושים פרות בעזרה זו.

280. יותר – (קהלת ד) חבק את ידי, במרירות ואנינות שלו, ואחר כך – אכל את בשרו, בעל כרחו, שאין לו רשות לשלט על דבר אחר. מה עוזר לו בכל מה שמסטה ועושה ועמל שלאחר כך אין לו רשות אלא על שלו, אחר כך מרקיד ושמת בכסיל בלי דעת כלל, והולך ללא תועלת ואוכל הבשר. ובשאר אין לו רשות. מרירות שלמעלה ושלמטה, כשישראל בצרה ואוכלים אותם שונאים, ולא נותנים כח במעשיהם הטובים להוציא ממנו.

281. ואפלו מבשרו שהוא מצד זה, מרע לפני המלך הקדוש, שהוא רחום וחנון. אבל על שלו, רוח הקדש ונשמה קדושה, אין עליונים ותחתונים יכולים לשלט עליו כלל. ועל כך כל העלילות וכל מה שמסטה אותו רע, שחושב לשלט על רוח הקדש ואחר כך לא יכול, וישוב ואוכל את בשרו, מה תועלת היה לו? ועוד, שהם מכסים בלם כמו מערפל חזק, ואין שוככים עליונים ותחתונים.

282. בא ואמר לך דבר. אם תאמר ששמחה היא למלאך המות כשהורג בני אדם – לא. אבל משום שרואה שרצון רבונו בך, מראה עצמו בשמחה לעשות רצון הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים קמח) רוח סערה עשה דברו. אמר לו רבי שמעון, והרי הוא מרקד והולך בחדוה לפני נשים. אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי כך זה, להראות לפני המלך שנות לו ברצון המלך. אבל הנחת שלו בהספד הנשים. הוא רוקד, ואזניו להספד.

283. אמר לו, אם כך, מדוע הולך ומסטה על האדם למעלה ומזכיר חטאיו? אמר לו, משום שהוא (קהלת ד) זקן ויכסיל, וחושב לשלט על

279. עובדין סגיאין לגו, דלא ידיע אומננו דלהון, מניה נהרא עזרה, וכל מה דאית בה, בר פרובים דנהורא דלהון סלקא עד רום רקיעא, בגוונין סגיאין, ונהורין מנצצין. אלף וחמש מאה וחמשה ושבעין גופנין, עבדין איבין בעזרה דא. ם

280. יתיר (קהלת ד) זוזבך את ידי, במרירו ואנינו דיכיה, ולבתר אוכל את בשרו בעל כרחיה, דלית ליה רשו לשלטאה על מלה אזרא. מה אתהני ליה בכל מה דאסטי ועביד ועמל, דלבתר לית ליה רשו, אלא על דיכיה לבתר מרקיד וזודי, כפסיל בלא דעתא כלל, ואזיל בלא תועלתא, ואכיל לבשרא. ובשאר לית ליה רשו. מרירו דעילא ותתא, כד ישראל בעאקו, ואכלי לון שנאיהון ולא יהבי זיכא בעובדין טבין דלהון, לאפקא מניה.

281. ואפילו מבשריה דאיהו מהאי סטר, אבאיש קמי מלכא קדישא, דאיהו רוזום וזנון. אבל על דיכיה, רוזא קדישא ונשממתא קדישא, לית עלאין ותתאין יכלין לשלטא עלוי כלל. ועל דא כל תסקופין, וכל מה דאסטי ההוא רע, דחושב למשלט על רוזא קדישא, ולבתר לא יכיל, וישוב ואוכל את בשרו. מה תועלתא הוה ליה. ועוד דאניון זופאן כלהו כערטיראה תקיף, ולית שכיכו לעלאין ותתאין.

282. תא ואימא לך מלה. אי תימא, דזודו הוא למלאך המות, כד קטיל בני נשא. לאו. אלא בגין דזומי דרעונתא דמאריה בכך, אזוזי גרמיה בזודו, למעבד רעונתיה דקודשא בריך הוא, דכתיב, (תהלים קמח) רוז סערה עושה דברו. אמר ליה רבי שמעון, והא איהו אזיל ומרקד בזודוה קמי נשין. אמר ליה אי זוסידא קדישא, ודאי הכי הוא, לאזוזאה קמי מלכא דניזא ליה ברעונתיה דמלכא. אבל זניזא דיכיה בהספדא דנשין, איהו רקיד ואודניה להספדא.

283. אמר ליה אי הכי, אמאי אזיל ואסטי על בר נש לעילא, ואדכר לזובוי. אמר ליה, בגין דאיהו זקן

הרות, וכל תאוותו היא בגלל זה. בסוף לא שולט אלא על שלו, בשרו, ועל זה כתוב (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו.

284. הולך ורוצה לרגש את העולם, ומים עולים מתוך שאר תהומות ורוצים לכסות העולם. אותן דמעות רותחות יותר מכל אש שבעולם. ומתוך תקף הרתיחה שלהן, קופאים המים תוך הים הקפוא, ואלמלא שרמו הקדוש ברוך הוא נשיבה אחת מצד אברהם מעמוד שלו ונראה כל העולם, לא יכול לעמד אפלו רגע אחד.

285. אותן דמעות בשנפולות לתוך הים, נשמע קול בין הים עד מערת המכפלה. מקול נהמתם שנשמע שם בשנכנסים לתוך הים, מתעוררים אבות הראשונים, וקמו, וחשבו שהקדוש ברוך הוא רוצה להפך את העולם, עד שקול יוצא ואומר להם: אל תפתחו אהובים קדושים, בגללכם זוכר הקדוש ברוך הוא את בניכם, והוא רוצה לגאל אותם, ואתם תראו.

286. כל האלפא ביתות משלבות ומצטרפות אלה באלה, ומתחברות בצרוף השם הקדוש. כיון שראו האותיות בצרוף זה, אלה נגנזים, ויוצאים אחרים, וכן כלם. אלה נגנזים, ואלה יוצאים, כלם לפנים בחלל אותם בפתורים.

287. שוב פורחים שלש פעמים ביום באויר ויוצאים החוצה, ועומד השם בארבע אותיות, תלויים באויר שעה וחצי. לאחר שנגנזו זה מיד יוצא מתוך חלל האויר שם של שתיים עשרה אותיות, פורח ותלוי באויר שעה אחת, ולא יותר. אחר כך זה נגנז, ויוצא מיד צרוף אותיות אחרות, שם של כ' (של כ"ב) אותיות, ותלוי באויר שעה אחרת ונגנז. ומיד יוצאות אותיות מחלל אחר, שם של עשרים ושמונה אותיות, מתעטרים כלם בכתריהם, ועומדים שעה וחצי, ונגנזו זה. ומיד יוצאים תלויים באויר שם של עשרים וחמש אותיות בצרופיהן, ועומד שעה ושלושה

וכסיל, ונזשים למשקלט על רוזא, וכל תאוותיה בגיני כף איהו, לסוף לא שליט אלא על דיליה. בשרא דיליה. ועל דא כתיב, (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו.

284. אזיל ובעי לאר גשא עכמא, ומיא סליקין מגו שאר תהומין, ובעאן לזופיא עכמא, אינון דמעין רתיזון יתיר מכל אשא דעלמא. ומגו תוקף דרתיזון דלהון, אקפו מיא, גו ימא דנקפא. ואלמלא דרמו קודשא בריה הוא זוד נשיבו מסטרא דאברהם, מעמודא דיליה, ואזוזי על עכמא, לא יכיל למיקם אפילו רגעא זודא.

285. אינון דמעין כד נפלין גו ימא, אשתמע קלא בין ימא, עד מערתא דכפלתא. מקל נהימו דלהון דקא אשתמע תמן, כד עאלין גו ימא, מתערן אבהן קדמאי, וקמו, ונזשבו דקודשא בריה הוא בעי לאהפכא עכמא, עד דקלא נפיק ואמר לון, לא תדזוכו רוזימין קדישין, בגניכון דכיר קודשא בריה הוא לבניכון, ואיהו בעי דמפרק לון, ואתון תזומון.

286. אלפא ביתין כלהו, משלבין ומתצרפאן אלין באלין, ואתוזברן בצרופא דשמא קדישא. כיון דאתוזזון אתון בצרופא דא, אלין גניזין, ונפקין אזרנין, וכן כלהו. אלין גניזין, ואלין נפקין, כלהו לגו בזוכולא דאינון כפתורים.

287. תו פרוזי תלת זמנין ביומא באוירא ונפקא לבר, וקיימא שמא בארבע אתון, תללין באוירא שעתא ופולגא, לבתר גניז דא, מיד נפיק מגו אוירא מזוכולא דיליה, שמא דתריסר אתון, פרוז ותליא באוירא, שעתא זודא, ולא יתיר. לבתר גניז דא, ונפקא מיד צרופא דאתון אזרנין, שמא דכ' (דכ"ב) אתון, ותללין באוירא שעתא אזרנין, ואגניז. ומיד נפקי אתון מזוכולא אזרנין, שמא דתמניא ועשרין אתון, מתעטרין כלהו בכתרייהו, וקיימי שעתא ופולגא, ואגניז דא. ומיד נפקי תליא באוירא, שמא דעשרין וזומש אתון בצרופיהו, וקיימא שעתא ותלת רגעי, נפקי אתון דארבעין ותרין אתון. לעכמא קיימא.

רגעים. יוצאות אותיות של ארבעים ושתים אותיות, ועומדות לעולם.

288. השמות. אלא בלם אותיות, לא שוככים לעולמים, בולטים ונוצצים החוצה, ועולים ויורדים. אין מי שיכול לעמד בהם, פרט למשיח בטרם גדול. זה גנוז, לאחר שעומד שעתים ועשרים ושנים רגעים, והשם החקוק של ע"ב אותיות יוצא ועומד ותלוי באויר שעה וחצי. כל השמות האלה לא יוצאים ולא נראים, אלא פעם אחת ביום, אבל אותן א"ב נראות פורחות באויר, ומצרפות אלה באלה שלש פעמים ביום.

289. בשפורחות אותיות האלף בית, אלה פורחות מבאן ואלה מבאן, ומצטרפות בלן. בשוירד שם ראש הישיבה, מתחיל, משיח רואה בצרוף א"ב אותיות כמו שראה דניאל, שהם: ממתוס ננקפי אאלרן (מנא מנא תקל ופרסין דניאל ה, כה).

290. כל ערב שבת, בשמקדשים ישראל את היום למטה, פרוז מכריו לארבעה צדדי העולם: התכנסו מרבבות קדושותו התקינו כסאות (קדושים) מי ראה חדוה בשלש מאות ותשעים רקיעים? כמה ממנים, כמה שליטים מתכנסים למקומותיהם. בין שישראל למטה מקדשים (להקדוש ברוך הוא), או מתעורר עץ החיים, ומקיש באותם העלים שלו רוח נשיבות אחת מתוך עולם הבא, ואותם ענפי האילן מתנענעים, ועולים ריחות של העולם הבא.

291. אותו עץ החיים מתעורר, ומוציא נשמות קדושות, ופורש על העולם. ועם כל זה נשמות יוצאות ונשמות נכנסות. אלה מעוררים אלה, אלה יוצאים ואלה נכנסים, ועץ החיים בחדוה.

292. ואז ישראל בלם מתעטרים בעטרות של אותן נשמות קדושות, בלם בחדוה במנוחה. וכל השבת יש להם אותה חדוה ואותה מנוחה, וכל הצדיקים שבגן, בלם עולים ומתענגים בענג עליון של העולם הבא.

288. שמהן. אלא אתון כולהו, לא (דף קע"ג ע"א) משתככי לעלמין, בלטי ומנעצי לבר, וסלקי ונזתי, לית מאן דיכיל לקיימא בהו, פר משיון בטורוז סגי. דא גניז, לבתר דקיימא תרין שעתין ועשרין ותריין רגעין, והאי שמה גליפא דע"ב אתון קא נפיק. וקיימא ותלוי באוירא, שעתא ופלגא. כל הגי שמהן לא נפקי, ולא אתוון, אלא זמנא וזדא ביומא, אבל אינון אלפא ביתין, אתוון פרוזין באוירא, ומצרפין אלן באלין, תלת זמנין ביומא.

289. כד פרוזין אתון דאלפא ביתין, אלן פרוזין מכאן, ואלן מכאן, ומתערפן כלהו. כד נזוית תמן רב מתיבתא, שארי, משיון זומא בצרופא דאלפא ביתא, אתון כמה דזומא דניאל, דאינון ממתוס ננקפי אאלרן.

290. כל מעלי שבתא, כד מקדשין ישראל יומא לתתא, פרוזא כריו לארבע סטרי עלמא, אתכנשו משרין קדישין, אתקנו כרסין (קדישין). מאן זומי זודוה, בתלת מאה ותשעים רקיעין, כמה מבנין, כמה שלטונין, מתכנשו לאתריהו. פיון דישראל לתתא מקדשין (לקודשא בריך הוא), כדן אתער איכלא דזומא, ואקיש באינון טרפין דיליה, רוז נשיבו זוד בזו עלמא דאתי, ואינון ענפין דאיכלא מתנענען, וסלקין ריוזין דעלמא דאתי.

291. והוא איכלא דזומי אתער, ואפיק נשמותין קדישין, ופריש על עלמא. ועם כל דא, נשמתין נפקין, ונשמתין עלאין, אלן מתערי אלן, אלן נפקין ואלן עלאין, ואיכלא דזומי בחדוה.

292. וכדן, ישראל כלהו מתעטרין בעטרין דאינון נשמתין קדישין, כלהו בחדוה בניזוא. וכל השבת, אית לון ההוא זודוה, וההוא זיזוא, וכל צדיקייא די

בין שייצאת השבת, כל הנשמות פורחות ועולות.

293. בא וראה, בשנכנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. בשייצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

294. בין שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

295. בא וראה, בשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיורדת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה בנפיחה, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדי כל העם.

296. ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

297. שהרי רב המנונא סבא אמר, (תהלים כ) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש – זה קדוש ידים. ומציון יסעך – זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. וזכר כל מנחתיה, כל – לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתך ידשנה סלה – זו ברכת המזון בזמון. אם אתה

בגנתא, כלהו סלקין ומתענגין בענונא עלאה, דעלמא דאתי. בין דנפיק שבתא, כלהו נשמתין פרוזין וסלקין.

293. תא וזוי, כד עייל שבתא נשמתין זוזתין לשרייא על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקייא סלקין לעילא. כד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשארו עליהו דישראל. ונשמתין זוזתין, אינון נשמתין דצדיקייא.

294. בין דסלקין כלהו נשמתין דשארו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לכלהו, מאי זודושא הוה לכו בההוא עלמא באורייתא. ופאה איהו מאן דזודושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה זודוה עביד קודשא בריה הוא, פגיש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו זודושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי הדיא מלה בתרי מתיבתא. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, וזהים להדיא מלה.

295. תא וזוי, כד מלה אתודש באורייתא, ונשמתא דזוזתא בשבתא אתעסקת באינון מלין זודתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וזוזות הקדש מתרבין בגרפין, ומתלבשין בגרפין. וכד שאיל לון קודשא בריה הוא, ולא תבין ושתיקין, כדן זוזות הקדש מה פתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיחה, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתו עמדו כל העם.

296. ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, כד בורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שנים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיובייהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

297. דהא רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים כ) ישלחו עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעך, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. וזכור כל מנזותיה, כל לאסגאה מלה אזורא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה

עושה בו, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

סלה, דא ברפת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אזורא.

298. עוד פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר גבה עלי לך מבשרת ציון וגו'. על הר גבה – זה ודאי הר העברים, מקום שמשנה נקבר בו. והרי פרשוה, ששכינה תעלה לשם ותבשר לעולם. אבל הכל הוא מבשרת ציון, זוהי חפצי בה, אשת נתן בן דוד, אם המשיח, מנחם ב"ר עמיאל, והיא תצא ותבשר, והיא בכלל מבשרת ציון.

298. תו פתחו ואמר, (ישעיה מ) על הר (דף קע"ג ע"ב) גבוה עלי לך מבשרת ציון וגו'. על הר גבוה, האי ודאי הר העברים, אתר דמשה אתקבר. והא אוקמוה, דשכינתא תסלק לתמן, ותבשר עלמא. אבל פלא איהו, מבשרת ציון, דא איהי זופצי בה, אתתא דנתן בר דוד. אימא איהי דמשיוזא, מעוזם ב"ר עמיאל, ואיהי תיפוק ותבשר, ואיהי בכלל דמבשרת ציון.

299. קול ישמע בעולם, ושני מלכים יתעוררו בעולם לערף קרב, ויצא שם הקדוש על העולם. מה תבשר ותאמר? (שם) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרעו משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו. הנה שכרו אתו – שהקדוש ברוך הוא מכריז בכל פמליה של מעלה ויאמר להם: התכנסו ודונו דין, מי שמסר נשמתו על קדשת שמי מהו שכרו? ואלו יאמרו כף וכף. מי שסבל במה חרופים וגדופים בכל יום עלי מה שכרו? הם יאמרו כף. מי שנענש בכל יום עלי מה שכרו? הם יאמרו כף. זהו שכתוב הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו.

299. קלא ישמע בעלמא, ותרין מלכין יתעורון בעלמא, לאזוזא קרבא, ויפוק שמא קדישא על עלמא. מה תבשר ותימא. (ישעיה מ) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרעו מושלה לו. הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו. הנה שכרו אתו, דקודשא בריך הוא פריז בכל פמליא דלעילא, ויימא לון, אתכנשו ודאינו דינא. מאן דמסר נשמתיה על קדושת שמי, אגריה מאי הוא. ואינון יימרון כף וכף. מאן דסביל במה זורופין וגדופין בכל יומא עלי, מהו אגריה. אינון אמרי כף. מאן דאתענש בכל יומא עלי, מהו אגריה. אינון אמרי כף. הדיא הוא דכתיב, הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו.

300. מהו ופעלתו? אלא כמו שכתוב, (תהלים לא) מה רב טובך וגו', פעלת לחוסים כף. זהו פעלתו. נגד בני אדם מה זה? אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת ליראיך, מה זה אשר צפנת? וכי מי יגזל ויטל מידו מה שהוא רוצה לתת, שכתוב צפנת?

300. מהו ופעלתו. אלא במה דכתיב, (תהלים לא) מה רב טובך וגו'. פעלת לחוסים כף. דא הוא פעלתו. נגד בני אדם מהו. אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת ליראיך, מהו אשר צפנת. וכי מאן יגזל ויטול מן ידוי, מה דהוא בעי למיהב, דכתיב צפנת.

301. אלא צא וראה מעשי הרחמנות שעושה הקדוש ברוך הוא. במה שהוא מכה – בו נותן רפואה. במה מכה? בשמאל. בימין מקרב ובשמאל מכה. במה שמכה – בו נותן רפואה לעולם. כתוב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מכה, שמשם יוצאים כל הדינים וכל הגזרות הקשות – ובו שורה כל שבר טוב וכל

301. אלא פוק וזומי עובדין דרזומנו דעבד קודשא בריך הוא, במה דאיהו מזוי, ביה יהיב אסוותא. במה מזוי בשמאלא, בימינא קריב, ובשמאלא מזוי. במה דמזוי, ביה יהיב אסוותא לעולם, כתיב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מזוי. דמתמן נפקי כל דינין וכל גזירי קשיין. וביה שרי כל אגר טב, וכל

טוב שעתידי הקדוש ברוך הוא לתת לישראל. לעתיד לבא קורא הקדוש ברוך הוא לצפון ויאמר לו: כך נתתי כל טוב וכל שכר טוב לבני שסבלו כמה רעות בעולם הזה על קדשת שמי, תן שכרים טובים שנתתי בק.

טיבו, הזמין קודשא בריך הוא למיזהב לישׂראל. לזמנא דאתי, קרי קודשא בריך הוא לצפון, ויימא ליה, בך יהבית כל טיבו, וכל אגר טוב לבני, דסבלו כמה ביישין בהאי עלמא, על קדושת שמי. הב אנרין טבין דיהבית בך.

302. זהו שבתוב, (ישעיה מג) אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי דרך הדרום כף הוא, למנע פרכות? והרי כל הפרכות מצד דרום, וכל טובות העולם מדרום יוצאות, והוא אומר לתימן אל תכלאי?

302. הךא הוא דכתיב, (ישעיה מג) אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי ארזא הכי הוא הדרום, למנע פרכא, והא כל פרכאן מסטרא הדרום, וכל טבין דעלמא מדרום נפקי, ואיהו אומר לתימן אל תכלאי.

303. אלא באותה שעה יעורר הקדוש ברוך הוא את אברהם ויאמר לו: קום, שהרי הגיע זמן שאני גואל את בניך לתת להם שכר טוב על כל מה שסבלו בגלות. ומתוך שאברהם היה במקדש, שבתוב (דברים לב) אם לא כי צורם מקרם – זה אברהם, היה לו כמי שלא טוב בעיניו, ומראה עצמו כמי שרוצה שילקו על חטאיהם יותר ויאמר: גבו מעונותיהם גבו מחטאיהם אומר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: ידעתי כל מה שאמרת לפנים. אני גם כן לפנים. אל תכלאי. אני רוצה לפיכך על בניך, אל תמנע מהם טובות, אל תמנע מהם שכר טוב, כמה וכמה סבלו על חטאיהם. ומשום כך – אומר לצפון תני. והינו אשר צפנת, והוה הדבר (שתהא) של אותה מבשרת.

303. אלא בההיא שעתא, יתער קודשא בריך הוא לאברהם, ויימא ליה קום, דהא מטא זמנא דאנא פריק לבנך, למיזהב לון אגר טב, על כל מה דסבלו בגלותא. ומנא דאברהם הוה בזבינו דלהון, דכתיב, (דברים לב) אם לא כי צורם מקרם, דא אברהם. הוה ליה כמאן דלא טב בעיניו, ואזומי גרמיה, כמאן דבעי דילקון על זוביהון יתיר, ויימא גבו מוזוביהון, גבו מוזטאיהון. אומר ליה קודשא בריך הוא לאברהם, ידענא כלא איהו מה דאמרת לאנפין. אנא אוף הכי לאנפין. אל תכלאי, אנא בעי לפייסא כך על בנך. לא תמנע טיבו מנהון, לא תמנע אגר טב מנהון, כמה וכמה סבלו על זוביהון, ובגייי כף אומר לצפון תני. והינו אשר צפנת, ודא הוא מלה (ס"א דתהא) דהיא מבשרת.

304. ועוד תבשר פעם שניה, בשעה שהשכינה תעלה על אותו הר עליון, ותלך ותבשר לאבות. מיד תלך לירושלים ותראה אותה בחרבנה. תפנס לציון, ושם תקרקר קיר במקדש על מקום בית מושבה ועל כבודה באותו מקום. ושם נשבעת שלא תקח משם ולא תצא עד שהקדוש ברוך הוא יגאל את בניך, וחפצי בה זו תבשר במקדש ואמרת: (ישעיה יב) צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך וגו'. מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שפא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: (שם נב) התנערי מעפר

304. ותו תבשר זמנא תנינא, בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה, ותהך ותבשר לאבהון, מיד תהך לירושלם, ותזומי לה בזורבנא. תיעול לציון, ותמן תקרקר קירא כמלקדמין, על אתר בי מותבה, ועל יקרא דילה בההוא אתר. ותמן אומיאת, דלא תיטול מתמן, ולא תפוק, עד דקודשא בריך הוא יפרוק לבנהא, ודא זופצי בה. תבשר כמלקדמין ואמרת, (ישעיה יב) צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך וגו'. מאי גדול בקרבך. דא קודשא בריך הוא דאיהו אתי לגבה, לאקמא לה מעפרא, ויימא

קומי שבי ירושלים. ירושלים היא, וירושלים שמה בודאי.

לה (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלים. ירושלים איהי, וירושלם שמה ודאי.

305. ובה גם כף כמה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

305. ובדא אופ הכי, כמה זודו על זודו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כך זכאה איהו, מאן הנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על זודושיא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהו בגן עדן, פלהו מתעטרין בההוא מלה.

306. עוד שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התבנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמנשקים את ראשו. כמה צדיקים מעטרים אותו בשירדים. אשרי חלקם של כל אלו שמתדלים בתורה ביום השבת משאר ימים. (עד כאן)

306. תו שמענא בוצינא (דף קע"ד ע"א) קדישיא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרין לאבוה דההוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא, אתכנשי למשמע זודושיא ומלין זודתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון דנשקין על רישיה. כמה צדיקייא מעטרין ליה, כד נזותין. זכאה זוזלקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין. (עד כאן)

307. ראשית ערסתכם חלה תרימו וגו'. מצוה לו להפריש חלה לכהן. חל"ה כף חשבונה: מ"ג ביצים וחמש ביצה, אחד מחמש. ויש חמש אחד מחמשים, שהוא נ'. וזה סימן מג"ן, שהוא מיכאל גבריאל נוריא"ל. חלה – שכינה. שבמקום שמלאכים אלה שם – האבות שם. ובמקום שהאבות שם – שכינה שם. ובה ויחל, בה אנו מתפללים. זהו שכתוב (שמות לב) ויחל משה את פני ה' אלהיו. (דברים ג) אדני אלהים אתה החלות להראות את עבדך. ובה חלה זכות אבות, ובה תמה זכות אבות לרשעים, שהיו מקבלים שכרם בעולם הזה.

307. (במדבר ט"ו) ראשית עריסותיכם זולה תרימו וגו', פקודא דא להפריש זולה לכהן. זכ"ה הכי זושבניה, מ"ג ביצים, וזומש ביצה, זוד מזומש. ואית זומש זוד מן זומשין, דאיהו נ'. ודא סימן מג"ן, דאיהו מיכאל גבריאל נוריא"ל. זולה, שכינתא. דבאתר דאלין מלאכין תמן, אבהן תמן. ובאתרא דאבהן תמן, שכינתא תמן. ובה ויחל, בה צלינא, הדא הוא דכתיב, (שמות לב) ויחל משה את פני אלהיו. (דברים ג) אדני ידוד אתה הזולת להראות את עבדך. ובה זולה זכות אבות. ובה תמה זכות אבות לרשעים. דהו מקבלים אנרייהו בהאי עלמא.

308. שמצד ימין ששם י, שהיא חכמה, ראשית שם ה', שהיא מראה זכות על בניה מימין, ששם רמ"ח מצוות עשה מצד אות ה' אחרונה, שהיא שמאל של גבורה, ששם לא תעשה, שהם שס"ה, ששם נדונים רשעים גמורים, תמה להם זכות אבות, ומתהפך להם שם יהו"ה – הוה"י. ולמדנו מהמן

308. דמסטרא דימינא, דתמן י דאיהו זוכמה, שרותא דשמא דינוד, דאיהו אזוזי זכותא על בנהא מימינא, דתמן רמ"ח פקודין דעשה. מסטרא דאת ה' בתראה, דאיהו לשמאלא דגבורה, דתמן לא תעשה, דאינון שס"ה, דתמן נדונים רשעים גמורים, תמה לון זכות אבות, ואתהפך לון שם יהו"ה, הוה"י. ואוליפנא מהמן

הַרְשָׁע, (אסתר ה) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי. (עד כאן רעיא מהימנא).

הַרְשָׁע, (אסתר ה) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי. (ע"כ רעיא מהימנא)

309. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרוֹתֵם וְגו'. רַבִּי חֲזַקְיָה פְתוּחַ, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְגו'. כַּמָּה צְדִיקִים הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדָם עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְנִתֵּן לָהֶם תּוֹרָה קְדוּשָׁה, וְנִתֵּן לָהֶם נְבִיאֵי אֱמֶת שְׂמֹנְהִיגִים אוֹתָם בַּתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת.

309. (במדבר ט"ו) וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה לֵאמֹר דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרוֹתֵם וְגו'. רַבִּי חֲזַקְיָה פְתוּחַ, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְגו'. כַּמָּה זְכָאִין אֵינְנוּ יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָהוֹן עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא, וְיִהְיֶה לֹון אֹרִייתָא קְדִישָׁא, וְיִהְיֶה לֹון נְבִיאֵי מְהִימְנֵי, הַמְדַבְּרֵי לָהּוּ בְּאֹרִייתָא, בְּאַרְזוֹ קְשׁוּט.

310. בֹּא וּרְאֵה, כָּל נְבִיאִים וְנְבִיאִים שֶׁהַעֲמִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, עַל כָּלֵם הַתְּגַלָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת, וְרֵאוּ זֵו כְּבוֹד קְדוֹשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ מִמְּקוֹם עֲלִיוֹן, אֲבָל לֹא קְרוֹב כַּמֹּשֶׁה, שֶׁהָיָה קְרוֹב לַמֶּלֶךְ יוֹתֵר מִהַבַּל, שֶׁהָיָה אֲשֶׁרֵי חָלְקוֹ יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁעָלִיו פְּתוּב (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמְרֹאֵה וְלֹא בְחִידָת. וְשֶׁאֵר נְבִיאִים הָיוּ רוֹאִים מִמְּקוֹם רְחוֹק, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה לא) מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי.

310. תָּא וְזוּי, כָּל נְבִיאֵי וְנְבִיאֵי דְאֹקִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָהּוּ אֲתַגְלִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלִייהוּ, בְּדִרְגִין עֲלִיאִין קְדִישִׁין, וְזוּמוּ זֵו יְקָרָא קְדִישָׁא דְמַלְכָּא מֵאַתֵּר עַלְמָה, אֲבָל לֹא קְרִיב כַּמֹּשֶׁה, דְּהוּא קְרִיב לְמַלְכָּא יְתִיר מִכָּלֵא, דְּהָא זְכָאֵה זְוֹלְקִיָה יְתִיר מִכָּל בְּנֵי עַלְמָא, דְּעֲלִיָה כְּתִיב, (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמְרֹאֵה וְלֹא בְחִידָת. וְשֶׁאֵר נְבִיאֵי, הוּוּ זְוִמָּן מֵאַתֵּר רְזוּיָקָא, כְּמוֹ דְּאֵת אֲמַר (ירמיה לא) מִרְחוֹק יי נִרְאָה לִי.

311. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כֶּף לְמַדְנָה, פְּתוּב (שמות ב) וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי. וַיִּלֶךְ אִישׁ – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. מִבֵּית לְוִי – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְקוֹם שֶׁחֲכָמָה עֲלִיוֹנָה וְאוֹתוֹ זֶהר (נֶהַר) מִתְחַבְּרִים בְּאֶחָד, שְׁלֹא נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים. מִבֵּית לְוִי – שֶׁהַשְּׂרָה לְוִיִּתָן (כָּל שְׂמֹנָה) בְּלִבְדוֹ בְּעוֹלָם, זֶהוּ שְׂכָתוּב (תהלים קד) לְוִיִּתָן זֶה יִצְרָת לְשִׁחַק בּוֹ. וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְקוֹם שֶׁאֲוֹר הַלְבָנָה מֵאִיר.

311. (שמות י"א ע"ב) אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, הַכִּי אוֹלִיפְנָא, כְּתִיב (שמות ב) וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי. וַיִּלֶךְ אִישׁ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמוֹ דְּאֵת אֲמַר (שמות טו) יי אִישׁ מִלְחָמָה. מִבֵּית לְוִי: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתֵר דְּזוּכְמָה עַלְמָה, וְהוּא זְוִהַר (ס"א נהר) מִתְזוּבְרָן כְּזוּדָא, דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעַלְמִין. מִבֵּית לְוִי: דְּאֲשֶׁרֵי לְוִיִּתָן (ס"א כֹל חִידוֹ) בְּלִזְוֹדוֹי בְּעַלְמָא, דְּדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים קד) לְוִיִּתָן זֶה יִצְרָת לְשִׁחַק בּוֹ. וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתֵר דְּנִהִירוֹ דְּסִיְהָרָא נְהִיר.

312. וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן. הָאִשָּׁה וְדָאִי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב) לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה. בְּהַתְחַלָּה בֵּית לְוִי, כֶּף הוּא בּוֹדָאִי. וְכִי בֵּית לְוִי בְּהַתְחַלָּה וְכַעַת אִשָּׁה? אֵלָּא כֶּף לְמַדְנָה, אִשָּׁה עַד שֶׁלֹּא מְזוּדָגַת נִקְרָאת בֵּית פְּלוּנִי. אַחַר שֶׁהַזְדוּגָה נִקְרָאת אִשָּׁה. וְכַאֲן בֵּית וְאִשָּׁה, הַכֹּל בְּדִרְגָה אַחַת הִיא.

312. וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן. הָאִשָּׁה וְדָאִי, אֲמַר (בראשית ב) לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה. בְּקַדְמִיתָא בֵּית לְוִי, הַכִּי הוּא וְדָאִי. וְכִי בֵּית לְוִי בְּקַדְמִיתָא, וְהַשְּׂתָא אִשָּׁה. אֵלָּא הַכִּי אוֹלִיפְנָא, אֲתַתָּא עַד לֹא אֲזוּדָגַת, אֲתַקְרִיאת בֵּית פְּלוּנִי, בְּתֵר דְּאֲזוּדָגַת. אֲתַקְרִי אִשָּׁה, וְהַכָּא, בֵּית וְאִשָּׁה, כְּלָא בְּזוּד דְּרָגָא הוּא.

313. ותצפנהו ג' ירוזים, אלן תלת ירוזין דדינא קשיא שריא בעלמא. ומאי נינהו. תמו"ז וא"ב וטב"ת. מאי קא משמע לן. דער דלא זזת משה לעלמא, שכיזו הוה הוא לעילא, ועל דא אודווגת ביה שכינתא מן יומא דאתיליד. מכאן אמר רבי שמעון, רוזויהון דצדיקייא שכיזוין אינון לעילא, עד לא יזותון לעלמא.

314. ולא יכלה עוד הצפינו ותקחו לו וגו'. מה זה ותקחו לו תבת גמא? שפסתה אותו בסימניה להיות שמור מאותם דגי היס ששטים בים הגדול, כמו שכתוב (תהלים קד) שם רמש ואין מספר. והיא כסתה אותו להיות שמור מהם בכסוי (של צד היובל המכבד) שפני היס בלא כבוד בשני צבעים, לבן ושחר, והניחה את משה לשיט ביניהם, להיות נודע ביניהם, משום שעתיד הוא לעלות ביניהם בפעם אחרת לקבל תורה.

315. ותרד בת פרעה. דא היא, דאתיא מסטרא שבמאל של דין הקשה, כמו שנאמר לרחץ על היאר. על היאור דיקא, ולא על היס. ואם תאמר, הרי כתוב (שמות יז) ומטף אשר הכית בו את היאר, ומשה לא הכה אלא בים, וקראו הכתוב יאורו אלא יאור היה שהכה אהרן על ידי משה, ושמו הכתוב שהוא עשה.

316. כמו זה, (שם ז) וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאר. ואהרן הכה. אלא (שעל זה) עד שבא מצד הקדוש ברוך הוא קראו הכתוב הכות ה'. אחר כך קראו בשם של משה. ונערתיה הלכת – אותן שאר מרבבות שבאות מצד זה.

317. ותפתח ותראהו את הילד. ותראהו? ותרא היה צריך לו לכתבו מה זה ותראהו? והרי אמר רבי שמעון, אין לך דבר בתורה או אות אחת בתורה שאין בה סודות נכבדים ועליונים. אלא כך למדנו, רשם המלך והמלכה נמצא בו, והם רשם של וא"ו ה"א. מיד – ותחמל עליו וגו'. עד פאן למעלה. מכאן והלאה למטה, פרט לפסוק זה שכתוב

313. ותצפנהו ג' ירוזים, אלן תלת ירוזין דדינא קשיא שריא בעלמא. ומאי נינהו. תמו"ז וא"ב וטב"ת. מאי קא משמע לן. דער דלא זזת משה לעלמא, שכיזו הוה הוא לעילא, ועל דא אודווגת ביה שכינתא מן יומא דאתיליד. מכאן אמר רבי שמעון, רוזויהון דצדיקייא שכיזוין אינון לעילא, עד לא יזותון לעלמא.

314. ולא יכלה עוד הצפינו ותקחו לו וגו' מאי ותקחו לו תיבת גמא. דזופת ליה בסימניה, למהוי נטיר מאינון גוני ימא, דשאטין בימא רבא, כמה דכתיב, (תהלים קד) שם רמש ואין מספר. והיא זופת ליה למהוי נטיר מנייהו בזופו (ס"א דסטרא דיובלא יקרא) דבני ימא בלא יקרא בתרי גונין, בזויוור ואופם, ואנוז ליה למשה למישט ביניהו, (דף קע"ד ע"ב) לאשתמודע ביניהון, בגין דזמין הוא לסלקא ביניהו, ומנא אזורא, לקבלא אורייתא.

315. ותרד בת פרעה. דא היא, דאתיא מסטרא שבמאל דדינא קשיא, כמה דאתמר לרוזין על היאור. על היאור דייקא, ולא על היס. ואי תימא, הא כתיב (שמות יז) ומטף אשר הכית בו את היאור. ומשה לא הכה אלא בים, וקרייה קרא יאור. אלא יאור הוה דמוזא אהרן על ידא דמשה, ושוייה קרא דאיהו עבד.

316. כהאי גוונא (שמות ז) וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאור, ואהרן הכה. אלא (ס"א דעל דא) עד דאתא מסטרא דקודשא בריך הוא, קרייה קרא הכות ה', לבתר קרייה בשמא דמשה. ונערוותיה הולכות, אינון שאר משריין דאתיין מסטרא דא.

317. (שמות ב) ותפתחו ותראהו את הילד. ותראהו, ותרא מבעי ליה, מאי ותראהו. והא אמר רבי שמעון לית לך מלה באורייתא, או את זוד באורייתא, דלא אית ביה רזין יקירין ועלאין. אלא הכי אולפנא, רשימא דמלכא ומטרוניתא אשתכוזת ביה, ואינון רשימא דוא"ו ה"א, מיד ותזמוול עליו וגו'. עד פאן לעילא. מכאן ולהלאה לתתא, בר האי קרא, דכתיב

ותתצב אֶזוֹתוֹ מְרוּזוֹק. אֶזוֹתוֹ דְּמֵאֵן. אֶזוֹתוֹ דְּהָאֵי אִיהוּ, דְּקָרָא לְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶזוֹתֵי, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (שיר השירים ה) פְּתוּזֵי לִי אֶזוֹתֵי. מְרוּזוֹק: כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (ירמיה לא) מְרוּזוֹק יִי נִרְאֶה לִי.

318. מַאי מִשְׁמַע. מִשְׁמַע דְּאֵינוֹן וְכַאֲדֵן, עַד דְּלֵא זִוְזָתוּ לְעַלְמָא, אֶשְׁתַּמוּדְעֵן אֵינוֹן לְעֵילָא לְגַבֵּי כְּלָא, וְכָל שְׂכָן מִשְׁה. וּמִשְׁמַע דְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקֵינָא, אֶתְמִשֵׁךְ מֵאֶתְרַ עַלְמָה, כְּמַה דְּאִיקְיִמְנָא. וְרִזָּא דְּמִכְּה אֹלִיפְנָא, דְּמִשְׁמַע דְּאָב וְאִם אֵית לְנִשְׁמַתָּא, כְּמַה דְּאֵית אָב וְאִם לְגוֹפָא, בְּאַרְעָא.

319. וּמִשְׁמַע דְּהִכְּל סְטָרִין, בֵּין לְעֵילָא, בֵּין לְתַתָּא, מְדַכֵּר וְנִקְבָּא כְּלָא אֶתְיָא וְאֶשְׁתַּכּוּז. וְהָא אֹקְמוּהַ רִזָּא דְּכַתְיִב, (בראשית א) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ זַיְדָה. הָאָרֶץ, דָּא כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל. נֶפֶשׁ זַיְדָה, נֶפֶשׁ אָדָם קְדָמָה עַלְמָה, כְּמַה דְּאֵתְמַר. אֶתָּא רַבִּי אַבָּא וְנִשְׁקִיָה, אָמַר וְדָאֵי שְׁפִיר קָא אִמְרַת, וְהִכָּא הוּא כְּלָא.

320. זְכָרָה זִוְלִקְיָה דְּמִשְׁה נְבִיָּא מְהִימְנָא, עַל כָּל שְׂאָר נְבִיָּא עַלְמָא. בְּזִין כְּה, לֹא אֶשְׁתַּדַּל בֵּיהַ כַּד אֶסְתַּלַּק מִעַלְמָא, בְּרַ קוּדְשָׁא בְּרִין הוּא, דְּאֶעְלִיָה לְפָרְזוּדִיָה. וְעַל דָּא סְלִיק מִשְׁה בְּנִבְיָאָה עַלְמָה, וּבְדַרְזִין וְקִירִין, מִכָּל נְבִיָּא עַלְמָא, וְשְׂאָר נְבִיָּא זִוְמָן בְּתַר כּוֹתְלִין סִינְאִין.

321. וְיִרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, מַאי קָא זִוְמָא, דְּהוּה קָאִים קָמִי מְלָאכָא, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין מְלוּכְלִכִין, עַד דְּכְרוּזָא נְפִיק, וְאָמַר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מֵעָלָי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב כָּאן וְעַמַּד לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, מַה זֶה לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ? שְׁהִיָה דֵּן דֵּינוּ, אוֹתוֹ שְׂכָתוּב בּוֹ (קהלת ה) וְאֵל תֹּאמַר לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ כִּי שִׁגְגָה הִיא. מַה בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׂכָל בֶּן אָדָם שְׂלֵא זֹכֵה בְּעוֹלָם הִזָּה לְהַתְעַטֵּף בְּעֵטוֹף מְצוּה וּלְהַתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ מְצוּה, כְּשֶׁנִּכְנַס בְּעוֹלָם הַהוּא עוֹמַד בְּלְבוּשׁ טַנְפַת שְׂלֵא צְרִיךְ, וְעוֹמַד בְּדִין עָלָיו.

321. (זכריה ג) וְיִרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, מַאי קָא זִוְמָא, דְּהוּה קָאִים קָמִי מְלָאכָא, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין מְלוּכְלִכִין, עַד דְּכְרוּזָא נְפִיק, וְאָמַר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מֵעָלָי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב הִכָּא וְעוֹמַד לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, מַאי לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, דְּהוּה דְּאֵין דֵּינוּ, הִהוּא דְּכְתִיב בֵּיהַ, (קהלת ה) וְאֵל תֹּאמַר לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ כִּי שִׁגְגָה הִיא. מַאי קָא מִשְׁמַע לָן. דְּכָל בְּרַ זֶשׁ דְּלֵא וְכִי בְּהָאֵי עַלְמָא, לְאֶתְעַטֵּפָא בְּעֵטוֹפָא דְּמִצְוָה, וּלְאֶתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ דְּמִצְוָה. כַּד עֵייל בְּהַהוּא עַלְמָא, קָאִים בְּלְבוּשׁ טַנְפָא, דְּלֵא אֶצְטְרִיךְ, וְקָאִים בְּדִינָא עָלֵיהַ.

321. וְיִרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, מַאי קָא זִוְמָא, דְּהוּה קָאִים קָמִי מְלָאכָא, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין מְלוּכְלִכִין, עַד דְּכְרוּזָא נְפִיק, וְאָמַר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מֵעָלָי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב כָּאן וְעַמַּד לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, מַה זֶה לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ? שְׁהִיָה דֵּן דֵּינוּ, אוֹתוֹ שְׂכָתוּב בּוֹ (קהלת ה) וְאֵל תֹּאמַר לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ כִּי שִׁגְגָה הִיא. מַה בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׂכָל בֶּן אָדָם שְׂלֵא זֹכֵה בְּעוֹלָם הַהוּא לְהַתְעַטֵּף בְּעֵטוֹף מְצוּה וּלְהַתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ מְצוּה, כְּשֶׁנִּכְנַס בְּעוֹלָם הַהוּא עוֹמַד בְּלְבוּשׁ טַנְפַת שְׂלֵא צְרִיךְ, וְעוֹמַד בְּדִין עָלָיו.

321. (זכריה ג) וְיִרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, מַאי קָא זִוְמָא, דְּהוּה קָאִים קָמִי מְלָאכָא, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין מְלוּכְלִכִין, עַד דְּכְרוּזָא נְפִיק, וְאָמַר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מֵעָלָי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב הִכָּא וְעוֹמַד לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, מַאי לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, דְּהוּה דְּאֵין דֵּינוּ, הִהוּא דְּכְתִיב בֵּיהַ, (קהלת ה) וְאֵל תֹּאמַר לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ כִּי שִׁגְגָה הִיא. מַאי קָא מִשְׁמַע לָן. דְּכָל בְּרַ זֶשׁ דְּלֵא וְכִי בְּהָאֵי עַלְמָא, לְאֶתְעַטֵּפָא בְּעֵטוֹפָא דְּמִצְוָה, וּלְאֶתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ דְּמִצְוָה. כַּד עֵייל בְּהַהוּא עַלְמָא, קָאִים בְּלְבוּשׁ טַנְפָא, דְּלֵא אֶצְטְרִיךְ, וְקָאִים בְּדִינָא עָלֵיהַ.

321. וְיִרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, מַאי קָא זִוְמָא, דְּהוּה קָאִים קָמִי מְלָאכָא, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין מְלוּכְלִכִין, עַד דְּכְרוּזָא נְפִיק, וְאָמַר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מֵעָלָי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב כָּאן וְעַמַּד לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, מַה זֶה לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ? שְׁהִיָה דֵּן דֵּינוּ, אוֹתוֹ שְׂכָתוּב בּוֹ (קהלת ה) וְאֵל תֹּאמַר לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ כִּי שִׁגְגָה הִיא. מַה בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׂכָל בֶּן אָדָם שְׂלֵא זֹכֵה בְּעוֹלָם הַהוּא לְהַתְעַטֵּף בְּעֵטוֹף מְצוּה וּלְהַתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ מְצוּה, כְּשֶׁנִּכְנַס בְּעוֹלָם הַהוּא עוֹמַד בְּלְבוּשׁ טַנְפַת שְׂלֵא צְרִיךְ, וְעוֹמַד בְּדִין עָלָיו.

321. (זכריה ג) וְיִרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, מַאי קָא זִוְמָא, דְּהוּה קָאִים קָמִי מְלָאכָא, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין מְלוּכְלִכִין, עַד דְּכְרוּזָא נְפִיק, וְאָמַר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מֵעָלָי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב הִכָּא וְעוֹמַד לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, מַאי לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ, דְּהוּה דְּאֵין דֵּינוּ, הִהוּא דְּכְתִיב בֵּיהַ, (קהלת ה) וְאֵל תֹּאמַר לְפָנַי הַמְּלֹאֲךָ כִּי שִׁגְגָה הִיא. מַאי קָא מִשְׁמַע לָן. דְּכָל בְּרַ זֶשׁ דְּלֵא וְכִי בְּהָאֵי עַלְמָא, לְאֶתְעַטֵּפָא בְּעֵטוֹפָא דְּמִצְוָה, וּלְאֶתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ דְּמִצְוָה. כַּד עֵייל בְּהַהוּא עַלְמָא, קָאִים בְּלְבוּשׁ טַנְפָא, דְּלֵא אֶצְטְרִיךְ, וְקָאִים בְּדִינָא עָלֵיהַ.

322. תא וזוי, כמה לבושיין מוֹדְמֵינִין בַּהֲהוּא עֲלֵמָא, וְהוּא בַר נֵשׁ דְּלֵא זְכִי בַּהֲאֵי עֲלֵמָא בְּלִבוּשֵׁין דְּמִצְוָה, כַּד עֵייל לְהוּא עֲלֵמָא, מְלַבְשֵׁין לִיה בְּזוּד לְבוּשָׁא דְאַשְׁתְּמוּדַע לְגַבֵּי מְאַרְיָהוּן דְּגִיְהֵנָם, וְהוּא לְבוּשָׁא, וְיֵי לְמָאן דְּאַתְלַבֵּשׁ בֵּיה. דְּהָא כַּמְהָ (דַּף קַע"ה ע"א) גְּרַדִּינֵי נְמוּסִין, זְמִינִין לְאַזְדָּא בֵּיה, וְעֵיילֵי לִיה לְגִיְהֵנָם. וְשַׁלְמָה מְלַכָּא צְוּזוּ וְאָמַר (קַהֲלַת ט) בְּכָל עַת יִהְיֵי בְּגָדֵיהּ לְבָנִים.

322. תא וזוי, כמה לבושיין מוֹדְמֵינִין בַּהֲהוּא עֲלֵמָא, וְהוּא בַר נֵשׁ דְּלֵא זְכִי בַּהֲאֵי עֲלֵמָא בְּלִבוּשֵׁין דְּמִצְוָה, כַּד עֵייל לְהוּא עֲלֵמָא, מְלַבְשֵׁין לִיה בְּזוּד לְבוּשָׁא דְאַשְׁתְּמוּדַע לְגַבֵּי מְאַרְיָהוּן דְּגִיְהֵנָם, וְהוּא לְבוּשָׁא, וְיֵי לְמָאן דְּאַתְלַבֵּשׁ בֵּיה. דְּהָא כַּמְהָ (דַּף קַע"ה ע"א) גְּרַדִּינֵי נְמוּסִין, זְמִינִין לְאַזְדָּא בֵּיה, וְעֵיילֵי לִיה לְגִיְהֵנָם. וְשַׁלְמָה מְלַכָּא צְוּזוּ וְאָמַר (קַהֲלַת ט) בְּכָל עַת יִהְיֵי בְּגָדֵיהּ לְבָנִים.

323. לְמַדְנֵי בְּסוּד סַפְרָא דְצִנִּיעוּתָא, אַרְבַּעָה מְלָכִים יוֹצְאִים לְמוֹל אַרְבַּעָה. תְּלוּיִים בְּהֵם כַּעֲנָבִים בְּאַשְׁכּוּל, צְרוּרִים בְּהֵם שְׁבַעָה רְצִים, מַעֲיָדִים עֲדוּת, וְלֹא עוֹמְדִים בְּמִקּוּמָם.

323. תֵּאָנָא בְּרֹא דְסַפְרָא דְצִנִּיעוּתָא, אַרְבַּע מְלָכִין נְפָקִין לְקַדְמוּת אַרְבַּע. בְּהוּ תְלִיין כַּעֲנָבִים בְּאַתְכְּלָא, צְרִירִין בְּהוּ ז' רְהִיטִין, סְהָרִין סְהָרוּתָא. וְלֹא קִיִּימִין בְּרוּכְתֵיהוּ.

324. צִיצִית. מִצְוָה זוֹ הִיא לְהַזְכִּיר כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה בְּשִׁבְלָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וְעִשִׂיתֶם אֹתָם (בַּמִּדְבָּר טו). זֶהוּ סִימָן הַמְּלַךְ לְהַזְכִּיר וְלַעֲשׂוֹת.

324. צִיצִית פְּקוּדָא דָּא אִיהוּ לְאַדְכָּרָא כָּל פְּקוּדֵי אִוְרִייתָא בְּגִיְהָ כַּמְהָ דְּאַתְ אָמַר וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יי וְעִשִׂיתֶם אֹתָם דָּא אִיהוּ סִימָנָא דְּמְלַכָּא לְאַדְכָּרָא וְלַמַּעֲבָדָא.

325. פְּתִיב (שְׁמוֹת כח) וְעִשִׂיתָ צִיץ זָהָב, וְהָא אוֹקִימָנָא רָזָא דְצִיץ לְאַתְעֵטְרָא בֵּיה כַּהֲנָא רַבָּא. וְדָא אִיהוּ צִיץ, לְאַסְתְּכְּלָא בֵּיה עֵינִין, דְּאִיהוּ סִימָן דְּעֲלֵמָא עֲלָאָה, דְּאַתְעֵטְר בֵּיה כַּהֲנָא רַבָּא.

325. פְּתִיב (שְׁמוֹת כח) וְעִשִׂיתָ צִיץ זָהָב, וְהָא אוֹקִימָנָא רָזָא דְצִיץ לְאַתְעֵטְרָא בֵּיה כַּהֲנָא רַבָּא. וְדָא אִיהוּ צִיץ, לְאַסְתְּכְּלָא בֵּיה עֵינִין, דְּאִיהוּ סִימָן דְּעֲלֵמָא עֲלָאָה, דְּאַתְעֵטְר בֵּיה כַּהֲנָא רַבָּא.

326. וּמִשׁוּם זֶה הַסְּתַכְּלוּתוֹ מְכַפֶּרֶת עַל עֲזוּת פָּנִים, שְׁלֹא עוֹמְדֵת לְפָנָיו אֵלָּא פָּנֵי אַמְת, סוּד שֶׁל כָּל אֵלוֹ הַפָּנִים הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם פָּנֵי אַמְת, פָּנִים שֶׁל אַמְת, שְׁכֹלֵלִים בְּאַמְת שֶׁל יַעֲקֹב.

326. וּבְגִין כַּף אַסְתְּכְּלוּתָא דִּילִיה מְכַפֶּרָא עַל עֲזוּת פָּנִים, דְּלֵא קִיִּימָא לְקַמִּיה, אֲכָּא פָּנִים דְּקִשׁוּט, רָזָא דְכָל אֵינִין פָּנִים עֲלָאִין, דְּאֵינִין פָּנִים דְּקִשׁוּט, פָּנִים דְּאַמְת. דְּכִלְיָן בְּאַמְת דִּיעֲקֹב.

327. צִיצִית הִיא נִקְבָּה, סוּד עוֹלָם הַתַּחְתּוֹן, הַסְּתַכְּלוּת לְהַזְכִּיר. צִיץ זָכָר. צִיצִית נִקְבָּה, וְזֶה לְכָל אָדָם. צִיץ לְכַהֵן.

327. צִיצִית אִיהוּ נִקְבָּא, רָזָא דְעֲלֵמָא תַתָּאָה. אַסְתְּכְּלוּתָא לְאַדְכָּרָא. צִיץ דְכַר, צִיצִית נִקְבָּא, וְדָא לְכָל בַר נֵשׁ. צִיץ לְכַהֲנָא.

328. וְשִׁנִּינוּ, אֲסוּר לְהַסְתַּכְּל בְּשִׁכְנֵיה, בְּגִלְל זֶה יֵשׁ תְּכֵלֶת, מִשׁוּם שֶׁתְּכֵלֶת הִיא כֶּסֶף לְבֵית דָּוִד וְתַקּוּנוֹ. וְזֶהוּ פָּחַד מְלַפְנֵי ה' לְפָחַד מֵאוּתוֹ מְקוּם. וְעַל זֶה וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה'. וְזֶה הַכֶּסֶף שֶׁדָּנִים בּוֹ דִּינֵי נְפֹשׁוֹת, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׂוּהוּ, וְכָל הַגּוֹנִים טוֹבִים לְחֻלּוּם, פָּרַט לְתַכְּלֵת, שֶׁהוּא כֶּסֶף שְׁעוּלָה בְּדִין הַנְּפֹשׁוֹת.

328. וְתַנִּינֵן, אֲסוּר לְאַסְתְּכְּלָא בְּשִׁכְנֵיהָ, בְּגִין כַּף אֵית תְּכֵלָא, בְּגִין דְּתַכְּלָת, אִיהוּ פְּרִסְיָא לְבֵית דָּוִד, וְתַקּוּנָא דִּילִיה. וְדָא אִיהוּ דְּזוּלָא מִן קָדָם יי לְדְּזוּלָא מִהֲהוּא אַתְר. וְעַל דָּא וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יי, וְדָא פְּרִסְיָא דְּדִינִין בְּה דִּינֵי נְפֹשׁוֹת, כַּמְהָ דְּאוֹקְמוּהָ.

דָּכַל וְזוּטִין טָבִין לְזוּלְמָא, בְּרַ תְּכַלָּא, דְּאִיהוּ כְּרִסְיָא
דְּסָלִיק בְּדִינָא דְנִפְשׁוֹת.

329. כְּתוּב וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פְּתִיל
תְּכַלָּת. וְנִתְּנוּ עַל הַכֶּנֶף לֹא כְּתוּב, אֲלֵא וְנִתְּנוּ
עַל צִיצִית. שְׁזָהוּ שְׂמֻכְסָה עַל שְׂאֵר הַחוּטִים.

329. כְּתוּב וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכַלָּת. וְנִתְּנוּ
עַל הַכֶּנֶף לֹא כְּתוּב, אֲלֵא וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית. דְּרָא אִיהוּ
דְּזוּטִין עַל שְׂאֵר זוּטִין.

330. וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם, וְכָתִיב, (דְּבָרִים כ"ה) זָכוֹר
אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עִמְלֶק. מֵאֵי טַעְמָא דָּא. אֲלֵא
לְבָרָא דְפָרִיץ גְּדָרָא, וְנִשְׁכִּיחַ כְּלָבָא. כָּל זְמַנָּא דְאָבוּי
בְּעֵי לְאוֹכְזָא לְבָרִיחַ, הָיָה אָמַר הוּא דְכִיר כַּד נִשְׁיָר
לְךָ כְּלָבָא. אוֹף הֵכָא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם, דְּרָא
אִיהוּ אֶתְר דְּסָלִיקִין נִשְׁמַתִּין לְמִידָן.

330. וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם, וְכָתִיב, (דְּבָרִים כ"ה) זָכוֹר
אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עִמְלֶק. מֵאֵי טַעְמָא דָּא. אֲלֵא
לְבָרָא דְפָרִיץ גְּדָרָא, וְנִשְׁכִּיחַ כְּלָבָא. כָּל זְמַנָּא דְאָבוּי
בְּעֵי לְאוֹכְזָא לְבָרִיחַ, הָיָה אָמַר הוּא דְכִיר כַּד נִשְׁיָר
לְךָ כְּלָבָא. אוֹף הֵכָא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם, דְּרָא
אִיהוּ אֶתְר דְּסָלִיקִין נִשְׁמַתִּין לְמִידָן.

331. כִּמוֹ זֶה – (בַּמִּדְבָּר כ"א) וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּף
וְרָאָה אוֹתוֹ וְחָי. לְמַה? אֲלֵא כְּשִׁמְעֵלָה אֶת עֵינָיו
וְרָאָה דְמוּת אוֹתוֹ שֶׁנִּשְׁכַּח, הָיָה פּוֹחַד וּמִתְפַּלֵּל
לְפָנָיו ה', וְהָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא עֹשֶׂה הַרְשָׁעִים. כָּל
זְמַן שֶׁהֵבֵן רוֹאֵה רְצוּעַת אָבִיו, פּוֹחַד מֵאָבִיו.
נִצּוּל מִהַרְצוּעָה – נִצּוּל מִהַבֵּל. מִי גֵרַם לוֹ
לְהִנְצֵל? זֶה שְׂרָאָה בְּעֵינָיו אוֹתָהּ רְצוּעָה –
אוֹתָהּ רְצוּעָה גֵרַמָּה לוֹ לְהִנְצֵל. וְלִבּוֹ, וְרָאָה
אוֹתוֹ וְחָי. רָאָה רְצוּעָה שֶׁמִּלְקָה אוֹתוֹ, וְהִיא
עֲשֵׂתָה לוֹ לְהִנְצֵל. גַּם כִּן וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ
וְזָכַרְתֶּם – וְעֲשִׂיתֶם וְדָא. וְאֵם לֹא – הָרִי
הַרְצוּעָה, שְׁזָהוּ תִגְרַם לְכֶם לָשׁוּב לְעַבּוּדְתִי
תְּמִיד, וְאֵז וְעֲשִׂיתֶם.

331. כִּמוֹנָא דָּא, (בַּמִּדְבָּר כ"א) וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּף וְרָאָה
אוֹתוֹ וְזָחַי אָמַאי. אֲלֵא כַּד סָלִיק לְעֵינָיו, וְזָחַי דְיוֹקְנָא
דְהֵהוּא דְנִשְׁיָר לִיה, הָיָה דְזוּיִל, וְעַלֵי קָדָם יי, וְהָיָה יוֹדֵעַ
דְּאִיהוּ עוֹנֵשָׂא דְזוּיִבָּא. כָּל זְמַן דְבָרָא זָחַי רְצוּעָה
דְאָבוּי, דְזוּיִל מֵאָבוּי. אֲשֵׁתִיב מִרְצוּעָה, אֲשֵׁתִיב
מִכְלָא. מֵאֵן גָּרַם לִיה לְאֲשֵׁתִיבָא. הֵהוּא דְזָחַי בְּעֵינָיו
הֵהוּא רְצוּעָה, הֵהוּא רְצוּעָה גָרַם לִיה לְאֲשֵׁתִיבָא. וְעַל
דָּא וְרָאָה אוֹתוֹ וְזָחַי, זָחַי רְצוּעָה דְאֲלִקֵי לִיה, וְאִיהוּ
עֲבִיד לִיה לְאֲשֵׁתִיבָא. אוֹף הֵכָא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ
וְזָכַרְתֶּם, וְעֲשִׂיתֶם וְדָא. וְאֵי לֹא, הָא רְצוּעָה, דְהֵאֵי
יִגְרוּם לְכוּן, לְמַהוּי תְּבִין לְפּוֹלְזוּנָא דִילֵי תְדִיר, וְכַדִּין
וְעֲשִׂיתֶם.

332. וְלֹא תִתּוּרוּ אוֹזְרֵי לְבַבְכֶם, יִמְנַע מִנְכוֹן בִּישׁוּן
דְרָכִים רְעִים אַחֲרֵים, וְדָאֵי לֹא תִתּוּרוּ וְלֹא
תַעֲשׂוּ רְעוֹת. וְעַל זֶה עוֹלָה גִּן תְּכַלָּת. זֶה
תְּכַלָּת דְזוּמָה לְכַסָּא הַכְּבוֹד. מַה כַּסָּא הַכְּבוֹד
עוֹשָׂה אֶת הָאָדָם לְלַבֵּת בְּדָרְךָ יִשְׂרָאֵל לְזוּבוֹתוֹ,
גַּם תְּכַלָּת זֶה עוֹשָׂה אֶת הָאָדָם לְלַבֵּת בְּדָרְךָ
יִשְׂרָאֵל. וְדָאֵי שֶׁהַבֵּל יֵשׁ לְפָחַד מִמָּקוֹם זֶה לְלַבֵּת
יִשְׂרָאֵל.

332. וְלֹא תִתּוּרוּ אוֹזְרֵי לְבַבְכֶם, יִמְנַע מִנְכוֹן בִּישׁוּן
אֲרֻזִין אוֹזְרִין, וְדָאֵי, לֹא תִתּוּרוּ, וְלֹא תַעֲבֹדוּ בִישׁוּן.
וְעַל דָּא סָלְקָא גִּוּוֹן תְּכַלָּא. דָּא תְּכַלָּת, דְּמֵינָא לְכַסָּא
הַכְּבוֹד, מַה כַּסָּא הַכְּבוֹד, עֲבִיד לְבַר נִשְׁ לְמַהֲרָה
לְאֲרֻזָּא דְמִישְׂרָאֵל, לְדַכָּאָה לִיה. אוֹף הֵאֵי תְּכַלָּת, עֲבִיד
לְבַר נִשְׁ לְמַהֲרָה בְּאֲרֻזֵי מִישְׂרָאֵל, וְדָאֵי דְכַלָּא אִיתַי לְדוּזְלָא
מִהֵאֵי אֶתְר, לְמַהֲרָה בְּמִישְׂרָאֵל.

333. כְּתוּב (ישעיה כד) מִכְּנֶף הָאָרֶץ זְמֵרַת
שְׂמַעְנֵנוּ פְּרִי לְצַדִּיק וְאָמַר רְזִי לִי וְגו'. מִכְּנֶף
הָאָרֶץ – זֶה כְּנֶף הַצִּיצִית, שֶׁהוּא כְּנֶף הָאָרֶץ.
זְמֵרַת שְׂמַעְנֵנוּ – אֵלּוּ שְׂאֵר הַחוּטִים שְׂוִיצָאִים

333. כְּתוּב (ישעיה כד) מִכְּנֶף הָאָרֶץ זְמֵרַת שְׂמַעְנֵנוּ צְבִי
לְצַדִּיק וְאָמַר רְזִי לִי וְגו'. מִכְּנֶף הָאָרֶץ, דָּא כְּנֶף
הַצִּיצִית, דְּאִיהוּ כְּנֶף הָאָרֶץ. זְמֵרַת שְׂמַעְנֵנוּ, אֵלּוּ שְׂאֵר
זוּטִין, דְּנִפְקִין וְתַלְיִין מֵאֶתְר עַלְמָא, גִּוּוֹ אִינוּן שְׂבִילִין

ותלויים ממקום עליון תוף אותם שבילים עליונים שיוצאים מחכמה עליונה. צבי לצדיק – זה צדיק חי העולמים, שאותם חוטים אלו יפיו, שהרי ממנו יוצאים, וכל חוט פלול בשני צדדים. וכשהסתכלתי, אמרתי: רזי לי רזי לי. שהרי מתוף סוד עליון של כל האמונה יוצאים. וכשהסתכלתי בתכלת וראיתי רצועה להלקות, מקום יראה לפחד, אמרתי: אוי לי שבני אדם לא יודעים להשגיח ולהסתכל על מה נענשים לשקר. בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא יציאת ומעידים עדות שקר, ואלו הם בגדים שבגדו, משקרים בעצמם.

334. ובגד בוגדים בגדו – לבושם בלי יציאת, נקרא בגד בוגדים. לבוש של אותם בוגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם אוי לנפשם שעולים באותו פסא תכלת להדון, ועליהם כתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יכון לנגד עיני. אותו בגד שלהם נודע לכל בעלי הדינים. אוי להם שאין להם חלק בעולם הבא. אשריהם הצדיקים שלבושיהם ותקוניהם נודעים למעלה להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא. (עד כאן רעיא מהימנא).

335. מצוה זו מצות יציאת, כוללת תכלת ולבן, דין ורחמים באש. אש לבנה לא אוכלת, תכלת אוכלת ומשמידה. (דברי הימים ב ז) ותאכל העלה. לבן מימין, תכלת משמאל. העמוד האמצעי מיוחד בין שניהם – ירק. ומשום זה פרשוה בעלי המשנה, מאימתי קורין את שמע בשחרית? משיביר בין תכלת ללבן. ומשום זה התקינו לקרואה ביחוד.

336. אמר רבי יהודה, כמה עדים עשה הקדוש ברוך הוא להעיד בהם בני אדם, וכלם בעצה ובעדות עומדים מולו. קם בבקר, מושיט רגליו ללכת – עדים עומדים מולו, מכריזים ואומרים: (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמר וגו'. (קהלת ד) שמר רגלך באשר תלך. (משלי ד) פלס מעגל רגלך. פותח עיניו

עליון, הנפקין מווכמה עלאה. צבי לצדיק, דא צדיק זוי העולמים, דאינון זוטין אינון שפירו דיליה, דהא מניה נפקין, וכל זוטא כליא בתרין סטרין. וכד אסתכלנא, אמינא רזי לי רזי לי, דהא מנו רזא עלאה דכל מדימנותא נפקין. וכד אסתכלנא בתכלת, ונזמינא רצועה לאלקאה, אתר דזיכו למדוול, אמינא אוי לי, דבני נשא לא ידעי לאשגוזא ולאסתכלא על מה מתענישין לשקרא, בהאי בוגדים בגדו, דהא קורין קריאת שמע בלא יציאת, וסהדין סהדותא דשקרא, ואלין אינון בוגדים דבגדו, משקרי דנרמייהו.

334. ובגד בוגדים בגדו, לבושא דלהון בלא יציאת, אקרי בגד בוגדים. לבושא דאינון בוגדים דבגדו, דמשקרי וסהדין סהדותא דשקרא בכל יומא. ווי לון, ווי לנפשיהון, דסלקי בההוא פרסיא דתכלא למידן. ועלייהו כתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, ההוא בגד דלהון אשתמודע לנבי כל מאריהון דדינין. ווי לון, דלית לון זולקא בעלמא דאתי. ופאין אינון צדיקיא, דמלבושיהון ותקוניהון אשתמודעין לעילא, לאוטבא לון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ) (שמות מ"ג ע"א והיה לאות וכו')

335. פקודא דא מצות יציאת, כליכ תכלת ולבן, דינא ורחמי בנורא. אשא זוורא לא אכיל, תכלא אכיל ושצי. (דברי הימים ב ז) ותאכל העולה, זוור מימינא, תכלת משמאלא. עמודא דאמצעיתא יזוד בין תרווייהו, ירוק. ובגין דא אוקמוה מארי מדתנייתין, מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיביר בין תכלת ללבן. ובגין דא תקינו פרשת יציאת למקרי לה ביזוודא.

336. (דף קע"ה ע"ב) אמר רבי יהודה, כמה סהדי עביד קודשא בריך הוא לאסהדא בהו בבני נשא, וכלהו בעיטא ובסהדותא קיימין לקבליה. קם בעפרא אושיט רגליו למדה, סהדייא קיימין לקבליה, מכריזין ואמרין, (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמור וגו'. (קהלת ד) שמור רגלך באשר תלך. (משלי ד) פלס מעגל

להסתכל בעולם – העדים
אומרים: (שם) עיניך לנכח יביטו. קם לדבר –
העדים אומרים: (תהלים לד) נצור לשונך מרע
וגו'. מושיט ידיו בדברי העולם – העדים
אומרים: (שם) סור מרע ועשה טוב.

רָגַלְךָ. אַפְתּוֹז עֵינָיו לְאִסְתַּכְּלָא בְּעֵלְמָא, סְהַדִּיָּא
אָמְרִי, (משלי ד) עֵינֶיךָ לִנְכוֹז יִבִּיטוּ. קָם לְמַלְכָּא,
סְהַדִּיָּא אָמְרִי (תהלים לד) נְצוֹר לְשׁוֹנְךָ מִרַע וְגו'.
אוֹשִׁיט יָדָיו בְּמַלְי עֵלְמָא, סְהַדִּיָּא אָמְרִי (תהלים
לד) סוֹר מִרַע וְעֹשֶׂה טוֹב.

337. אם מצית להם – יפה, ואם לא –
פגום (זכריה ג) והשטן עמד על ימינו לשטנו.
בלם מעידים עליו בחטאיו למעלה. אם רוצה
האיש להשתדל בעבודת הקדוש ברוך הוא –
בלם מעידים סנגוריא לפניו, ועומדים להעיד
עליו טובות בשעה שצריך לו.

337. אִי עֲצִית לְהוֹ, יָאוּת. וְאִי לָא, פְּתִיב (זכריה
ג) וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יַמֵּינוּ לְשִׁטְנוֹ. כִּלְהוֹ סְהַדִּין עֲלֵיהּ
בְּזוֹבוֹי לְעֵילָא. אִי בְּעֵי בְּרַ נֶשׁ לְאִשְׁתַּדְּלָא בְּפּוֹלְזוּנָא
דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, כִּלְהוֹ סְהַדִּין סְנִיגוֹרִין קַמֵּיהּ,
וְקִימִין לְאִסְהַדָּא עֲלֵיהּ טְבָאן, בְּשַׁעְתָּא דְּאַצְטְרִיךְ
לֵיהּ.

338. קם בבקר, מברך כמה ברכות. מניח
תפלין בראשו בין עיניו – רוצה להרים ראשו,
רוצה שם הקדוש העליון אהו ורשום על
ראשו. ורצועות תלויות לו מצד זה ומצד זה
על לבו. הרי מסתכל בכבוד רבונו. מושיט
ידיו, רוצה יד אחרת מתקשרת בקשר השם
הקדוש, מחזיר ידו ומסתכל בכבוד רבונו.
מתעטף בעטוף של מצוה בארבע זוויות
כסותו, ארבעה מלכים יוצאים לכנגד
ארבעה. ארבעה עדי אמת של המלך,
תלויים מארבע זוויות, ותלויים בהם בענבים
באשכול.

338. קָם בְּצַפְרָא, מְבָרַךְ כַּמְהָ בְּרַכָּאן. אַנְזוּ תַפְלִין
בְּרִישֵׁיהּ בֵּין עֵינָיו. בְּעֵי לְזַקְפָּא רִישֵׁיהּ, זַמְי שְׂמָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲזוּיֵד וְרִשִׁים עַל רִישֵׁיהּ. וְרַצוּעִין תַלְוִין
מֵהָאִי גִיסָא וּמֵהָאִי גִיסָא עַל לְבִיָּהּ. הָא אִסְתַּכְּלָא
בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּהּ. אוֹשִׁיט יָדָיו, זַמְי יְדָא אֲזוּרָא,
מִתַּקְשָׁרָא בְּקִשְׁרָא דְּשְׂמָא קְדִישָׁא. אַהֲדָר יְדֵיהּ
וְאִסְתַּכְּלָא בִּיקְרִיָּה דְּמֵאֲרִיָּהּ. אַתְעַטֵּף בְּעִטּוּפָא דְּמִצְוָה,
בְּאַרְבַּע זְוִיִּין דְּכִסּוּתֵיהּ, אַרְבַּע מַלְכִין נְפַקִין לְקַדְמוֹת
אַרְבַּע. אַרְבַּע סְהַדִּי קְשׁוּט דְּמַלְכָּא, תַלְוִיָּא מֵאַרְבַּע
זְוִיִּין, וְתַלְוִין בְּהוּ כַּעֲנָבִים בְּאַתְכָּלָא.

339. מה אשכול שהוא אחד ותלויים בו כמה
ענבים, מצד זה ומצד זה, כך זה מצוה אחת,
ותלויים בה כמה ענבים וגם זמורות צוררים
בהם. שבעה רצים אלו הם שבעה צורות של
תכלת שצריך לברך בה בכל אחד ואחד, או
להגדיל עד שלשה עשר. מי שיוסף, לא יוסף
על שלשה עשר. מי שימעט, לא ימעט
משבעה.

339. מַה אִתְכָּלָא, דְּאִיהוּ זוּד, וְתַלְוִין בֵּיהּ כַּמְהָ עֲנָבִים,
מֵהָאִי סְטֵר וּמֵהָאִי סְטֵר. כִּף הָאִי, מִצְוָה זוּדָא, וְתַלְוִין
בֵּיהּ כַּמְהָ עֲנָבִים, וְזִין וְזַמּוֹרִין צְרִירִין בְּהוּ, שִׁבְעָה
רְהִיטִין אֲלִין אִינוּן שִׁבְעָה צְרִירִין דְּתַכְלָתָא, דְּבְעֵי
לְכַרְכָּא בֵּיהּ בְּכָל זוּד וְזוּד, אוּ לְאִסְגָּאָה עַד תַּלְוִיָּסָר,
מֵאֵן דְּיוֹסִיף, לָא יוֹסִיף עֲלֵיהּ עַל תַּלְוִיָּסָר. מֵאֵן דְּיִמְעַט,
לָא יִמְעַט מִשִּׁבְעָה.

340. ולמדנו, תכלת זו היא סוד דוד המלך,
וזה חוט אברהם שזכה בו לבניו אחריו. מה זה
תכלת? תכלית הכל. (ודאי) רבי יהודה
אומר, פסא הכבוד נקרא.

340. וְתַאנָּא, הָאִי תַכְלָת, הוּא רְזָא דְּדוּד מַלְכָּא. וְדָא
זוּטָא דְּאַבְרָהָם, דְּזָכָה בֵּיהּ לְבָנָיו בְּתַרְוֵי. מֵאִי תַכְלָת.
תַכְלִית דְּכָלָא. (ודאי) רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כִּסָּא הַכְּבוֹד
אַקְרִי.

341. רבי יצחק אומר, שבע כריכות שהיא
שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא

341. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, שִׁבְעָה כְּרִיכָן דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא
שְׁבִיעֵתָא דְּכָלָא וְדָאִי. דְּהָא הִיא מִתְבָּרַכָּא מִשִּׁיתָא

מתברכת משה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארנו בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

342. והיא חוט אחד, ורשומה בגוניה, וצבעה יוצא מדג אחד שהולך בים כנרת. וכנרת נקראת על שמה. ועל זה כנור היה תלוי מעל מטת דוד, שהרי (של דוד) ודאי הוא כנור דוד מנגן מאליו למלך הקדוש העליון, ולכן גונו עולים עד הרקיע, ומתקיע עד הכסא.

343. וכאן כתוב מצוה, כמו שנאמר (מלכים-ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. כי מצות המלך, ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים באחד, וזהו זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אתו וזכרתם את מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא עומדים במקומם, משום שהיא מצות.

344. ושנינו, תשמישי מצוה נזרקין. ואם תאמר, הרי לולב וערבה תשמישי קדשה הם, למה נזרקין? אלא תשמישי קדשה, משום שרשומים בכתיבת השם הקדוש.

345. אמר רבי יצחק, אותם חוטים, להראות איך תלויים מכאן ומכאן לארבעה צדדי העולם ממקום זה, והיא שולטת על הכל בסוד הלב, שהיא לב כל העולם הזה ולב העליונים, ותלויה בלב העליון, והכל הוא בלב שיוצא מחכמה עליונה. אמר רבי יצחק, שעור של זה (וארף) של זה נתבאר באותיות תקוקות של רבי אלעזר.

346. אמר רבי יהודה, אמר הקדוש ברוך הוא: מי שרוצה ללכת אחר יראתי, ילך אחר הלב הזה ואחרי העינים שעומדים עליה. מי הם עינים אלה? כמו שנאמר (תהלים לד) עיני

אזרנין, על ידא הצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינן, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתוזה דכלהו.

342. והיא זוטא זוד, ורשימא בגוניה, וגוונא דיליה נפיק, מוזד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דדוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כה, גונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסייא.

343. והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כנורא. והאי הוא פתרא ופתוזה לכל שאר פתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתוזה לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער לני. ועל דא פתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר פתרין. ועל דא אינן סהדי סהדותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

344. ותנינן, תשמישי מצוה, נזרקין. ואי תימא, הא לולב וערבה וכו', תשמישי קדושה אינן, אמאי נזרקין. אלא תשמישי קדושה, בגין דרשימין בכתובה דשמא קדישא.

345. אמר רבי יצחק, אינן זוטין, לאזוזאה היך תליין מכאן ומכאן, לד' סטרי עלמא, מהאי אתר. ואיהי שלטא על סלא. ברזא דלב, דאיהי לבא דכל האי עלמא, ולבא דעלאי, ותליא בלב עלאה. וככא הוא בלב, דנפק מוזכמה עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דהאי (ס"א ואורכא) דהאי, אתמר באתוון גליפן דרבי אלעזר.

346. אמר רבי יהודה, אמר קודשא בריך הוא, מאן דבעי למהך בתר דזולתתי, יהך בתר לבא דא, ובתר עינין דקיימין עליה. מאן אינן עינין. כמה דאת אמר, (תהלים לא) עיני יי אל צדיקים אכל אתם לא

ה' אל צדיקים. אבל אתם, לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מה הטעם? משום שאתם זנים אחריהם.

תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מאי טעמא (דף קע"ו ע"א) בגין דאתם זנים אחריהם.

347. אמר רבי חייא, מה הטעם כאן יציאת מצרים, שכתוב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים? אלא משום שבשיצאו ממצרים, נכנסו בחלק זה, ובזה הרג הקדוש ברוך הוא הרג במצרים. ולכן במקומו נזכר, ובמקומו הזהירם בזה. מה זה במקומו? משום שמצוה זו היא מקומה.

347. אמר רבי חייא, מאי טעמא הכא יציאת מצרים, דכתוב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. אלא בגין דכד נפקו ממצרים, בהאי זולקא עאל. ובהאי קטיל קודשא בריך הוא קטולא דמצרים. ועל דא באתריה אתדכר, ובאתריה אודהר להו בדא. מאי באתריה. בגין דהאי מצוה, היא אתר דיליה.

348. שנה רבי ייסא, כתוב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כימי? כיום היה צריך לו לכתב, שהרי בזמן אחד יצאו, ולא התעכבו! אלא כמו אותם ימים עליונים שהתברכה בהם כנסת ישראל, כך עתיד הקדוש ברוך הוא להוציא את ישראל מהגלות, ואז כתוב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו וגו', זמרו ה' כי גאות עשה מידעת זאת בכל הארץ. מה זה מידעת זאת? משום שעבשו נודעה זאת בעטוף מצוה. באותו זמן תודע זאת בכמה מנהגים שלה שיעשה הקדוש ברוך הוא אותות ונסים בעולם, אז כתוב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

348. תאני רבי ייסא, כתיב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כיומי, כיום מבעי ליה, דהא בזוד זמנא נפקו ולא אתעכבו. אלא כאיזון יומין עלאין, דאתברכא בהו כנסת ישראל. כך זמין קודשא בריך הוא לאפקא להו לישראל מן גלותא, וכדין כתיב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו ליי קראו וגו', זמרו יי כי גאות עשה מידעת זאת בכל הארץ. מאי מידעת זאת. בגין דהשתא אשתמודעא זאת בעטופא דמצוה. בההוא זמנא אשתמודעא זאת, בכמה זמוסין דיליה, דיעביד קודשא בריך הוא אתין ונסין בעלמא, כדין כתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד.

ברוך יי לעולם אמן ואמן במלך יי לעולם אמן ואמן.

